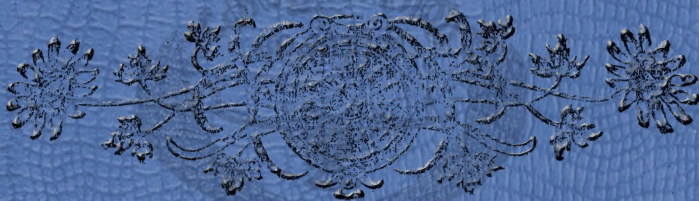

ശബ്ദശോധിനി

ശബ്ദശോധിനി

എന്ന

മലയാളവ്യാകരണം

മുദ്രകർത്താ

കേരളപാണിനിയം, മധ്യമവ്യാകരണം, ഭാഷാഭൂഷണം,
വൃത്തമഞ്ജരി, മണിദീപിക, ലഘുപാണിനീയം,
മുതലായവയുടെ കർത്താവായ

എ. ആർ. രാജരാജവർമ്മ

എം. എ., എം. ആർ. എ. എസ്. കോയിത്തമ്പുരാൻ

പ്രകടനാധികൃതൻ—കളക്കുന്നത്തു രാമൻമേനോൻ.

ബി. വി. ബുക്ക് ഡിപ്പോ,
തിരുവനന്തപുരം.

പകർപ്പവകാശം രജിസ്റ്റർ ചെയ്തിരിക്കുന്നു

ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെയും പ്രകടനാധികൃതന്റെയും മുദ്രയില്ലാത്ത
പ്രതി വ്യാജമായിരിക്കാകുന്നു.

വില അണ ന്.

തപാൽ കൂലി പുറമേ.

പരിഷ്കരിച്ച വ്യാഖ്യാനം—കാപ്പി ൩൦൦൦.

തിരുവനന്തപുരം.

ബി. വി. ബുക്കഡിപ്പോ പ്രവർത്തകന്മാർക്കുവേണ്ടി,

തിരുവനന്തപുരം, 'കമലാഖയ' പ്രസ്സിൽ

അച്ചടിച്ചത്.

1918

മുഖവുര.

ശബ്ദശാധിനിയുടെ രണ്ടാംപതിപ്പ് കര തിടുക്കമായി തെയ്യോറാക്കേണ്ടിവന്നതിനാൽ അതിൽ വിചാരിച്ചിരുന്ന പരിഷ്കാരമെല്ലാം ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പ്രഫ് തിരുത്തുന്നതിന് എനിക്കു തരപ്പെടാത്തതിനാൽ പ്രകൃിയ പറയുന്നിടത്തും മറ്റും പരാമർശപരകയ്യത്തിനുവേണ്ടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ള വകപ്പുകളുടെ നമ്പർ പല ദിക്കിലും തെറ്റിപ്പോകാനിടവന്നിരുന്നു. ഈ വക നൂതനതകളെ പരിഹരിച്ചതിനുപുറമേ ഈ പതിപ്പിൽ വിഷയത്തിൽ തന്നെ പല പരിശോധനകളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവതാരികയിൽ ഭാഷാചരിത്രം എന്നൊരു പുതിയ വകപ്പു മധ്യമവ്യാകരണത്തിൽ നിന്ന് എടുത്തുചേർത്തിരിക്കുന്നു. ശുദ്ധപ്പുസ്തകങ്ങളിൽ ഷെഡ്യൂൾ (Schedule) എന്നു പറയുന്ന പട്ടികയുടെ രീതിയിൽ എഴുതിട്ടുള്ള സന്ധിപ്രകരണത്തിൽ വകപ്പുകളുടെ ഉൾചിരിവുകളെ വേർതിരിച്ചു കാണിപ്പാനായി അച്ചടിയിൽ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പട്ടികാതീതി വിദ്യാത്മികളുടെ കണ്ണിനെ സഹായിക്കുവോലെ ധാരണയെ സഹായിക്കുവത്തതിനാൽ അവർക്ക് ഓർമ്മിക്കാൻ സൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി സന്ധിസൂത്രങ്ങളെയെല്ലാം പ്രകരണാന്തത്തിൽ ശ്ലോകരൂപേണ സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ പുസ്തകം എഴുതുന്നവർ വിഷയത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നതിൽ എത്രത്തോളം അധികമധികം പ്രയാസം ചെയ്യുന്നുവോ അത്രത്തോളം വിദ്യാത്മികൾക്ക് വിഷയം ഗ്രഹിക്കുന്നതിൽ പ്രയാസം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരുമെന്നുള്ള ന്യായം പ്രമാണിച്ച് ഈ പതിപ്പിൽ കഴിയുന്ന പരിഷ്കാരമെല്ലാം ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഹവുവ മിഥുനം ൧൯ }
തിരുവനന്തപുരം. }

ഗുണമകർത്താ.

വിഷയാനുക്രമണിക

-----o-----

വിഷയം		പുറം		പുറം.
അവതാരിക	...	൧	...	൩
ഭാഷാസ്വരൂപം	...	൩	...	൫

ശിക്ഷാകാണ്ഡം

വണ്ണവിഭാഗം	...	൬	...	൧൩
സ്ഥാനഭേദം	...	൧൩	...	൧൫
രണ്ടുവിഭാഗം	...	൧൫	...	൨൦
കൃതിവിഭാഗം	...	൨൦	...	൨൪
ഭേദകം	...	൨൪	...	൨൫
ഭേദകവിഭാഗം	...	൨൬	...	൨൭
ഗതികൾ	...	൨൭	...	൩൧
അവ്യയം	...	൩൧	...	൩൬
സന്ധിപ്രകരണം	...	൩൬	...	൪൭

പരിനിഷ്ഠാകാണ്ഡം.

ലിംഗപ്രകരണം	...	൪൮	...	൫൦
വചനപ്രകരണം	...	൫൧	...	൫൫
വിഭക്തിപ്രകരണം	...	൫൫	...	൫൯
വിഭക്ത്യാഭാസപ്രകരണം	...	൫൯	...	൬൨
കാലപ്രകരണം	...	൬൨	...	൬൫
പ്രകാരപ്രകരണം	...	൬൬	...	൭൧
പ്രയോഗപ്രകരണം	...	൭൨	...	൭൮
നാമധാതുപ്രകരണം	...	൭൮	...	൮൦
ആനപ്രയോഗപ്രകരണം	...	൮൦	...	൮൧
കാലം	...	൮൨	...	൮൪
നിഷേധപ്രകരണം	...	൮൫	...	൮൭
സമുച്ചയവികല്പപ്രകരണം...	...	൮൭	...	൮൯
പേരെച്ചപ്രകരണം	...	൮൯	...	൯൨

വിഷയം		പുറം		പുറം.
വിനയച്ചുപ്രകരണം	...	൯൨	...	൯൫
കൃത്രിമപ്രകരണം	...	൯൬	...	൯൯
തലിതപ്രകരണം	...	൯൯	...	൧൦൦

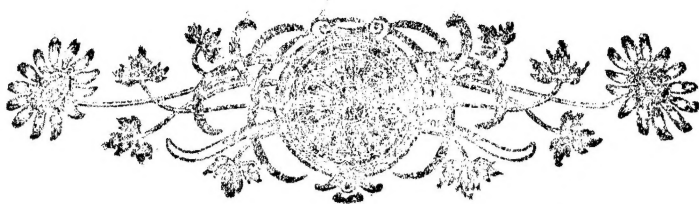
ആകാംക്ഷാകാണ്ഡം

കാരകപ്രകരണം	...	൧൦൨	...	൧൦൮
സമാസപ്രകരണം	...	൧൦൯	...	൧൧൫
സമാന്തവിധിപ്രകരണം	...	൧൧൫	...	൧൧൯
അനന്തപ്രകരണം	...	൧൨൦	...	൧൨൫
അപോഭാഗപ്രകരണം	...	൧൨൫	...	൧൩൪
ചിഹ്നപ്രകരണം	...	൧൩൪	...	൧൩൬

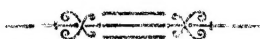
നിരൂപകകാണ്ഡം

ശബ്ദാലോചനപ്രകരണം...	൧൩൬	...	൧൩൯
---------------------	-----	-----	-----

ശബ്ദശോധിനി

അവതാരിക

ഏതെങ്കിലും ഔദ്യോഗിക മനസ്സിൽ ജനിച്ചാൽ നിങ്ങൾ അതിനെ നിങ്ങളുടെ അർത്ഥമനുഭവരോടു ചേർന്നു പറയുന്നു. നിങ്ങൾ പറയുന്നതു കേൾക്കുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ ജനിച്ച ആദ്യം ഇന്നത്തെ അവർ ഗ്രഹിക്കുന്നു; ആദ്യം സാധിക്കാത്തതൊന്നിൽ അതിനെ അവർ നടത്തത്തക്കതും ചെയ്യുന്നു. ഇതിനുള്ളു എല്ലാ മനുഷ്യരും അവരവരുടെ മനസ്സിലുണ്ടാകുന്ന വിചാരങ്ങളെ മറുത്തു വരെ പറഞ്ഞു മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ചില ശബ്ദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചു അന്യേന്യം മനോഭാവങ്ങളെ ഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു എപ്പോഴുള്ള സംഭവായത്തിന്നു ഭാഷയെന്നു പേർ.

എന്നാൽ പട്ടാണിമാരും, ധർമ്മരും, ശോസാധിമാരും മറ്റും തങ്ങളിൽ സാധരിക്കുന്നതു കേട്ടാൽ നിങ്ങൾക്ക് അവരുടെ മനോഭാവം വെളിപ്പെടുന്നില്ല. അതിനുള്ളു നിങ്ങൾ പറയുന്നതു അവർക്കു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. നിങ്ങളുടേയും അവരുടേയും ഭാഷ വേറെയാകുന്നു. ഭാഷകൾ, അതിനാൽ പലവകയുണ്ടെന്നു ധരിക്കണം.

നാം സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയ്ക്കു മലയാളം എന്നു പേർ. എല്ലാ ഭാഷകൾക്കും ചില നിബന്ധനകളുണ്ട്. ഇവയെ ഗ്രഹിച്ചിരുന്നാലെ ഒരുവൻ അവയെ ശരിയായി ഉപയോഗിപ്പാൻ കഴിയൂ. ഭാഷയുടെ നിബന്ധനകളെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്നു പൂർവ്വകരണം എന്നു പേർ.

സംസാരിച്ച മാത്രമല്ല ഏഴുതിയും ഭാഷയെ ഉപയോഗിക്കാം. വാല്യവാൻ പറഞ്ഞുതന്നതിനെ കേൾക്കുമ്പോൾ നിങ്ങൾ സംഗതികളെ ഗ്രഹിയ്ക്കുപോലെ പുസ്തകത്തിൽ നോക്കി വായിക്കുമ്പോഴും നിങ്ങൾക്കു കാര്യം മനസ്സിലാകുന്നുണ്ടല്ലോ? അതിനാൽ ഭാഷ രണ്ടുവിധമുണ്ടെന്നു പറയാം. സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ വാമൊഴി; എഴുതുന്ന ഭാഷ വരമൊഴി.

വാമൊഴിയിൽ അധികം വരമൊഴിയിലാണ് വ്യാകരണത്തിന്റെ ആവശ്യം. പ്രായേണ നാം വീടുകളിൽ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ചെറിയ തുണ്ടു വാചകങ്ങളായ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളത്. അവയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഉള്ള വ്യാകരണനിബന്ധനകളെല്ലാം ബാലന്മാർക്കു വിശേഷാലാസം കൂടാതെ തനിയെ മനസ്സിലാകയും ചെയ്യും. അതിനു പുറമേ, നേരെ സംസാരിക്കുമ്പോൾ ശ്രോതാവിനു സംഗതി മുഴുവൻ ബോധപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ ആംഗികങ്ങളുടേയും മറ്റും സഹായം കൊണ്ടും, വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊടുത്തും അവനെ കാര്യം ഗ്രഹിപ്പിക്കാം. ഗ്രന്ഥമഴയുവോഴാകട്ടെ ഈ വക സൗകര്യങ്ങളില്ലാത്തതിനാൽ വായനക്കാർക്കു വിവക്ഷിതം മനസ്സിലാക്കാതെ പോകുമോ അന്യഥാഗ്രഹണം വരികയോ ചെയ്യാൻ ഇടയുണ്ട്. അതിനാൽ വരമൊഴിയിൽ വ്യാകരണനിബന്ധനകളെ അവശ്യം അനുഷ്ഠിച്ചേ തീരൂ.

‘ആന കരിമ്പു തിന്നുന്നു’, ‘എലി മുണ്ടു കരണ്ടു’ എന്നും മറ്റും ഓരോ വാക്യം ആയിട്ടു, സംസാരിക്കാതെ, ‘ആന’, ‘കരിമ്പു’, ‘എലി’ മുതലായ ഒറ്റപ്പദങ്ങളെ ഉച്ചരിച്ചാൽ, നമുക്കു ഒരർത്ഥം ബോധവും ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതിനാൽ ഭാഷയുടെ നാരായവേരായതു പദമല്ല വാക്യമെന്ന ആണു എന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. ബാലന്മാർക്കു ശബ്ദച്ചുരുട്ടി വരാംവേണ്ടി വൈയാകരണൻ വാക്യത്തെ പദങ്ങൾ ആയിട്ടും, പദങ്ങളെ പ്രകൃതിയും പ്രത്യയങ്ങളും ആയിട്ടും, പ്രകൃതി പ്രത്യയങ്ങളെ അക്ഷരങ്ങൾ ആയിട്ടും വിഭജിക്കുന്നു.

വാക്യം, പദം, അക്ഷരം, ഈ മൂന്നുമാക്കുന്നു വ്യാകരണത്തിന്റെ പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങൾ. അവയിൽ വാക്യത്തെക്കുറിച്ചു പ്രസംഗിക്കുന്ന ഭാഗത്തിനു ‘ആകരംക്ഷാകാണ്ഡം’ എന്നും; പദത്തെപ്പറ്റിയുള്ളതിനു ‘പരിതിഷ്ഠാകാണ്ഡം’ എന്നും; അക്ഷരത്തെപ്പറ്റിയുള്ളതിന് ‘ശിക്ഷാകാണ്ഡം’ എന്നും പേരുകൾ ആകുന്നു. ഇവയ്ക്കു പുറമേ ശബ്ദങ്ങളുടെ ആഗമത്തെക്കുറിച്ചു വിചാരണചെയ്യുന്ന ‘നിരൂപണം’ എന്നൊരു ഭാഗംകൂടി വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചേർക്കാറുണ്ട്.

ശാസ്ത്രനമങ്ങളെഴുതുന്നതിനു അപഗ്രഥനരീതി എന്നും ഉൽഗ്രഥനരീതി എന്നും രണ്ടുവക രീതികളുണ്ട്. വാക്യത്തെ എടുത്തുകൊണ്ടു അതിന്നു പദങ്ങളായും, പദങ്ങളെ പ്രകൃതി പ്രത്യയങ്ങളായും, പ്രകൃതിപ്രത്യയങ്ങളെ, പുനശ്ച, അക്ഷരങ്ങളായും വിഭജിച്ചു പോകുന്നത് അപഗ്രഥനരീതി; ഇതിന്നു വിപരീതമായി അക്ഷരങ്ങളിൽനിന്നു വാക്യത്തിലേയ്ക്കു പോകുന്നതു ഉൽഗ്രഥനരീതി. ഇവയിൽ ഈ ശബ്ദശാധിനി രണ്ടാമതായിപ്പറഞ്ഞ ഉൽഗ്രഥനരീതിയിൽ നിമ്മിക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു.

ഭാഷാസപര്യം

ഭാഷയെ സംസാരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ ഭാഷയ്ക്കും വർഗ്ഗഭേദമുണ്ട്. നാം മലയാളികളെന്ന വർഗ്ഗത്തിൽപേർന്നവരാണല്ലോ. നമ്മുടെ ഭാഷ ദ്രാവിഡചരിത്രസംക്ഷേപം ശാഖയിൽ പെട്ടതാണ്. ആ ശാഖയിൽ മലയാളത്തിനു പുറമേ, തമിൾ, തെലുങ്കു, കണ്ണടകം, തുളു എന്നു നാലു പ്രധാനഭാഷകൾ ഉണ്ട്. ഇവയ്ക്കെല്ലാം തങ്ങളിൽ സഹോദരസംബന്ധമാണ്. തമിൾ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയും മലയാളം കনিഷ്ഠ സഹോദരിയും അത്രേ. ആ ദികാലത്തിൽ മലയാളഭാഷ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയായ തമിഴിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ തന്നെ ഇരുന്നു; തമിഴിന്റെ തല്പാതെ സ്വന്തമായി ഒരു അക്ഷരമാലതന്നെ മലയാളത്തിന്നു ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാലക്രമേണ 'വട്ടെഴുത്തു', 'കോലെഴുത്തു' എന്നിങ്ങനെ തമിഴിൽ നിന്നു ഏറെ ഭേദപ്പെടാത്ത അക്ഷരമാലകൾ ഉണ്ടായി. ഈ ബാല്യസ്ഥിതിയിൽ ഇരുന്ന മലയാളത്തിൽ ഏഴുതിരിയ്ക്കുള്ള ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ഇല്ലെന്നതന്നെ പറയാം; ചില വൈദികവിഷയത്തിലുള്ള പാട്ടുകൾ മാത്രം അങ്ങമിങ്ങം കാണുന്നുണ്ട്. ചിന്നീടു ബാല്യദശ കഴിഞ്ഞിട്ടും മലയാളത്തിന്റെ രക്ഷാകർതൃസ്ഥാനം തമിഴിനതന്നെ ആയിരുന്നതിനാൽ അതിന്നു സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കാൻ ഇടകിട്ടിയതില്ല. വേഷവും സംപ്രദായവും ആചാരവുമെല്ലാം തമിഴിനുള്ളതു തന്നെ; കവിത എല്ലാം തമിഴുപാട്ടു അനുസരിച്ചു ചെയ്തുവന്നു. കവികൾ ആവശ്യപ്പെട്ട പദ

ജ്ഞേയും ചമൽക്കാരരീതികളേയും തമിഴിൽനിന്നുതന്നെ സ്വീകരിച്ചുപോന്നു. ഈ കൌമാരാവസ്ഥയിൽ ഇരുന്ന കാലത്തുണ്ടായ ചില പുസ്തകങ്ങൾ ഇപ്പോഴും നമുക്കുണ്ട്. ഇക്കാലത്തെ മലയാളത്തിനു പഴയമലയാളം എന്നു പേരിടാം; ആരംഭാവസ്ഥയിലുള്ള മുൻപറമ്പത്തിനു ആദ്യമലയാളമെന്നും പേർ ചെയ്യാം. 'രാമചരിതം' പഴയ മലയാളത്തിന്റെ ആരംഭത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും 'കണ്ണശ്ശരാമായണം' അതിന്റെ അവസാനകാലത്തുണ്ടായട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കരുടെ കാലത്തിനു ഇപ്പറമുള്ള മലയാളമാണു ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളം. അത് ഇന്നും നാം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന ഭാഷയാകയാൽ അതിനു വിശേഷിച്ചു പേരൊന്നും വേണമെന്നില്ല. പൂർവ്വസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും അതു വളരെ ഭേദിച്ചതാണ്; അതിലേയ്ക്കുള്ള കാരണം സംസ്കൃതത്തിന്റെ സംസ്കർപ്പം ആകുന്നു. പഴയ മലയാളം നമുക്കിപ്പോഴും കാലത്തു തന്നെ ആയുരായ നമ്പൂരിമാർ കേരളത്തിൽ കടിപാർപ്പിച്ചു കിട്ടിയതിനാലും അവർ നാട്ടുഭാഷയെ ആഭരിച്ചിരുന്നില്ല. കാലക്രമത്തിൽ സംസ്കൃതം സംസാരിച്ചിരുന്ന നമ്പൂരിമാരും പഴയമലയാളം സംസാരിച്ചിരുന്ന നാട്ടുകാരും തങ്ങളിൽ കൂടിക്കലർന്നുതുടങ്ങിയപ്പോൾ രണ്ടു വർഗ്ഗക്കാരെയും ഭാഷപേര് ഉള്ളവായ ഒരു മിശ്രഭാഷയാണ് ഇപ്പോഴത്തെ മലയാളം. മലയാളഭാഷ യെപ്പറന്നാരംഭം വരെ തമിഴിന്റെ അധീനത്തിലായിരുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. അക്കാലത്താണ് സംസ്കൃതത്തിന്റെ സംബന്ധമുണ്ടായത്. സംബന്ധം എന്നു പറഞ്ഞാൽ സാക്ഷാൽ 'സംബന്ധം' തന്നെ, ഭാഷാഭേദമോടൊത്തു സംബന്ധം; അന്നുമുതൽ മലയാളഭാഷ ജ്യേഷ്ഠസഹോദരിയായ തമിഴുമായി അകന്നുതുടങ്ങി. എന്നാലത്രം നേരിട്ടാലും ഭർത്താവിനോടു ചോദിച്ചു വാങ്ങുകയല്ലാതെ തറവാട്ടിൽനിന്നു എടുക്കുക എന്നുള്ളതു ഇല്ലാതായി. വിശേഷപദങ്ങൾ, വാചകരീതി, വാക്യരൂപം, വൃത്തഭാവവിന്യാസം എന്നിവയൊക്കെ അക്ഷരാമലപോലും സംസ്കൃതത്തിന്റേതെന്നു എന്നായി. സംസ്കൃതത്തിലെ അക്ഷരാമലയെ സ്വീകരിച്ചതോടുകൂടി തമിഴനുക്കുറിച്ചു അക്ഷരാവൃത്തിയില്ലാത്തവർ എന്നു പർവ്വാസവം തുടങ്ങി സംസ്കൃതത്തിന്റെ അധികാരം ഇത്രയൊക്കെയും മഴയകംകാലം വിവാഹസംബന്ധം മരുമക്കത്തായപ്രകാരമാകയാൽ ഗോത്രം മാറാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല. മലയാളം ഇന്നും ദ്രാവിഡഗോത്രത്തിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂ. സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നു

ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും ഇല്ലാതെയും അസംഖ്യം പദങ്ങളെ എടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിലും വൃത്തം, അലങ്കാരം മുതലായ ആധാരങ്ങളെല്ലാം സംസ്കൃതരീതിയിൽ ആയിരുന്നാലും, മലയാളഭാഷയുടെ വ്യാകരണത്തെ ഇന്നേവരെ സംസ്കൃതത്തിനു ബാധിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അനപയക്തം, വിഭക്തിസംബന്ധം, വിശേഷണവിശേഷ്യങ്ങളുടെ നില, രൂപഭേദം, ഇവയെല്ലാം തമിഴു വ്യാകരണമനുസരിച്ചുതന്നെ മലയാളവ്യാകരണത്തിലും കാണുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ പറയുന്നതായാൽ തമിഴു വ്യാകരണത്തിലെ നിയമങ്ങളേതെന്നു വകുത്തി ഇതുകളിൽ ഇന്നു ഇന്നു ഭാഗങ്ങൾ മാത്രം മാറാനും എന്നു കാണിച്ചുകഴിഞ്ഞാൽ അതായിരിക്കും ഉത്തമമായ ഒരു മലയാള വ്യാകരണം. ഈ സംഗതി എപ്പോഴും ഓർത്തിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

ഇനി ദേശഭേദംകൊണ്ടും ഭാഷയ്ക്ക് ചില വ്യത്യാസങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ അതു സംസാരിക്കുന്ന നാടോടിബാഷ്പയേ അല്ലാതെ ഗ്രന്ഥങ്ങളെഴുതുന്ന സാഹിത്യഭാഷയേ അധികം ദേശഭേദം ബാധിച്ചിട്ടില്ല. (൧) വടക്കൻ മലയാളം, (൨) തെക്കൻ മലയാളം, (൩) മധ്യമലയാളം എന്നു പ്രധാനമായി മൂന്നാണു ദേശഭേദംകൊണ്ടുള്ള വ്യത്യാസം. ഇതു രൂപഭേദത്താലുണ്ടാകുന്ന വ്യത്യാസമേകയാൽ ഒന്നിനേക്കാൾ മറ്റൊന്നല്ലതെന്ന് പറയാനാവില്ല. എങ്കിലും മധ്യമലയാളമാണ് നല്ലതെന്ന് പണ്ടേതന്നെ സ്വപ്രമതമാകുന്നു. അരികേക്കു കാരണവും ള്ളാ രണ്ടുണ്ടെങ്കിലും. തെക്കൻഭാഷ തമിഴിന്റെ ആക്രമംകൊണ്ടും വടക്കൻ ഭാഷ കണ്ണടകത്തിന്റെ ആക്രമംകൊണ്ടും ള്ളിച്ചുപോയിട്ടുണ്ട്. നടുക്കുള്ള ഭാഷക്കുകൂട്ടെ ഭാഷാന്തരസമ്പർക്കമില്ലാത്തതിനാൽ ശുദ്ധിയേറും. ഈ മധ്യമലയാളം തന്നെയാണു് സാഹിത്യത്തിൽ എല്ലാ ദിക്കുകാരും പ്രാധാന്യം ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്ന് വരികിലും കവികൾ സ്വാതന്ത്ര്യത്താൽ ചിലപ്പോൾ സ്വന്തനാട്ടിൽ നടുക്കുള്ള വിശേഷപ്രയോഗങ്ങളേയും ഉപയോഗിക്കും. പ്രസിദ്ധനായ കബാൻ നമ്പിയാർ ഭാഷയുടെ ശുദ്ധിയിൽ ഏറെ ദൃഷ്ടിവെച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിൽ ദേശ്യപ്രയോഗങ്ങൾ ധാരാളമുണ്ട്. സാഹിത്യഭാഷയെ അടിസ്ഥാനമാക്കിയാണ് ഈ വ്യാകരണം എഴുതിട്ടുള്ളതെങ്കിലും പ്രധാനപ്പെട്ട ചില ദേശ്യപ്രയോഗങ്ങളേയും ഇതിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ശിക്ഷാകാണ്ഡം

വണ്ണവിഭാഗം

ഒരു വടത്തെ എടുത്തഴിച്ചു നോക്കുന്നതായാൽ അതു് അനേകം പൊച്ചുക്കയറുകൾ മേൽക്കുമേൽ പിന്നിച്ചേർത്തു പിരിച്ചുണ്ടാക്കിയതാണെന്നു നിങ്ങൾക്കു ബോധപ്പെട്ടു. പൊച്ചുക്കളെ പിന്നീടും അഴിക്കുന്നപക്ഷം ഒടുവിൽ ചകരിനാരു കിട്ടും. ഇപ്രകാരം ഭാഷയുടെ മൂലമായ വാക്യത്തെ അപഗ്രഥിച്ചിട്ട് (അഴിച്ചിട്ട്) വൈയാകരണൻ പൊച്ചുക്കയറിന്റെ സ്ഥാനത്തു പദങ്ങളേയും, ചകരിനാരിന്റെ സ്ഥാനത്തു വണ്ണങ്ങളേയും കൽപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. എത്ര കനത്ത വടത്തിന്റേയും ചുവടു ചകരിത്തുരുമ്പായിരിക്കു പോലെ എത്ര നീണ്ട വാക്യത്തിന്റേയും മൂലം വണ്ണമാകുന്നു.

2. വടങ്ങളിൽ നൂലുകളെ തരത്തിലും എണ്ണത്തിനും വ്യവസ്ഥയില്ലാത്തതുപോലെ ഭാഷയിലും വണ്ണങ്ങൾക്കു നിയമമില്ല. ഇംഗ്ലീഷുകാർ എന്ന വണ്ണങ്ങളെക്കൊണ്ടു സകല പദങ്ങളേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നു; സംസ്കൃതത്തിൽ, പ്രസിദ്ധീകേട്ടിട്ടുള്ളതുപോലെ ൫൧ വണ്ണങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിലും, വാസ്തവത്തിൽ ൪൬ വണ്ണങ്ങളുണ്ട്. നമ്മുടെ മലയാളത്തിൽ നടപ്പുള്ളതു ൫൩ വണ്ണങ്ങൾ ആകുന്നു. മലയാളവാക്കുകൾ ആസകലം ഇവയെ മാറ്റിയും മറിച്ചും കൂട്ടിച്ചേർത്താൽ ഉളവാകുന്നവയേ ഉള്ളൂ.

3. നിങ്ങൾ എഴുത്തുപഠിച്ചാൻ ആരംഭിച്ച സമയം നിങ്ങളുടെ ആശാന്മാർ സ്പെററിലോ മണ്ണിലോ മറോറാ ചില വരകളേയും കനികളേയും വരച്ചുകാണിച്ചിട്ട് ഇന്നവിധം എഴുതിക്കണ്ടാൽ ഇന്നവിധം ഉച്ചരിക്കണമെന്ന് ഉപദേശിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്. ഉച്ചരിക്കുന്ന ശബ്ദവും എഴുതുന്നവരയും ഭിന്നങ്ങളാണെന്ന് ഇതുകൊണ്ട് നിങ്ങൾക്കു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. ഉച്ചരിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിനു വണ്ണം എന്നും എഴുതുന്ന വരകൾക്കു ലിപി എന്നും വ്യാകരണത്തിൽ പേരുകൾ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ഇതിൽവാസ്തവമായതുവണ്ണമാണെന്നും, ലിപി ആ വണ്ണത്തെക്കാർമ്മിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരു സങ്കേതം മാത്ര

സ്വരസ്വരം കൂടാതെ വൃഞ്ജനങ്ങളെ ഉച്ചരിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതിനാൽ വൃഞ്ജനങ്ങളെ തനിച്ച് എടുത്തു പറയേണ്ടുന്ന ഭിത്തിൽ ആദ്യസ്വരമായ 'അ' എന്നതിനെ അവയിൽ ചേർത്താണ് എഴുതുകയും പറയുകയും ചെയ്ത പതിവ്. അതിനാൽ മുൻ കാണിച്ച വൃഞ്ജനങ്ങളുടെ പട്ടികയിലും 'അ' കൂട്ടിച്ചേർത്തിട്ടുണ്ടെന്നറിക. ക്+അ. കൃ വൃഞ്ജനലിപിയുടെ മേൽ " എന്ന വിസ്തരിപ്പാൽ അതിൽ സ്വരസ്വരമില്ലെന്ന കാണിക്കും.

൪. എന്നാൽ എല്ലാ വൃഞ്ജനത്തിലും ഒരു സ്വരം ചേർത്തേ തീരുകയെന്ന നിബന്ധമില്ല. ചിലപ്പോൾ രണ്ടോ, മൂന്നോ, നാലോ വൃഞ്ജനം ഒന്നിച്ചു ചേർന്നിരുന്നു എന്നു വരാം. ഇപ്രകാരം ഒന്നിച്ചുചേരുന്നവരും അവയുടെ ഒടുവിൽ ഒരു സ്വരം സിലമായിട്ടു ചേർത്തേ തീരൂ; ഒന്നിച്ചധികം വൃഞ്ജനങ്ങൾ ചേർന്നുവരുന്നതിന് കൂട്ടക്ഷരം എന്നും സംയോഗം എന്നും പേരുകൾ പറയുന്നു. അഞ്ചിലധികം വൃഞ്ജനങ്ങളുള്ള കൂട്ടക്ഷരം ഉണ്ടാകുന്നതല്ല.

ഉദാഹരണം:—

സ്ത.	ഷ്.	പ.	ദ്വ.	൨	വൃഞ്ജനം
സ്ത.	ക്ഷ്.	വ്.	-	൨	,
സ്ത.	ക്ഷ്.		-	൪	"
സ്ത.			-	൫	"

ണ, ണ, ര, റ, ല, ലി, ലി, ഴ, ഇവ എഴുതുകയും വൃഞ്ജനങ്ങൾ മാത്രം സ്വരയോഗം കൂടാതെ ഒറ്റയായി ശബ്ദങ്ങളുടെ ഒടുവിൽ നില്ക്കും. ഇങ്ങനെ ഉള്ളവയെ ചിലപ്പോൾ എന്നു ചേർ.

ഉദാ:—	കൺ	മേൽ (ല')
	ണൺ	അവൾ (ല')
	അവർ (ല')	കീൾ (ല')
	ചോർ (റ')	

8. വൃഞ്ജനങ്ങളിൽ സ്വരങ്ങളെ ചേർക്കുമ്പോൾ കൂട്ടക്ഷരങ്ങളിലെപ്പോലെ അവയെ പ്രത്യേകം എഴുതിക്കൊണ്ടിരിക്കാറില്ല. സ്ത, എന്നതു സ്ത എന്നവയുടേയും ക്ഷ് എന്നതു ക്, ഷ്, മ്, എന്നവയുടേയും കൂട്ടക്ഷരങ്ങളാണെന്നു എഴുത്തുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിൽ സ്പഷ്ടമാകുമ്പോലെ, 'ക്' എന്നതു ക്, അ എന്നവയുടേയും, ക എന്നതു ക്, ഉ എന്നവയുടേയും യോഗമാണെന്നു വ്യക്തമാകുന്നില്ല. എല്ലാ വൃഞ്ജനത്തിലും ഏതു സ്വരങ്ങളിൽ ഒന്നിനെ

ചേർക്കേണ്ടതാവശ്യമാകയാൽ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ചില സങ്കേതങ്ങളെ എഴുപ്റ്റത്തിയിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെ എന്നാൽ:—

ക്	+	അ	=	ക	ക്	+	അ	=	ക്അ
ക്	+	ആ	=	കാ	ക്	+	ഈ	=	ക്ഈ
ക	+	ഇ	=	കി	ക്	+	എ	=	കെ
ക	+	ഊ	=	കീ	ക്	+	ഏ	=	കേ
ക്	+	ഉ	=	കു	ക്	+	ഊ	=	കൈ
ക്	+	ഊ	=	കു	ക്	+	ഈ	=	കൊ
ക്	+	ഈ	=	കൃ	ക്	+	ഓ	=	കോ
ക്	+	ഊ	=	കൃ	ക്	+	ഔ	=	കൗ

ഈ സങ്കേതങ്ങൾ തന്നെ ശേഷം വ്യഞ്ജനങ്ങളിലും സ്വല്ല വ്യത്യാസങ്ങളോടുകൂടെ ഉപയോഗപ്പെടുന്നു.

9. യ, ര, ല, വ ങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്ന സംയോഗങ്ങൾക്കും അസ്സുടതയുണ്ടു്; അതിനാലാണ് നിലത്തെഴുത്തു പഠിപ്പിക്കുമ്പോൾ കൃ-വറ്റം, ക്ര-വറ്റം, ക്ല-വറ്റം, കപ-വറ്റം, ക്ക-വറ്റം എന്നു ഇവയെ മാത്രം പ്രത്യേകിച്ച് എല്ലാ വ്യഞ്ജനങ്ങളിലും കാണിച്ചുകൊടുക്കുന്നത്.

ക്	+	യ്	=	ക്യ്	ക്	+	വ്	=	ക്വ്
ക്	+	ര്	=	ക്ര്	ക്	+	ക്	=	ക്ക്
ക്	+	ല്	=	ക്ല്					

10. ഓററായിട്ടോ, വ്യഞ്ജനത്തോടു ചേർന്നോ, നില്ക്കുന്ന ഒരു സ്വരത്തിന് ഒരു അക്ഷരം എന്നു ചേർ.

- ഉദാ:— അ, ഉ, എ, ഒ—ഓററസ്വരം.
ക, ച, സ, ഞ—മുൻവ്യഞ്ജനസഹിതം.
സ്സ, ഷ, ഷ്ശ, ഞ്—മുൻസംയോഗസഹിതം.

11. ഒരു ശബ്ദം ഒരു ചിഹ്നിൽ അവസാനിക്കുന്നതായാൽ ആ ചിഹ്ൻ ആ ശബ്ദത്തിന്റെ ഒടുവിലെ അക്ഷരത്തിന്റെ അംശമായിട്ടു വിചാരിക്കപ്പെടും. അതിനാൽ 'ഞങ്ങൾ' എന്ന ശബ്ദം, 'ഞ' എന്നും 'ങ്ങൾ' എന്നും ഉള്ള രണ്ടക്ഷരങ്ങളാൽ ചമയ്ക്കപ്പെട്ടതാകുന്നു.

താഴെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ അക്ഷരങ്ങൾ ചിത്ര വണ്ണങ്ങൾ വേർതിരിച്ചു കാണിക്കുക.

- (൧) ശ്രീപത്മനാഭൻ തുണ.
- (൨) എല്ലാവരും സത്യം പറയണം.
- (൩) തിരുവനന്തപുരത്തുത്സവം.
- (൪) ജ്ഞാനം സമ്പാദിക്കണം.
- (൫) കീഴ്മലായിസ്സംസാരിക്കുന്നു.
- (൬) കണ്ടാലിരക്കുന്ന ജനങ്ങളുണ്ടോ കപ്പാൻമടിക്കുന്നു തരംവരുമ്പോൾ.
- (൭) വാത്യാരോധം പ്രാജഡ്യമുണ്ടാവാറില്ല.

12. സ്വരങ്ങളെ ഉച്ചരിക്കുന്നതിൽ ഉള്ള മാത്രാഭേദം കൊണ്ട് അവ ഗ്രന്ഥം എന്നും ദീർഘം എന്നും ഭേദമുണ്ട്. അ, ഇ എന്നുപോലെ ഒരു മാത്രയുള്ളവ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ; ആ, ഈ എന്നുപോലെ രണ്ടുമാത്രയുള്ളവ ദീർഘങ്ങൾ.

ഉദാ:—ഗ്രന്ഥം—അ, ഇ, ഉ; ദീർഘം—ഐ, ഔ, ഐ, ഔ.

ദീർഘം—ആ, ഈ, ഉഃ (ഃ), (ഃ), ഐ, ഔ, ഐ, ഔ.

ഉദാ—അ-കൾക്കു ഗ്രന്ഥവും, ഐ എന്ന ദീർഘവും; ഇ എന്ന സ്വരവും മലയാളത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചിട്ടില്ല. ഇവയെ നിലത്തുനിൽക്കെ ചേർത്തിരിക്കുന്നത് പഴയ ആചാരത്തെ അനുസരിച്ചു മാത്രമാകുന്നു. അക്ഷരമാലയായുള്ള ചില കീർത്തനങ്ങളിലും മറ്റും ഇവയെ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെ സ്വീകരിക്കേണ്ടിവന്നത്.

13. വണ്ണങ്ങളെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുമ്പോൾ അവയിൽ ഉച്ചാരണസൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി 'കാരം' എന്നുകൂടി ചേർക്കേണ്ടത്. അതിനാൽ.

അകാരം എന്ന പദത്തെ 'അ' എന്ന അക്ഷരമെന്നും

ഇകാരം	"	'ഇ'	"
ഉകാരം	"	'ഉ'	"
ഏകാരം	"	'ഏ'	"
ഓകാരം	"	'ഓ'	"

അർത്ഥം ഗ്രഹിക്കണം.

14. ഹ്രസ്വമായ ഉകാരം രണ്ടു വിധമുണ്ട്. ഒന്നിനെ 'ഗുരു' 'പരു' ഇത്യാദികളിലെപ്പോലെ സ്വഷ്ടമായി തുറന്നു ഉച്ചരിക്കുന്നു. മറ്റാതിനെ 'വയസ്സ്' 'പാച്' ഇത്യാദികളിലെപ്പോലെ ഒരുവലിവോടുകൂടെ അസ്വഷ്ടമായിട്ട് ഉച്ചരിക്കുന്നു. മറ്റു ഹ്രസ്വസ്വരങ്ങളെപ്പോലെ സ്വഷ്ടമായിട്ട് ഉച്ചരിക്കുന്ന ഒന്നാമാതിരികൾ * വിവൃതം എന്നും, ഉൾവലിവുള്ള രണ്ടാമാതിരികൾ സാധുതം * എന്നും, പേരുകൾ.

15. വ്യഞ്ജനത്തിൽ അവസാനിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ ഒരു വിൽക്കെയും സംവൃത ഉകാരം ചേർത്തു അവയെ സ്വരാന്തങ്ങളാക്കുന്നുണ്ട്. എന്നിങ്ങനെ—

ഉലക്	=	ഉലക്	തേ	=	തേരു
കവുരു	=	കവുരു	തേർ	=	തേർ
പുവ്	=	പുച്	കാച്	=	കാച്ച
നെഞ്	=	നെഞ്	പാവു	=	കാൽ
കരക്	=	കരക്	കൾ	=	പാവു
കണ്	=	കണ്	മനസ്	=	കാതു
കുയ്	=	കുയ്	തോള	=	മയസ്സ്
വിരുത്	=	വിരുത്	കീഴ്	=	തോള
തേരു	=	തേരു	ചോ	=	തോൾ
കമ്പ	=	കമ്പ		=	കീഴ്
യെയ്	=	യെയ്		=	കീൾ
				=	ചോർ
				=	ചോർ

മേൽ കാണിച്ച ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ണ്, ണ , ര, റ, ല, ജ, ഴ ഈ ഏഴക്ഷരങ്ങൾ മാത്രം സംവൃതം കൂടാതെ തനിയെയും നില്ക്കുമെന്നു സ്വഷ്ടമാകുന്നു ഇവയുടെ ഈ വിശേഷത്തെ ഓർമ്മിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഇത്രയും വ്യഞ്ജനങ്ങൾക്കു ചിപ്പ് എന്നൊരു വിശേഷാൽ പേർ ഓം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞത്.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽനിന്നു വേറെ ഒന്നുകൂടി ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നതെന്നാൽ—ചില വ്യഞ്ജനങ്ങൾ സംവൃതം മേൽവോൾക്കു ഊട്ടിക്കുന്നു, ചിലത് അതുകൂടാതെ ഒറ്റയായിത്തന്നെ നില്ക്കുന്നു. ഇതിന് ഒരു നിയമമുണ്ട്. ഭീഷ്മത്തിനു രണ്ടു മാത്രയെന്നും ഹ്രസ്വത്തിനു ഒരു മാത്രയെന്നും മുൻ പറഞ്ഞല്ലോ. ശ

* സംവൃതത്തിനു ചിലർ അരയുകാരമെന്നും വിപുലത്തിനു മുറുകാരമെന്നും പേർ കൊടുക്കുന്നു.

ബൃത്തിനു മാത്രം ഒന്നോ ഉള്ളതിൽ അന്ത്യവൃഞ്ചനം ഇരട്ടിക്കും. ഒന്നിലധികമുള്ളതിൽ ഇല്ല.

ഉദാ:- ചുഷ്, തെഷ്, മുട്ട്, കണ്ണ്, നെല്ല്, ഏകമാത്രം
ഉലക്, കരട്ട്, മരന്, വിറ്, തോല്, അധകമാത്രം.

ഏകമാത്രകൾക്കുള്ള അന്ത്യവൃഞ്ചനം ഇരട്ടിച്ചേർക്കുക എന്നല്ലാതെ, മറിച്ചു, അനേകമാത്രകൾക്കുള്ള അന്ത്യവൃഞ്ചനം ഇരട്ടിച്ചുകൂടുന്നു ഇതുകൊണ്ടുതന്നെയാകുന്നു.

16. അം, അഃ എന്നുപോലെ സ്വരങ്ങളുടെ ഒട്ടവിൽ ചേർന്ന ഉച്ചാരണങ്ങൾക്കു മുമ്പായി അനുസ്വാരം എന്നു വിസ്തം എന്നു പേരുണ്ട്. ഇവയിൽ അനുസ്വാരം മകാരത്തിനോടും, വിസ്തം സകാരത്തിനോടും, ഉച്ചാരണത്തിൽ യോജിച്ചിരിക്കും. അനുസ്വാരം ഭാഷയിൽ ധാരാളം നടപ്പുണ്ട്; വിസ്തം സംസ്കൃത പദങ്ങളിലേ ഉള്ളു.

ഉദാ:- അപനം, കലം, എല്ലാം, പേരും, അനുസ്വാരം.
ദൃഢം, ഹരിഃ, ദോഷം, വിസ്തം.

17. വൃഞ്ചനങ്ങൾ താഴെ കാണിക്കേണ്ടതും വേർതിരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ക, ച, ഗ, ഘ, ങ്ങ,	—കവർഗ്ഗം.
ഖ, മ, ജ, ഡ, ത,	—ചവർഗ്ഗം.
ട, റ, ഡ, ണ, ഞ,	—ടവർഗ്ഗം.
ത, ഡ, ങ്ങ, ധ, ന, ണ,	—തവർഗ്ഗം.
പ, ഫ, ബ, ഭ, മ,	—പവർഗ്ഗം.
യ, വ, ര, റ, ല, ള,	—മദ്ധ്യങ്ങൾ.
ശ, ഷ, (ഴ), സ, ഹ,	—ഉച്ചാരണങ്ങൾ.

18. കവർഗ്ഗം മുതൽ പവർഗ്ഗം വരെ ഐയഞ്ചു വണ്ണമുള്ള അഞ്ചുവർഗ്ഗങ്ങളിലെ വണ്ണങ്ങൾക്കു ക്രമേണ ഖരം, അതിഖരം, മൃദ, ഘോഷം, അനുനാസികം എന്നു പേരുകൾ,

ക, ച, ട, ത, പ	—ഖരം.
ഖ, മ, റ, ഡ, ഫ	—അതിഖരം.
ഗ, ജ, ഡ, ങ്ങ, ബ	—മൃദ
ഘ, ഡ, ണ, ധ, ഭ	—ഘോഷം.
ങ, ത, ഞ, ന, ണ	മ—അനുനാസികം.

ഖരം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട്, അതിലും വലുത്തൊരു അധികം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട്, മറ്റു മാർദ്ദവമുള്ളതു, ചോഷം മുഴങ്ങുന്നതു അന്നാസിക മുക്കിന്റെ സംബന്ധമുള്ളതു; എന്നു ഈ ചേരുകൾ അനപത്ത് അളാകുന്നു. ഇവയുടെ ഈ സ്വഭാവം സൂക്ഷിച്ചുവെച്ചാൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതുമാണ്. പൂണ്ണവൃത്തങ്ങളായിരിക്കാതെ ഇ, ഉ, ഐ, ഔ എന്ന സ്വരങ്ങളോടു യോജിച്ചിരിക്കുകയാൽ യ, വ, ര, (റ) ല, (ള) ഇതുകളെ മദ്ധ്യങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നു.

ശിക്ഷാ.

സ്ഥാനഭേദം

10. വണ്ണങ്ങളുടെ ഉത്ഭവം കണ്ടുനളത്തിൽ ഉള്ള തന്തി പോലെ ഇരിക്കുന്ന ചില സിരകളിൽ കൂടി ശ്വാസവായുവിനെ പ്രേരിപ്പിക്കുകയാലാകിലും മുമ്പായിട്ടുള്ള ചില സ്ഥാനങ്ങൾ കൂടി ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കയാൽ വണ്ണങ്ങളുടെ സ്ഥാനഭേദം ഉളവാകുന്നു. സ്ഥാനങ്ങളാവിതു:—

- ൧) അ, ഫ, ക വർഗ്ഗം ഇവയ്ക്കു കണ്ഠം (തൊണ്ട).
- ൨) ഇ, യ, ശ, ഖ വർഗ്ഗം ഇവയ്ക്കു താല (അണ്ണാക്ക).
- ൩) ഉ, ഖ വർഗ്ഗം ഇവയ്ക്കു ഓഷ്ഠം (മുണ്ടു്).
- ൪) ഐ, ഔ, ഹ, റ, ട വർഗ്ഗം ഇവയ്ക്കു മൂലം (മേൽതൊണ്ട).
- ൫) അ, ല, സ, ത വർഗ്ഗം ഇവയ്ക്കു ദന്തം (ചെല്ല്).
- ൬) ഏ, ഐകൾക്കു കണ്ഠതാല. (കണ്ഠവും താലവും)
- ൭) ഒ, ഔകൾക്കു കണ്ഠോഷ്ഠം.
- ൮) വകൾക്കു ദന്തോഷ്ഠം.
- ൯) അന്നാസികൾക്കു സ്വസ്വസ്ഥാനങ്ങൾക്കു പുറമേ നാസികയും.

ഈ സ്ഥാനങ്ങളെ പ്രമാണിച്ചു വണ്ണങ്ങളെ കണ്ഠം എന്നും താലവും എന്നും, ഓഷ്ഠം എന്നും, മൂലം എന്നും, ദന്തം എന്നും വ്യവഹരിക്കാറുണ്ടു്.

20. അ വണ്ണം ഇലാമയ്ക്കു കണ്ഠത്തിനു പുറമേ താലവ്യമായിട്ടും, ഓഷ്ഠമായിട്ടും കൂടിയുണ്ടു്. താലവും ഏകാരത്തോടും ഓഷ്ഠവും ദന്താരത്തോടും ഉച്ചാരണത്തിൽ ഏകദേശം സാമ്യമുള്ളതായിരിക്കും.

ഉദാ: —	ഗണപതി = ഗണപതി	— താലവും
	൦	
	നമ്മൾ = നമ്മൾ	— കാഷ്ടം
	൦	
	തടയുന്നു = തടയുന്നു	— താലവും
	൦	
	തടയുന്നു = തടയുന്നു	— കാഷ്ടം

തമിൾ വാക്കുകളുടെ ഒട്ടവിൽ കേൾക്കുന്ന ഐക്യരം മലയാളത്തിൽ അകാരമായിട്ടു മാറും; ഈ മാതിരിയുള്ളവയാണു പ്രായേണ ശബ്ദാന്തത്തിലേ താലവൃത്തരം എങ്ങനെയെന്നാൽ:—

തമിൾ	മലയാളം.
മൈ	മല
കുരൈ	കുട
തോരൈ	തോര

21. ഞ്ഞ എന്ന സ്വരങ്ങൾ ഭാഷാശബ്ദങ്ങളിൽ ഇല്ലാത്തതിനാലും, അകാരം കാഷ്ടതാലവൃത്തങ്ങളിൽ രണ്ടിലും ചേരുന്നതിനാലും ഭാഷാമിലെ സ്വരങ്ങളെ 'സാധാരണയിൽ കാഷ്ടങ്ങളെന്നും, താലവൃത്തങ്ങളെന്നും പൊതുവെ രണ്ടിനങ്ങളായിട്ടു പകർത്തും.

താലവൃത്തരം—അ ആ ഇ ഊ എ ഐ ഐ.

കാഷ്ടങ്ങളരം—അ ആ ഉ ഊ ഒ ഓ ഔ.

22. അതിവരമുദാഹരണങ്ങളും, ഉദാഹരണങ്ങളും സംസ്കൃതവണ്ണങ്ങളാകുന്നു. ദ്രാവിഡകടംബത്തിൽ ചേർന്ന മലയാളത്തിലെ ധാരാളങ്ങളിലും, നാമപ്രകൃതികളിലും, അതിനാൽ, ഈ വണ്ണങ്ങൾ കാണുന്നതല്ല. ഈ വണ്ണങ്ങൾ ചേർന്ന ശബ്ദങ്ങളെല്ലാം സംസ്കൃതം മുതലായ ആയുർഭാഷകളിൽ നിന്നു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടവയാകുന്നു.

അഭ്യസനം ൨.

൧. താഴെ ഏഴുതിരിയിരിക്കുന്ന ജോടികളിൽ വണ്ണഭേദം അനുസരിച്ചു അർത്ഥഭേദമുണ്ടെന്നു കാണിക്കുക.

(൧)	{ തോട (൨) തോട്ട് }	{ പാട (൩) പാട്ട് }	{ ഉണ്ട (൪) ഉണ്ടു് }	{ ചെമ്പ (൫) ചെമ്പു് }
-----	--------------------	--------------------	---------------------	-----------------------

൨. താലവൃ-തുകാരത്തിൽ അപസ്മരിക്കുന്ന വാക്കുകൾക്ക് ആറു ഭേദഗണങ്ങൾ എഴുതുക.

൩. കണ്ഠപ്രവാവും, ദന്ത്യമുദ്രവും, ഓഷ്ഠപ്രലോഷവും, താലവൃണമാസികവും, മൂർദ്ധ്യഗതിഖരവും എന്തു്?

൪. പാഠപുസ്തകത്തിലെ ഒരു വകുപ്പു എടുത്ത് അതിൽ അടങ്ങിയിട്ടുള്ള ഓഷ്ഠപ്രവാങ്ങങ്ങളെ തിരിഞ്ഞെടുക്കുക.

൫. താഴെ കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ ഉച്ചാരണസംഗ്രഹവിനു വേണ്ടി ഏല്പിച്ചിട്ടുള്ള അടയാളങ്ങളെ ചേർത്തെഴുതുക.

- (൧) കാലുതട്ടി വീണു. വിറകുകൊണ്ടുവരുന്ന.
- (൨) എന്നാൽ അതു സംധിക്കയില്ല.
- (൩) രാമസ്വാമി ബുദ്ധിമാനാണ്; എന്നാൽ അദ്ദേഹം പഠിത്തത്തിൽ ജാഗ്രതക്കുറവുണ്ട്.
- (൪) മിന്നുന്നതെല്ലാം പൊന്നല്ല.
- (൫) വെയിലത്തു കടവിടിക്കുന്നു.

ശബ്ദവിഭാഗം.

23. 'നല്ല കൂട്ടികൾ എളുപ്പം പഠിക്കുന്നു' എന്ന വാക്യത്തിൽ നാലു പദങ്ങൾ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഇവയിൽ ഓരോന്നും ഓരോ ജാതിയായിരിക്കുന്നു. 'കൂട്ടികൾ' എന്നത് ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരായതുകൊണ്ട്; 'നല്ല' ആ വസ്തുവിലുള്ള ഗുണത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു; 'പഠിക്കുന്നു' ആ വസ്തു ചെയ്യുന്ന ക്രിയയെ കുറിക്കുന്നു, 'എളുപ്പം' ആ ക്രിയയുടെ സ്വഭാവത്തെ പറയുന്നു, അല്ലെങ്കിൽ അതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. കൂട്ടികൾ എന്നപോലെ ഒരു വസ്തുവിന്റെ പേരായ ശബ്ദം 'നാമം' ആകുന്നു. നല്ല എന്നപോലെ ഒരു വസ്തുവിൽ ഇരിക്കുന്ന ഗുണങ്ങളെക്കുറിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്ക് 'ഭേദകം' എന്നു പേർ. പഠിക്കുന്നു എന്നതുപോലെയുള്ള ഒരു ക്രിയ അർത്ഥമായിട്ടുള്ള ശബ്ദം കൃതി ആകുന്നു. എളുപ്പം എന്നപോലെ കൃതികളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദങ്ങൾക്ക് 'അവ്യയം' എന്നു പേർ. ഇതിനു പുറമേ അശ്വേദം, ദാഹോദം, എന്നും മറ്റും പോലെ വിസ്തൃതാദി വികാരങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നതും മറ്റുമായി ചില ശബ്ദങ്ങൾ ഉണ്ട്. അവയെ നിപാതം എന്നു പേർ. നാമം, കൃതി, ഭേദകം, നിപാതം, അവ്യയം, എന്നു ഇപ്രകാരം ശബ്ദങ്ങൾ അഞ്ചു വകയുണ്ട്. ഇവയുടെ ലക്ഷണങ്ങളും ഉദാഹരണവും മറ്റുമുള്ള താഴെ കാണിക്കുന്നു.

24. ദ്രവ്യത്തിന്റെയും, ഗുണത്തിന്റെയും, ക്രിയയുടേതായ പേരായ ശബ്ദം "നാമം."

ആന, കുതിര, രാമൻ, കൃഷ്ണൻ മുതലായവ ഓരോ ദ്രവ്യങ്ങളുടെ പേരുകളായും; അഴക, നന്മ, മിടുക്കു, വിസ്ഫീർത്തം മുതലായവ ഓരോ ഗുണങ്ങളുടെ പേരുകളായും; വാറിപ്പു, കളി, വരവു, ഉറക്കം മുതലായവ ഓരോ ക്രിയകളുടെ പേരുകളായും നാമങ്ങൾക്ക് ഉദാഹരണങ്ങൾ ആകുന്നു. ദ്രവ്യത്തിന്റെപേരായ നാമത്തിനു ദ്രവ്യനാമം എന്നും ഗുണത്തിന്റെ പേരായ നാമത്തിനു ഗുണനാമം എന്നും, ക്രിയയുടെ പേരായ നാമത്തിനു ക്രിയാനാമം എന്നും സംജ്ഞകൾ ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

അഭ്യാസം ൩

താഴെ കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ നാമപദങ്ങൾ ഏതെല്ലാമെന്നു എടുത്തു കാണിക്കുക:—

മൃഗമത മിക്കപ്പോഴും കോപമേന്മകളിൽ ഒന്നായി തീരുന്നുണ്ട്. ബലമിറന്നു മയസ്സിക വേഗേത കോപമുത്ഭവിക്കുന്നു. മതിയായ കാരണങ്ങളുള്ള സംഗതിയിൽ ബുദ്ധിമാനു കോപമുണ്ടായിരുന്നു വരാം; എങ്കിലും അവൻ തന്റെ വിവേകം നിമിത്തം അതിനെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നില്ല. വേഗത്തിൽ കോപം വരാതിരിക്കുവെന്നുള്ളതു അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു മറ്റും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ട മുമ്പു ഗുണങ്ങളിൽ ഒന്നാകുന്നു. ദോഷന്റെ കോപം വേഗത്തിൽ അറിയപ്പെടുന്നു. അതു അവയിൽ കൂടുന്നു ഉത്ഭവിച്ചു ജ്വലിച്ചു അവന്റെ ദോഷത്വത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

25. ദ്രവ്യനാമം, ഗുണനാമം, ക്രിയാനാമം എന്നു നാമങ്ങളെ മൂന്നായി തരംതിരിച്ചതിൽ ദ്രവ്യനാമങ്ങൾക്കു നാലു അവാന്തരവിഭാഗങ്ങൾ ഉണ്ടു്. സജ്ജാനാമം, സാമാന്യനാമം, മേധനാമം, സർവ്വനാമം എന്നു്.

രാമസ്വാമി, കൃഷ്ണൻ, ഗോവിന്ദൻ, ശങ്കു, നാണു, ഉണ്ണി ഭോരൻ എന്നും മറ്റും നാം ഓരോരുത്തനെയെ വിളിക്കുന്നു; മനുഷ്യൻ എന്നു ഒറ്റപ്പെട്ടു് ഇവയെല്ലാംപേർക്കും ഒരുപേരെ പേരും. അപ്രകാരം തന്നെ തിരുവനന്തപുരം, കൊച്ചി, കോഴിക്കോടു, മദ്രാസ്, ബോമ്പായ മുതലായ പേരുകൾ ഓരോ വസ്തുവിന്റെ പ്രത്യേക സംജ്ഞകളാകുന്നു; ഇവ ഒക്കെയും പട്ടണം എന്ന ഒരു പേരിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഇക്കാരണിച്ചു ഉദാഹരണങ്ങളിലെപ്പോലെ ചൊതുവെ പല എണ്ണങ്ങൾക്കു ചേരുന്ന ഒറ്റയായ

പദാർത്ഥം. 1 'ജാതി' ആ ജാതിയിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന ഓരോ ഏറ്റവും
2 'വ്യക്തി' അതിനാൽ മനുഷ്യനും, പട്ടണവും ജാതി; രാമസ്വപ്നം
മി മുതൽപേരും, തിരുവനന്തപുരം മുതലായതും മുറയ്ക്ക് അതി
ലെ വ്യക്തികൾ.

ഇനി ഈ ജാതി വ്യക്തികളേയും കല്പിക്കുന്നതിന്നു സൗകര്യം
മില്ലാത്ത ചില പദാർത്ഥങ്ങളുണ്ട്. വെള്ളം, മണ്ണ്, സ്വപ്നം,
ആകാശം, വായു മുതലായവ ഈ മാതിരിയാകുന്നു. ഇവയ്ക്ക് ഒരു
അ പരിമിതിയും (ഇത്രയെന്നു് അളവുള്ളതു്) ആയ ആകൃതിനി
യമമില്ലാത്തതിനാൽ വ്യക്തിയെ കല്പിച്ചാൽ അതിന്നു വ്യവസ്ഥ
യില്ലാതെ പോകുന്നു. സ്വപ്നത്തിന്റെ ഒരു കഷണം ഒരു മഞ്ചാ
ടിയോളം ഇരിക്കാം; മറ്റൊന്നു ഒരു ആനത്തലയോളം ഇരുന്നു
എന്നും വരാം. ഇതിനുള്ള ഒരുക്കെ വെള്ളവും സമുദ്രത്തിലെ
വെള്ളം എല്ലാം കൂടിയതും ഒരുപോലെ വ്യക്തിയെന്നു പറയേ
ണ്ടിവരും. അതിനാൽ ഈ മാതിരി വസ്തുക്കൾ രാശി (സമൂഹം)
രൂപങ്ങളാകുന്നു; ഇവയിൽ വ്യക്തിക്കു ഭേദമില്ല.

25. ഒരു വ്യക്തിയുടെ പേരായതു സംജ്ഞാനാമം.

ഉദാ.—തിരുവനന്തപുരം, പെരിയാർ, കണ്ണൻപേരൻമല, മലയാളമനോര,
കൊല്ലവർഷം, തിരുവാണി, പൂവാലി, തിരുതിലക്കുന്ന്, ഭാഷാപോ
ഷിണി.

27. ഒരു ജാതിയെ കുറിക്കുന്നതു സാമാന്യനാമം.

ഉദാ.—പട്ടണം, തടി, മല, വർത്തമാനക്കുടമാസം, അമ്പലം, ആഴി, പട്ടു,
ആന, സഭ.

28. വ്യക്തികളേയും ഇല്ലാത്തതു മേയനാമം.

ഉദാ.—പൊൻ, വെള്ളി, വെള്ളം, ആകാശം, മഴ, മഞ്ഞു, വെയിൽ, വെളി
പ്പാ, ഇരുട്ടു, പൊടി.

29. സ്വപ്നം എന്നതു് ഒരു അന്യോദ്ദേശമായ വിഭാഗമാ
കുന്നു. സ്വപ്നത്തിന്റെയും നാമമാകുന്നതു സ്വപ്നം. നാം ഒരു
വസ്തുവിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുമ്പോൾ അതിന്റെ പേർ പി
ന്നെയും പിന്നെയും ആവർത്തിക്കാതിരിപ്പാൻ വേണ്ടി ഭാഷയിൽ
സ്വപ്നങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുന്നു. സ്വപ്നം അടുത്തു പറഞ്ഞു തി
ന്നു നാമത്തെക്കുറിക്കും.

1 ജാതി=A class

2 വ്യക്തി=An individual

ഉദാ. — “രാമസ്വാമി നല്ല ബുദ്ധിമാനാണ്;
അവൻ ക്ലാസിൽ ഒന്നാമനാണ്;
പഠിപ്പത്തിൽ അവൻ വളരെ ശ്രദ്ധയുണ്ട്”

ഈ വാക്യത്തിൽ ‘അവൻ’, ‘അവൻ’ എന്ന പദങ്ങൾ അടുത്തിരിക്കുന്ന ‘രാമസ്വാമിയെ’ പരാമർശിക്കാൻ ആ പദത്തെ ആവർത്തിക്കാനെ ഇരിപ്പാൻ ഉപയോഗപ്പെടുന്നു. സർവ്വനാമങ്ങൾ എന്നെത്തിൽ ചുരുക്കുന്നതിനാൽ അവയ്ക്ക് ഒരു പട്ടികയ്ക്കു താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

൧.	എൻ	ഉത്തമസ്വർനാമം
൨.	നിൻ	മദ്ധ്യമം
൩.	അ	} ചുരുട്ടുത്തു അല്ലെങ്കിൽ വ്യവേചകസ്വർനാമം
൪.	ഇ	
൫.	(ഉ)	
൬.	ഒരു	} വ്യവേചകം
൭.	എ	
൮.	അ	
൯.	എ	} ചോദ്യസ്വർനാമം
൧൦.	ആൻ	
൧൧.	എന്നു	
൧൨.	ചില	} നാനാസ്വർനാമം
൧൩.	പല	
൧൪.	ഇന്ന	
൧൫.	എല്ലാ	} സർവ്വാചി
൧൬.	ഒക്ക	
൧൭.	താൻ	സ്വവാചി
൧൮.	മിക്ക	അശവാചി
൧൯.	മറ്റു	അന്യത്വം
൨൦.	വല്ല	അനുസ്ഥവാചി

അഭ്യാസം ൪

താഴെ കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ സർവ്വനാമങ്ങളെ തിരിഞ്ഞെടുത്തു അവ എത്രമാണെങ്കിലും പരാമർശിക്കുന്നവൻ പറക.

൧. രാമനും കൃഷ്ണനും ചങ്ങാതിമാരായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം രാമൻ കൃഷ്ണന്റെ പുസ്തകം എടുത്തു കളിച്ചുവെച്ചിരുന്നു. അതു അറിഞ്ഞ് അവനോടു കൃഷ്ണൻ

ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “നീ എന്റെ പസ്സുകൾ എടുത്ത് ഒളിച്ചുവെച്ചിരിക്കുന്നു, അത് എന്നെ എപ്പിഴ്ത്തും; അല്ലെന്നാകിൽ ഞാൻ വാല്യനാക്കുപറയും. തനിക്കുതന്നെ അത് അനന്തമായിത്തീരും.”

൨൦. എന്നായ്പ്പത്രൻ വനത്തിന്നുപേരയാൽ
പിന്നെപ്പിന്നാസനെതിന്നുവേണ്ടി?
നിന്നോടു കൂടീട്ടുപോരുന്ന ഞാനും
എന്നാൽ മരേ:ജ്ഞാശി (വൈദേഹിതാനം)

൨൧. ഉള്ളിച്ചുവച്ചു വൃദ്ധാചനനപ്പാൽ കെള്ളിയെരിച്ചു പിടിച്ചു കരഞ്ഞിതു;
കള്ളിയെരിച്ചുതിരിച്ചുതമ്പനക്കെ കലനമവനക്കെ പിറകേ കൂടി;
ജന്തുപനത്തിന്നു ചെന്നുകരേറി . . . കരുമയുമിവിടെ പാക്കുന്നമെന്ന്
കരുതിക്കൊണ്ടിരുന്നുകരേറി
കുരിമുണ്ടവിടെ വിരിയുമായിപ്പു. . . .
പാശംകെട്ടി വലിച്ചുപുറത്തു കരേറേക്കിനടന്ന കൃതാദന്തൻ.

൨൨. ഒരുത്തനാ തന്റെ ഇഷ്ടനായെക്കുറിച്ച് എത്രകാലത്തും ദുഃഖമായിത്താസം
ഉണ്ടായിരിക്കുന്നത് സർവ്വേശ്വരൻ അയാളെക്കൊണ്ടും തന്റെ വാക്കു മറ്റൊരു അ
നുഭവിക്കാമെന്നുകരുതി തന്നെത്തന്നെ ഇഷ്ടനാക്കുന്നവരായിത്തന്നെക്കാം

൨൩. ഈ പ്രകൃതിയുടെ എല്ലാ പദാർത്ഥത്തിന്നും ഒരു ചരിത്രം ഉണ്ട്. ആയത്
ആ പാർത്ഥം ഏതു സ്ഥിതിയിലായിത്തന്നുവെന്നും ഇപ്പോഴത്തെ സ്ഥിതിയെ എങ്ങ
നെ പ്രാപിച്ചുവെന്നും ഉള്ളതിനെക്കുറിച്ച് അതു നമ്മുടെ ഗ്രമിപ്പിക്കുന്നതൊരു മറുക്കു
ക്കുണ്ടുപകിക്കുന്നതൊരു ആയ ഏതെങ്കിലും വിവരമാകുന്നു.

൨൪. ക്ഷൗരയോഗ്യയിലാപ്പാർന്ന മഹം
സ്ത്രീയാസംസാരമിതാകയാൽ.
സത്തുടർക്കു വിവികിരീതങ്ങളിൽ
വിശുദ്ധശ്രീയതുതൻ പ്രമാണമോ

൨൫. രാജാ - പ്രിയംവദയോടു അനന്യയായാടും.
“ഞാനും തിങ്ങളുടെ സഖിയെക്കുറിച്ച് ക്ലാശയെന്നു ചോദിക്കട്ടെയോ?”

൨൬. കരുതുമ്പോൾ വിവർ -

“ഓ! ഗാലവനോ? മേന്മയേറിയതാ! ഇരിക്ക - എന്ത് ഞാൻ സ്നേഹിതനായെന്നോ
വിളിച്ചു? ആളും പതിവായിട്ടു വിളിച്ചുവരുന്ന കാർമ്മയാണത്. ഇതു മാറ്റുവാൻ
പാടില്ലാത്ത ഒരു വ്യക്തത പരിചയിക്കുന്നു. എന്നെ നാൽ ഇഴയുണ്ടാക്കിയോ
യെ ഭാഗ്യമിന്നു സ്നേഹിതനായെന്നും മാറ്റം മേനിപറയാമോ? ഓ! ദാദൃഷ്ടോ! എ
ന്റെ ഭാഗ്യമിത എത്ര ശക്തിമത്തായിരിക്കുന്നു. ഭാഗ്യമിന്നായ മഹാപാപി എ
വിടേക്കു പോയാലും അനന്തങ്ങളും അവനെ വിടാതെ പിന്തുടരുന്നു. അവൻ എ
ന്തെന്നെ ചെല്ലാലും അതിന്റെ ഫലം ഒരു വിധത്തിലും തടുക്കുവാൻ പാടില്ലാത്ത
രോഷമായി ഭവിക്കുന്നു ആയോടെല്ലാം സംസ്കൃതം ചെയ്യുന്നവരോ അവരെല്ലാം അ
വന്റെ പരമശത്രുക്കളായും തീരുന്നു.

നാമവിഭാഗപ്പട്ടിക.

എ. ഭൂവ്വനാഥൻ

- എ) സംജ്ഞാനാമം
- ഈ) സ്വാമിത്വനാമം
- iii) മേയനാമം
- iv) സ്വർണ്ണനാമം

൨. ഗുണനം 2൦

൩. ക്രിയാനാമം

30. ஒரு சை வியயிരിക്കுவனோ சை பூபுணி உய
 னு வெனோ உஹ சை சிரமே கிரிகுறாது 'குதி'

കുളിക്കുക, ഉറങ്ങുക, നിൽക്കുക, ചാടുക മുതലായവ ഒരുവ
സ്തു ഏതുവീധത്തിൽ ഇരിക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കുന്നു; അതിനാൽ
അവ കൃതികളാകുന്നു. ഉണ്ണുക, കുടിക്കുക, അടിക്കുക, പിടിക്കുക മു
തലായവ ഒരു വസ്തുവിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ കാണിക്കുന്നു; അതി
നാൽ അവയും കൃതികൾ തന്നെ. കൃതികൾക്കു “ക്രിയാപദ” മെ
ന്നും ഭൂമിർ പദമെന്നും.

31. കൃതികൾ പലമായി ഉൾപ്പെടുത്തി ഉണ്ട്.
അവയെ അങ്ങനെ വിവരിക്കണം.

(൧) ഒന്നു ഒരു സ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നുവെന്നുള്ള ക്രിയക്കു കർമ്മമില്ലാത്തതിനാൽ ആവക ക്രിയകളെക്കുറിക്കുന്ന കൃതികൾ അകർമ്മങ്ങൾ അതിനാൽ ഉറപ്പുക, കളിയ്ക്കുക, നീല്ക്കുക മുതലായവ അകർമ്മങ്ങളും ഒന്നു ഒരു പ്രവർത്തിയെ ചെയ്യുന്നുവെന്നുള്ള ക്രിയയ്ക്കു കർമ്മമുള്ളതിനാൽ ആവക ക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന കൃതികൾ സകർമ്മങ്ങൾ അതിനാൽ ഉണ്ണുക, കുടിക്കുക, അടിക്കുക, മുതലായവ സകർമ്മകൃതികളാകുന്നു. ഇങ്ങനെ അത്ഭുതം പ്രമാണിച്ചു സകർമ്മം അല്ലെങ്കിൽ അകർമ്മം എന്നൊരുവക വിഭാഗം.

(൨) ഓടുക, ഓടിക്കുക; നിൽക്കുക, നിൽക്കുക; കാണുക, കാണുക; തിന്നുക, തീർക്കുക എന്ന മട്ടിൽ എല്ലാ കൃതികൾക്കും രണ്ടുമാതിരി രൂപങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്. അതിൽ പരസ്പരം കൂടാതെ കത്താവുന്നതിനെ ക്രിയചെയ്യുന്ന ഇടങ്ങളിൽ ആദ്യത്തെ മാതിരി രൂപങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. കത്താവുന്ന മറ്റൊരുവന്റെ നിർബന്ധപ്രകാരം ക്രിയചെയ്യുന്നതോ രണ്ടാമത്തെ മാതിരി രൂപങ്ങൾ വരുന്നു. അതിൽ ഓടുക, നിൽക്കുക, മുതലായവെല്ലാം കൃ

തികൾ കേവലകൃതികൾ; ഓടിക്കു, നിറത്തുക മുതലായ പ്രേരണാത്മക കൃതികളെ പ്രയോജകൃതികൾ ഇങ്ങനെ പ്രകൃതി പ്രമാണിച്ചു കേവലം അല്ലെങ്കിൽ പ്രയോജകം എന്നു രണ്ടാമത്തെ വിഭാഗം.

(൩) ഇനി ചില കൃതികൾ അത്മം നോക്കുന്നതായാൽ കേവലപ്രകൃതി തന്നെ എന്നും രൂപം നോക്കുന്നതായാൽ പ്രയോജകപ്രകൃതി എന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതായിട്ടുണ്ട്. പ്രയോജകപ്രകൃതിയാക്കുമ്പോൾ മിക്ക കൃതികൾക്കും 'ക്ക' എന്ന പദ്യയോ ചേർക്കണമെന്ന് മനോഹരങ്ങളാക്കുകയുണ്ടാകുന്നു. സ്പഷ്ടമാണല്ലോ അങ്ങനെ അത്മത്തോളം കൂടാതെ 'ക്ക' എന്ന പദ്യയെത്തേ ചേർക്കേണ്ടുന്ന കേവലപ്രകൃതിയിലെ കൃതികൾക്കു കാരണം എന്നുപോൾ. ഈ വിശേഷവിധി ഇല്ലാത്തവ അകാരിതങ്ങൾ.

ഉദാ:—കാരിതം	അകാരിതം	പ്രയോജകം
കേൾക്കുന്നു	അറയുന്നു	അർപ്പിക്കുന്നു
വിതരിക്കുന്നു	ഓലുന്നു	ഓലിപ്പിക്കുന്നു
പിടിക്കുന്നു	പിരിയുന്നു	പിരിയ്ക്കുന്നു
പറക്കുന്നു	മറയുന്നു	മറയ്ക്കുന്നു

ഇവയിൽ കാരിതങ്ങളിലും പ്രയോജകങ്ങളിലും 'ക്ക' എന്ന പദ്യയോ, ഞ്ഞോലോ ചേർക്കേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ കാരിതങ്ങൾക്കു, പ്രയോജകങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെ, പദ്യപ്രേരണയാൽ വെക്കുന്നതുള്ള വിശേഷാൽമില്ല. ഇതു സ്വഭാവം പ്രമാണിച്ചുള്ള വിഭാഗമാകുന്നു.

(൪) നാലാമതു പ്രധാന്യം പ്രമാണിച്ചുള്ള വിഭാഗം. നമ്മുടെ ശരീരത്തിൽ ഉടൽ പ്രധാനവും ശേഷമുള്ള കൈകാൽ മുതലായവ അതിന്റെ അംഗങ്ങളും ആണെന്നു നിങ്ങൾ പലപ്പോഴും പറഞ്ഞു കേട്ടിട്ടുണ്ടല്ലോ. അതുപോലെ വാക്യങ്ങളിലും ചില പദങ്ങൾ പ്രധാനങ്ങളും മറ്റു ചില പദങ്ങൾ അപ്രധാനങ്ങളും ആകണമെന്നു വൈയാകരണന്മാർ പറയുന്നു. അന്വയിക്കുമ്പോൾ മറ്റു പദങ്ങൾക്കൊന്നിന്നു കീഴടങ്ങാത്ത പദം പ്രധാനം. മറ്റൊന്നിന്നു കീഴടങ്ങുന്നത് അപ്രധാനം. ഈ വിധം പ്രധാന്യമുള്ള കൃതിക്കു കരോതികൃതി അല്ലെങ്കിൽ * മറ്റുവിന എന്നു പേർ. അപ്രധാനകൃതിക്കു കർച്ചൽകൃതി അല്ലെങ്കിൽ ‡ പറ്റുവിന എന്നു പേർ.

* വിന എന്നു കൃതി എന്നതിന്റെ അർത്ഥം.

മറ്റുവിന = മറ്റായ (പ്രധാനപ്പെട്ട) വിന കൃതി

‡ പറ്റുവിന = പറ്റിയ (മറ്റൊന്നിനെ ആശ്രയിച്ചുകിടക്കുന്ന) വിന.

ഉദാ:—	മുറുവിന	പറുവിന
	ചെയ്യുന്നു	ചെയ്യുന്നു
	ഉണ്ടു	ഉണ്ടു
	പോകുന്നു	പോകുന്നു
	പോകാറുണ്ട്	പോകാറുണ്ട്
	പോകണം	പോകേണ്ടു

‘രാമൻ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുന്നു,’ എന്നവാക്യത്തിൽ പോകുന്നു എന്ന കൃതി മറ്റൊരു പദത്തിലും കീഴടങ്ങാതെ പ്രധാനമായി നിൽക്കുന്നു. അതിനാൽ അതു മുറു വിനയാകുന്നു. ‘തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുന്ന വള്ളം’ എന്നു പറയുമ്പോൾ പോകുന്ന എന്ന കൃതി വള്ളത്തിനു വിശേഷണമായി കീഴടങ്ങുന്നതിനാൽ പറുവിനയാകുന്നു. ഇതു പോലെ പ്രധാന്യവും അപ്രധാന്യവും കാണും.

ഇവയ്ക്കു് ഓരോന്നിന്നും അവാന്തരവിഭാഗങ്ങളുണ്ടു്. അവയെല്ലാം ഇവിടെത്തന്നെ പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. എങ്കിലും പറുവിനയ്ക്കു മാത്രമെങ്കിലും ഉള്ള അവാന്തരഭേദങ്ങളെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഒരു കൃതിക്കു കീഴടങ്ങുന്ന പറുവിന വിനയെച്ചു.*

ഉദാ:—പറഞ്ഞുകൂട, തേച്ചുകുളിച്ചു ഇത്യാദി.

ഇവിടെ ‘പറഞ്ഞു’ എന്നതു് ‘കേട്ടു’ എന്നു മറ്റൊരു കൃതിക്കും, ‘തേച്ചു’ എന്നതു് ‘കുളിച്ചു’ എന്നു മറ്റൊരു കൃതിക്കും കീഴടങ്ങുന്നതിനാൽ വിനയെച്ചങ്ങളാകുന്നു.

ഒരു നാമത്തിനു കീഴടങ്ങുന്ന കൃതി പേരെച്ചു. 1

ഉദാ:—പറഞ്ഞുകാളു, കൊടുത്ത വസ്തു.

ഇവയിൽ പറഞ്ഞ, കൊടുത്ത എന്ന കൃതികൾക്കു മറയ്ക്കു കാളും, വസ്തു എന്ന നാമങ്ങൾക്കു കീഴടങ്ങുന്നവെന്നറിക.

അഭ്യാസം ൫.

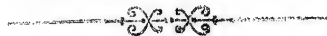
താഴെ കാണിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിൽ കൃതികളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അവ ഏതതു വിഭാഗങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെട്ടവയാണെന്നു പറക.

൧. അയാൾ തന്നത്താൻ ഉപവസിച്ച് മരിച്ചു.

* വിനയെച്ചം = വിനയുടെ (കൃതിയുടെ) എച്ചും (അംഗം)

! പേരെച്ചം = പേരിന്റെ (നാമത്തിന്റെ) എച്ചും (അംഗം)

൨. രക്കാളി ഐതിയ പുസ്തകങ്ങളെ അയാളുടെ സഹോദരി അച്ചടിപ്പിച്ചു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.
൩. മൂവപ്പറമ്പുതറയിൽ തണുപ്പുള്ളിയെ മനുഷ്യമായി അഭ്യസിച്ചു.
൪. ജീവകാരുണ്യമില്ലാത്ത കേവലം സ്വാർത്ഥബുദ്ധിയായ് മേവീട്ടുന്ന പൂമാൻ ഭാരം ഭൂവിനോക്തൻ നിഷ്ഫലം.
൫. കണ്ടാലിരുന്ന ജനങ്ങളുടേതോ കപ്പാൻ മടിക്കുന്ന തരം വരുമ്പോൾ.
൬. മൈസൂരിലെ മൈസൂറാലി എന്ന പരംകൂമി ചൗന്നു-ശോഭിതർ മലയാള രാജ്യത്തു്തന്റെ വടക്കുഭാഗത്തെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കി.
൭. തീ കീഴടങ്ങാതിരുന്നാൽ നിന്നെ ഞാൻ കൊല്ല ഫലം.
൮. പെണ്ണിന്റെ പൊൽകേട്ടു ചാടിപ്പു പെട്ടു പൊണ്ണൻ മഹാഭോഷണയ്യോ മഹാജ്ഞൻ.
൯. നമ്മുടെ സ്ഥിതിയെ ഇന്നതു യോഗ്യമെന്നും ഇന്നതു അയോഗ്യമെന്നും അറിഞ്ഞു തുടരുകയും തമിഴ് ശ്രേയസ്സുമായും ഒരു പാട്ടുതെ തിശ്ശയിക്കുന്നതിന്നു തമിഴ് ശക്തിയുണ്ടാക്കുന്നതായ ഒരു ആചാര്യക ഗുണമൊക്കുന്നു വിവേകം.
൧൦. സാധുശിഷ്യനായ പാറക്കുട്ടിയുടെ നേത്രങ്ങൾ അടഞ്ഞു.
൧൧. വേലക്കാർ മാക്കോയാക്കൽ നടന്ന കഥകളെ വിസ്തരിച്ചു പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു.
൧൨. പുതിയ ഉണർത്തി ശാസിക്കുന്നതിനായി കാത്തുയരുന്നിരുന്ന അറപ്പുരയ്ക്കുള്ളിൽ കടക്കുന്നു.
൧൩. പ്രേതങ്ങളെ ഏതു ചെയ്തു? എടുത്തു ഓടിപ്പിക്കാൻ ചട്ടാകെട്ടി.
൧൪. തമ്പിയുടെ മുഖം കറുത്തു. പാറക്കുട്ടി തമ്പിയുടെ മുഖം കറുപ്പിച്ചു.
൧൫. ഒരു ഉത്തരവെട്ടിയിൽ ജലം നിറച്ചു ഇറക്കിക്കെട്ടി അതിനെക്കുറുപ്പിച്ചു. ഏതൊരു മേലാ ഒരു തിരികെ മുക്കിയാൽ ആ ഉത്തരവെട്ടിയുടെ ജപ്പ വഴിയായി ഈ രണ്ടു വക തീരും അതാതിന്റെ സ്ഥാനം വീട്ടു, ഘനം കുറഞ്ഞ തീര ഘനമുള്ള തീരിലും ഘനമുള്ള തീര ഘനം കുറഞ്ഞ തീരിലും കലർന്നുവരും.

കൃതിവിഭാഗപ്പട്ടിക

൧. സകലകം,	അകലകം
൨. കേവലം,	പ്രയോജനം
൩. കാര്യം,	അകാര്യം
൪ { കരോതി,	{ കവൽ
{ മുറുവിന,	{ പാറവിന

32. മറ്റു പദങ്ങളുടെ അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്നത് 'ഭേദകം'

പശു എന്നു പറഞ്ഞാൽ ആ ജാതിയിലുള്ള ഓരോ ജന്തുവിനേയും ഗ്രഹിക്കാം. വെളുത്ത പശു എന്നു ഒരു ഭേദകം കൂടി ചേർക്കുമ്പോൾ കുറുത്ത പശുവും ചുവന്ന പശുവും മറ്റും ആ വാക്കിൽ ഉൾപ്പെടാത്തതിനാൽ അതിന്റെ പ്രാപ്തി ചുരുങ്ങു പോകുന്നു. അതിനാൽ 'വെളുത്ത' എന്ന ശബ്ദം 'പശു' എന്ന നാമത്തോടു ചേർന്ന് അതിന്റെ അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു ധ്വജമായി. ഈ മാതിരിയിൽ ഒരു ശബ്ദത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ ഭേദിപ്പിക്കുക എന്നുള്ള പ്രവൃത്തിക്കു "വിശേഷിപ്പിക്കുക" എന്നു വൈയാകരണന്മാർ പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു ഭേദകത്തിന്നു വിശേഷണം എന്നും പേർ പറയാം. അപ്പോൾ നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന ശബ്ദത്തിന്നു നാമവിശേഷണമെന്നും കൃത്യയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിന്നു കൃത്യ വിശേഷണമല്ലെങ്കിൽ കൃതിവിശേഷണമെന്നും, മറ്റൊരു ഭേദകത്തോടൊന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ഭേദകവിശേഷണമെന്നും, ഇവയ്ക്കു "എല്ലാത്തിന്നും പൊതുവെ ഭേദകമെന്നും സാരണകരം ചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നാമവിശേഷണത്തിന്നുമാത്രമേ കാണിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ശേഷത്തിന്നു—

ഉദാഹരണം—മൂലം ചൊററു വിയൽ.

ഇവിടെ 'ചൊററു', 'വിയൽ' എന്ന കൃത്യയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ കൃത്യവിശേഷണം.

ഉടൻ നടന്ന സംഗതി.

ഇതിൽ, 'ഉടൻ' എന്നതു 'നടന്ന' എന്ന കൃത്യയുടെ വിശേഷണം.

ഏറ്റവും കുറുത്ത പശു.

അല്പം വളഞ്ഞ വടി.

ഇവയിൽ 'ഏറ്റവും' എന്നതു 'കുറുത്ത' എന്ന ഭേദകത്തിന്റെയും, 'അല്പം' എന്നതു 'വളഞ്ഞ' എന്ന ഭേദകത്തിന്റെയും വിശേഷണങ്ങളാകയാൽ ഭേദകവിശേഷണങ്ങൾ ആകുന്നു.

33. ഭേദകങ്ങളുടെ ഉദാഹരിതവുകളെ പറയുന്നു—

(൧) ശബ്ദം. ഇതു * വികാരമാനുഭവ്യാതെ നിൽക്കുന്ന ശബ്ദസ്വരൂപമാണെന്നു. ഇതിനെ പ്രായേണ നാമത്തോടു സമാസമായി ചേർത്താണു പ്രയോഗിക്കു പതിവ്.

* വികാരം=മനസ്സാ

ഉദാ--	തൽ	തന്മൂലം
	തിരു	തിരുമുഖം.
	ചെ	ചെന്തമര.
	വൻ	വൻതേൻ.
	ചെറു	ചെറുപയറു്.

൨) *സാർവ്വനാമികം. ഇതു ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കുന്ന സർവ്വനാമംതന്നെ. ഇവയിൽ വ്യക്തികളെ പേർതിരിച്ചുകാണിക്കുന്നതിനുപയോഗപ്പെടുന്ന 'അ' 'ഇ' 'ഒരു' എന്നു മൂന്നു കാര്യങ്ങൾ ചുട്ടെഴുത്തു് എന്നാൽ വിശേഷ്യേതങ്ങളു്. (ചൂണ്ടുന്ന എഴുത്തു ചുട്ടെഴുത്തു് എന്നാൽ 'ആണ്ടുപറ്റന്നാൾ' എന്നതു് അനുനാസികം ലോപിച്ചു് 'ആട്ടുപറ്റന്നാൾ' എന്നാകുന്നതുപോലെ 'ചുണ്ടെഴുത്തു്' എന്നതു് 'ചുട്ടെഴുത്തു്' എന്നായി.)

ഉദാ--	അ	അവിടം; ആയം
	ഇ	ഇവിടം; ഇയ്യം
	ഒരു	ഒരു മനുഷ്യൻ
	എ	എ മനുഷ്യൻ
	എത്ര	എത്ര കാര്യം
	എത്ര	എത്ര ദിക്.

൩) സാഖ്യാ. ഇതു സാഖ്യാരൂപമായ ഭേദകംതന്നെ.

ഉദാ--	ഒരു	ഒരു പത്ര
	ഇരു, ഇൾ	ഇരുപതു്; ഇരുരേഴു്
	മു, മൂന്നു	മുക്കണ്ണൻ; മൂന്നുലോകം
	നാൽ	നാരുമ്പൻ
	ഐ	ഐയമ്പൻ.

൪) വിഭാവകം. ഇതു് ഒരു വസ്തുവിന്റെ സ്വഭാവത്തെ വർണ്ണിക്കുന്ന ഭേദകമാകുന്നു.

ഉദാ--	സമത്വം	സമത്വമായ	പുരുഷൻ
	ടി	സമത്വമായ	സ്ത്രീ
	മിട്ടുക	മിട്ടുകയായ	പുരുഷൻ
	ടി	മിട്ടുകിയായ	സ്ത്രീ
	തടിയ	തടിയൻ	തടിച്ചി
	ഭോഷ	ഭോഷൻ	ഭോഷി
	പൊട്ട	പൊട്ടൻ	പൊട്ടി

ഈ വക നാമവിശേഷണങ്ങൾക്കു മാത്രം ലിംഗഭേദമുണ്ടു്. ഇവ നാമത്തോടു നേരെ ചേരുന്നില്ല. തങ്ങളിൽ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു മദ്ധ്യേ 'ആയ' എന്ന അവ്യയത്തെ കൂടി ഉപയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ടു്. ഉദാഹരണത്തിൽ ഈ വിശേഷം കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

* സർവ്വസാഖ്യാരൂപമായു് = സാർവ്വനാമികം.

൭) പാരിമാണികം. ഇതു 'പരിമണം' എന്നു പറയുന്ന അളവിനെക്കുറിക്കുന്ന ഭേദകമാകുന്നു.

ഉദാ - താഴിയരി	രണ്ടു തുടം മെയ്യു
ഇത്രനേരം	ഒരുപിടി എണ്ണു
എത്ര നെല്ല്	കുറെ (യ) വെള്ളം

൬) 1. നാമാംഗജം. ഇതു പേരെച്ചുത്തത്തെന്ന ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കുന്നതാകുന്നു.

ഉദാ - കെട്ടിയ പെൺ (കെട്ടുക എന്ന കൃതിയുടെ പേരെയും)	
പെററമ്മ	(പെറുകയുടെ ടി)
* വെളുത്ത പത്ര	(വെളുക്കുകയുടെ ടി)
* കറുത്ത നൂൽ	(കറുക്കുകയുടെ ടി)

൭) ക്രിയാംഗജം. ഇതു വിനയെച്ചുത്തത്തെന്ന ഭേദകമായിട്ടുപയോഗിക്കുന്നതാകുന്നു. ഇതു മാത്രം ക്രിയയിൽ അനപയിക്കുന്നതാകയാൽ ക്രിയാവിശേഷണമായിട്ടേ വരൂ.

ഉദാ - ഉറക്കെ പറയുന്നു	(ഉറയ്ക്കുകയുടെ വിനയെയും)
മുറുകി തടക്കുന്നു	(മുറുകയുടെ ടി)
തീർച്ച കാട്ടുന്നു	(തീർക്കുകയുടെ ടി)
കൂടെ പോകുന്നു	(കൂട്ടുകയുടെ ടി)

34. നാമം, കൃതി, ഭേദകം എന്നു മൂന്നുവിധം ശബ്ദങ്ങളെ വിവരിച്ചല്ലോ. ഇവ എല്ലാം ഒരുശത്തിൽ യോജിക്കുന്നു. ഇവയ്ക്കു വാച്യമായ ഒരുത്മമുണ്ട്. നാമങ്ങൾ ദ്രവ്യങ്ങളുടെ പേരാണ്; കൃതികൾക്ക് ക്രിയ അർത്ഥമാകുന്നു; ഭേദകം ഗുണത്തിന്റെ വാചകമാണ്. നിപാതം, അവ്യയം എന്നു ശേഷം രണ്ടു വക ശബ്ദങ്ങളുളളവയ്ക്കു ഈ മാതിരിയിൽ ഒരു വാച്യാർത്ഥമില്ല. അവ ശബ്ദങ്ങൾക്കൊ വാചകങ്ങൾക്കൊ തങ്ങളിലുള്ള സംബന്ധത്തെ ആണു കാണിക്കുന്നത്. 'രാമനും കൃഷ്ണനും മിടുക്കന്മാരാകുന്നു' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'രാമൻ' 'കൃഷ്ണൻ' 'മിടുക്കൻ' 'ആകുന്നു' ഈ പദങ്ങളെല്ലാം മുറയ്ക്കു രണ്ടു ദ്രവ്യങ്ങൾ; ഒരു ഗുണം, ഒരു ക്രിയ ഇവയുടെ വാചകങ്ങളാകുന്നു. അതിനാണു 'ഉ' എന്ന ശബ്ദം ഒരു വസ്തുവിനേയും കുറിക്കുന്നില്ല; അതിന്റെ പ്രവൃത്തി രാമകൃഷ്ണന്മാർ 'മിടുക്കരാവുക' എന്ന ക്രിയയിൽ യോജിക്കുന്നുവെന്നു കാണിക്കുകമാത്രമാകുന്നു. അതുകൊണ്ടു 'ഉ' ഒരു

1 നാമാംഗജം = നാമാംഗത്തിൽ [പേരെയ്ക്കൽ] യിന്നു ജനിച്ചതു 'റ' പേരച്ചുസ്വപ്രസംഗമുള്ളതു.

* വെളുത്ത, കറുത്ത ഇവ രണ്ടും പരമാർത്ഥത്തിൽ വെളുക്കുക, കറുക്കുക എന്ന കൃതികളിൽ നിന്നുണ്ടായവയാകയാൽ പേരെയ്ക്കലായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

വാചകശബ്ദം. ഈ മാതിരി വാചകമല്ലാത്ത ശബ്ദത്തിന് ജ്യോതകം എന്ന പേര്. അതിനാൽ ശബ്ദങ്ങൾക്ക് ആദ്യമായ വിഭാഗം * വാചകം, ജ്യോതകം എന്നു രണ്ടു വകയായിട്ടാകുന്നു. നാമതു തി ഭേദകങ്ങൾ വാചകങ്ങൾ; നിപാതാപുയങ്ങൾ ജ്യോതകങ്ങൾ.

35. ജ്യോതകം സംബന്ധങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു.

മുൻ കാണിച്ച 'രാമനും കൃഷ്ണനും മിടുക്കന്മാരാകുന്നു' എന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ 'ഉം' ജ്യോതകമാകുന്നു. ഇതു 'രാമൻ മിടുക്കനാകുന്നു' 'കൃഷ്ണൻ മിടുക്കനാകുന്നു' എന്ന രണ്ടു വാക്യങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്ത ഒന്നാക്കുന്നു. 'മഴ പെയ്തു; എങ്കിലും ഉഷ്ണം പോയില്ല' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'എങ്കിലും' എന്നത് 'മഴപെയ്തു' എന്നും 'ഉഷ്ണംപോയില്ല' എന്നുമുള്ള രണ്ടു അവാന്തരവാക്യങ്ങൾക്കു തങ്ങളിലുള്ള സംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിനാൽ ജ്യോതകമാകുന്നു. 'മാളികയിൽ നിന്നു നോക്കുന്നു' ഇതിൽ നിന്നു, എന്നതു 'മാളികയിൽ' 'നോക്കുന്നു' എന്ന രണ്ടു ശബ്ദങ്ങളെ തങ്ങളിൽ ചേർക്കുന്നതിനാൽ ജ്യോതകമാകുന്നു.

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിൽ നിന്നു ജ്യോതകം രണ്ടു വിധത്തിൽ വരാമെന്നു കാണിയുന്നു, ഒറ്റശബ്ദങ്ങളെ ചേർക്കുന്ന വക ഒന്ന്; വാക്യങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതു മററൊരുത്. ഇവയിൽ ഒന്നാം വകയ്ക്കു ഗതി എന്നും രണ്ടാം വകയ്ക്കു ഘടകം എന്നും പേരുകൾ. അതിനാൽ,

36. നാമത്തിൽ ചേർന്നുകൊണ്ടു് അതിനെ മറ്റു ശബ്ദങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കുന്ന ജ്യോതകശബ്ദം ഗതി.

ഉദാ:—മാളികയിൽ നിന്നു നോക്കുന്നു.

വടി കൊണ്ടു് അടിക്കുന്നു.

പുത്രനോടു കൂടി വരുന്നു.

മോക്ഷത്തിനു വേണ്ടി തപസ്സുചെയ്യുന്നു.

ഉപ്പുതൊട്ടു കർപ്പൂരം വരെ

ഈ ഉദാഹരണങ്ങളിലെല്ലാം വലിയക്ഷരത്തിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഗതികൾ മുവിൽ തിരിക്കുന്ന നാമത്തെ അത്യന്തസ്തുങ്ങളോടു സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നു.

സാധാരണ ഉപയോഗമുള്ള ഗതികളെ താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

* വാചകം രേഖാ രേഖയെന്നു വായിക്കുന്നതു്.

ജ്യോതകം ഒരു സംബന്ധത്തെദ്വാനിപ്പിക്ക (കാണിക്ക) രണ്ടാം ചെയ്യുന്നതു്.

(൧) നിർദ്ദേശികയിൽ ചേരുന്നവ.

ഗതി

ഉദാ:-

1. തൊട്ട്
2. വരെ
3. മുതൽ
4. ഓളം
5. തുടങ്ങി - ഇന്നുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടുവെന്നു.
6. തോറം - ദിവസംതോറം പഠിക്കണം.
7. ആയി - ശിവനും ശക്തിയുമായിച്ചേരുന്നു.

(൨) പ്രതിഗ്രാഹികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. കൊണ്ടു - വടികൊണ്ടടിക്കുന്നു.
2. കിറിച്ചു - എന്തെക്കിടിച്ചു ഭയവില്ല.
3. പററി - ആ സംഗതിയെപ്പറ്റി എതിർക്കുവില്ല.
4. ചൊല്ലി - തിന്നെച്ചൊല്ലിയുമില്ല കില്ലിയിയെന്തിനീ മുല്ലയെച്ചൊല്ലിയും.
5. കച്ചൻ - മോഹകലൻ.
6. ആൻ - മോഹകാൻ.

7. { കാൾ -
കായിൽ - ആരോഗ്യം ഐശ്വര്യത്തെക്കാൾ വിലപിടിച്ചതാകുന്നു
കാട്ടിൽ -
8. പോലെ - മല ചന്ദ്രനെപ്പോലെ വിളങ്ങുന്നു.

(൩) സംയോജികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. { കൂടി -
കൂടെ - പിതാവു പുത്രന്മാർ കൂടി വന്നു.
കൂട -
2. കരുമിച്ചു - എന്നോടൊരുമിച്ചു പോന്നുകൊൾക
3. കപ്പം - ,, കപ്പം ,,

(൪) ഉദ്ദേശികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. { ആയി -
ആയിട്ടു - എന്തിനായിട്ടു തന്ന പുസ്തകം.
ആയിക്കൊണ്ടു -
2. വേണ്ടി - തിന്നവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ കഷ്ടപ്പെടുന്നത്.

(൫) പ്രയോജികയിൽ ഒരു ഗതിയും ചേരുന്നില്ല.

(൬) സംബന്ധികയിൽ ചേരുന്നവ.

1. പക്കൽ - പുസ്തകം ശിഷ്യന്റെ പക്കൽ കൊടുത്തു.
2. മേൽ - എന്തെങ്കിലും മേൽ കുറവും ചുമത്തേണ്ട.
3. മേൽ - നീ ആരുടെ മേൽ കൊപിക്കുന്നു.

(ഒ) ആധാരികളിൽ വേരുന്നവ.

1. ഉടേ—വാതിലുടെ ഇറങ്ങുന്നു.
2. വെച്ച്—പ്രാണികളിൽവെച്ച് മനുഷ്യൻ ഉത്തമൻ.
3. നിന്റ—മരത്തിൽ നിന്റ ഇല വീഴുന്നു.

ഈ ഗതികളിൽ മിക്കവാറും കൃതികളിൽ നിന്റ ഉരുവിട്ടു വരുന്നു.

37. വാക്യങ്ങൾക്കു മദ്ധ്യേ നിന്നുകൊണ്ട് അവയെ സംബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഭ്രാന്തകൾക്കും പെടുക.

ഉദാ:—രാമനും കൃഷ്ണനും വന്നു.

രാമനോ കൃഷ്ണനോ പോയതു്?

മഴപെയ്തു, എങ്കിലും ഉഷ്ണം ശമിച്ചില്ല.

കൃഷ്ണൻ നാളെ വരും എന്നു രാമൻ പറഞ്ഞു.

പ-മരത്തെ ഉദാഹരണത്തിലുപരി 'ഉം' 'രാമൻ വന്നു' 'കൃഷ്ണൻ വന്നു' എന്നീ വാക്യങ്ങളെ സംബന്ധിക്കുന്നു. പ-മരത്തിലേ 'ഓ' രാമൻ പോയോ? കൃഷ്ണൻ പോയോ? എന്നീ വാക്യങ്ങളെ സംശയരൂപേണ ചേർത്തിരിക്കുന്നു. രോഷം രണ്ടും പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു.

ഉം, ഓ, ഏ, എന്നാൽ, എങ്കിൽ, എന്താ, എന്നിട്ട്, പിന്നെ, പിന്നീട്ട്, അനന്തരം, അപ്പോൾ, മുതലായവയാകുന്നു സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചുവരുന്ന പെടകങ്ങൾ.

38. മറ്റു പക്ഷങ്ങളോടു സംബന്ധിക്കാതെ ഒറ്റപാത്രം പോലെ നിൽക്കുന്ന ഭ്രാന്തകൾക്കും വ്യാക്ഷേപകം.

ഉദാ—വാദ്യൻ-രാമ! തീ പരം പരിച്ചോ?

രാമൻ-ഉവ്വ്, ഞാൻ രാത്രിമുഴുവൻ പഠിക്കു ആയിരുന്നു.

വാദ്യൻ-ആഹാ കളം പറയുന്നോ? നിന്നെ ഞാൻ ഉത്സവസ്ഥയിൽത്തന്നെ കണ്ടല്ലോ.

രാമൻ-അയ്യോ! ഇന്നലെ ഞാൻ ഉത്സവസ്ഥയിൽ പോയതേ ഇല്ല.

ഈ ഉദാഹരണത്തിൽ 'ഉവ്വ്' 'ആഹാ' 'അയ്യോ' എന്നു ശബ്ദങ്ങൾ മറ്റൊന്നിനോടും സംബന്ധിക്കാതെ സ്വയം ഒറ്റപാത്രം പോലെ നിൽക്കുന്നുവെന്നു സ്పഷ്ടമാകുന്നു. ചേരെ ഉള്ള വ്യാക്ഷേപകങ്ങൾ.

ആവു	കണ്ടോ	ചോട്ടെ	ഇയ്യോവോ
എന്തോ	ചോ	ആവോ	ശിവശിവ
നോക്ക	ആകട്ടെ	വയ്യാ	നാരായണ
എന്തു	വരട്ടെ	ഇല്ല	തന്നെ
കൊള്ളാം	നന്ന	ഐ	ഹരിഹരി

ഇത്യാദി.

ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം എന്ന ഈ മൂന്നു ഇനങ്ങളിലും ഉൾപ്പെടാതെ അപൂർവ്വ ചില ജ്യോതകശബ്ദങ്ങളുണ്ട്. അവയ്ക്കു കേവലനിപാതങ്ങൾ എന്നു പേർ.

ഉദാ - രാമൻ വന്നുവോ (വന്നോ)?
രാമനേ രാവണനെക്കൊല്ല.

ഇതിൽ 'ഒ' * വികല്പാത്മതെയും 'എ' അവധാരണാത്മതെയും കുറിക്കുന്നു. അതിനാൽ 'ഒ'വിനു വികല്പനിപാതം എന്നും, 'എ'യ്ക്കു അവധാരണനിപാതം എന്നും പേരിടാം. കേവലനിപാതങ്ങളെല്ലാം സൂക്ഷ്മത്തിൽ ഘടകങ്ങളിലോ വ്യാക്ഷേപകങ്ങളിലോ ഉൾപ്പെട്ടതെങ്കിലും സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ഇവയെ വേറെ ഒരിനമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

39. ഇനി അഞ്ചാമതായി പറഞ്ഞ അപൂർവ്വം എന്ന വിഭാഗമുണ്ട്. ഇതിനെ മുൻപറഞ്ഞ, ശേഷം നാലുവിഭാഗങ്ങൾക്കൊപ്പമായി വിചാരിക്കരുത്. ഇതു സ്വതന്ത്രമായ ഒരു വിഭാഗമേ അല്ല. വാചകങ്ങളായ നാമകൃതിഭേദങ്ങൾ കാലക്രമേണ തങ്ങളുടെ വാച്യമായ അർത്ഥത്തെ വെടിഞ്ഞു നിപാതപോലെ സംബന്ധജ്യോതകങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്; അവയെ ആണ് അപൂർവ്വങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നത്. അതിനാൽ 'വാചകമായ ശബ്ദം ഭൂഷിച്ച ജ്യോതകമായിത്തീർന്നാൽ അത് അപൂർവ്വമാകുന്നു' എന്ന് ഇവയ്ക്കു ലക്ഷണം പറയാം. അപൂർവ്വം നാമകൃതിഭേദകനിപാതങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടാത്ത ഒരു പുതിയ വക ഭേദമല്ലെന്നു നല്ലവണ്ണം ധരിക്കണം. ശബ്ദങ്ങളെ തർക്കശാസ്ത്രവിധിപ്രകാരം വിഭജിക്കയാണെങ്കിൽ നാമകൃതിഭേദകനിപാതങ്ങൾ എന്നു നാലു വകയേ ഉള്ളൂ. അപൂർവ്വം എന്ന അഞ്ചാമിനം ശബ്ദത്തിന്റെ ആഗമം പ്രമാണിച്ചു ചെയ്യുന്നതായാൽ * വിഭാഗോപാധി ഭേദിച്ചുപോയി എന്നു താക്കീതന്മാർ ദോഷം പറയും.

ഉദാ- രാവണൻ എന്ന രാക്ഷസൻ: കൃത്യമായ മനുഷ്യൻ.

ഇവയിൽ 'എന്ന' 'ആയ' എന്നവ മുറയ്ക്കു 'എൻ' 'ആവുക' ഈ കൃതികളുടെ പേരച്ചുരുപങ്ങളാകുന്നു; എന്നാൽ ചെയ്തു, കണ്ടു, കേട്ടു, പറഞ്ഞ എന്നു മുതലായ സാധാരണ പേരെച്ചങ്ങളെപ്പോലെ ഇവ ഒരു ക്രിയയെ കാണിക്കുന്നില്ല. 'എന്ന' എന്നതു രാവണരാക്ഷസന്മാർ രണ്ടും ഒന്നുതന്നെ എന്നു അഭേദസംബന്ധത്തെ

* വികല്പം = Doubt; * അവധാരണം = positiveness.

* The principle of classification.

യും ആയ എന്നതു മനുഷ്യത്വവും ഭൂമിത്വവും ഒരു വസ്തുവിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നുവെന്നു സമാനാധികരണ സംബന്ധത്തെയും ആണു ജ്യോതിപ്പിക്കുന്നത്.

ഗതികളെല്ലാംതന്നെ കൃതികൾ ഭാഷിച്ചുണ്ടായവ ആകയാൽ അവ്യയങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുക; ഘടകങ്ങളിലും മിക്കതും അങ്ങനെതന്നെ. കൊണ്ടു, കുറിച്ചു, നിന്നു, പററി, മുതലായ ഗതികളേയും എന്നു, എങ്കിൽ, എന്നാൽ മുതലായ ഘടകങ്ങളേയും നോക്കുക. ഹരിഹരി, എൻറീശപര, ഉരട്ട മുതലായ വ്യാക്ഷേപങ്ങളും നാമകൃതികൾ ഭാഷിച്ചുണ്ടായവയായാകയാൽ അവ്യയങ്ങളാകുന്നു. മറെറാരു ശബ്ദം ഭാഷിച്ചുണ്ടായ ജ്യോതകൾബ്ദം അവ്യയം, സ്വയമേയുള്ള ജ്യോതകൾബ്ദം നിപാതം എന്നു വന്നു കൂടുന്നു. ഇതിൽ അവ്യയങ്ങളാണെന്നു തിരിച്ചറിയുകമുളളതു്.

ആദികാലത്തിൽ നാമം, കൃതി, ഭേദകം എന്നു മൂന്നു വാചകശബ്ദങ്ങളും നിപാതമെന്നൊരു ജ്യോതകശബ്ദവും മാത്രമേ ഭാഷിക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പിന്നീട് പല പുതിയ സംബന്ധവിശേഷങ്ങളെയും കാണിക്കേണ്ടിവന്നപ്പോൾ നാമകൃതി രൂപങ്ങളിൽ ചിലതിനെത്തന്നെ ജ്യോതകമായിട്ടുപയോഗിച്ചുയുടക്കി. ഇങ്ങനെയാണു് അവ്യയങ്ങളുണ്ടായിത്തീർന്നതു്. അതിനാൽ ചില നാമരൂപങ്ങളും കൃതിരൂപങ്ങളും ചിലപ്പോൾ രണ്ടു വിധത്തിലും ഉപയോഗിച്ചുകാണാം. 'വിവരം കുറിച്ചുവെക്കുന്നു' എന്നിടത്തു 'കുറിച്ചു' എന്നതു 'കുറിക്കുക' എന്ന കൃതിയുടെ മുൻവിനയെച്ചരൂപമായിരിക്കെ 'ആ സംഗതിയെക്കുറിച്ചു' എന്നിങ്ങനെവില്ല എന്ന വാക്യത്തിൽ 'കുറിച്ചു' ജ്യോതകമാകയാൽ അവ്യയമായിച്ചുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവ്യയത്തിനും നിപാതത്തിനും പ്രവൃത്തി ഒന്നാകയാൽ അവയ്ക്കുള്ള വിഭാഗങ്ങളും ഒന്നുതന്നെ. നിപാതമായാലും അവ്യയം ആയാലും രണ്ടിനെയും ഗതി, ഘടകം, വ്യാക്ഷേപകം, കേവലം എന്നു വിഭജിക്കാം. അതിനാലാണു ഗതിഘടകാദികൾക്കു ലക്ഷണം പറഞ്ഞിടത്തെല്ലാം നിപാതം എന്നോ അവ്യയമെന്നോ കുറിച്ചെടുത്താതെ 'ജ്യോതകശബ്ദം' എന്നു പ്രയോഗിച്ചതു്.

അഭ്യൂഹം ൩.

താഴെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ ജ്യോതകശബ്ദങ്ങളെ എടുത്തു അവ ഗതിഘടകവ്യാക്ഷേപകങ്ങളിലേതാണെന്നും നിപാതമോ അവ്യയമോ എന്നും പറക.

൧. 'സ്നേഹിതരിയെ രാജ്ഞിയായ കാപ്പിയിലെ ഇടവെല്ലെല്ലാ ജാബർ ദിക്രിയൻ എന്ന രാജാവിന്റെ പുത്രിയായിരുന്നു.

൨. ചാമരമാൻ ഭീമനെ തലോടി കരംകൊണ്ടു മുൻപോട്ടു തൊട്ടുനഗ്രഹിച്ചു.
൩. അടിക്കൊട്ടു മുടിവരെ ചാരമണിഞ്ഞു.
൪. 'കൂറിക്കുഴപ്പം കിട്ടിയില്ലെന്നു കേൾക്കുന്നതിന്നു മുമ്പെ'.
൫. തന്മൂലം കിരണമെന്നൊരു പേരുണ്ടായി.
൬. 'കിട്ടിയില്ലെന്നൊരു പേരുണ്ടായി പക്ഷിയെന്നൊരു പേരുണ്ടായി'.
൭. 'നീയർക്കൊണ്ടു ഭവാനു കയർക്കൊണ്ടു വന്നു'.
൮. 'അതേ! ഹന്ത പരന്നു'.
൯. 'അപ്പോൾ അയ്യപ്പൻ'.
൧൦. 'അയ്യപ്പൻ'.
൧൧. 'ഇതുവരെ രവിവാരം'.
൧൨. 'മന്നവൻ കൈതുകൊണ്ടു കരംകൊണ്ടു'.
൧൩. 'രന്നത്തൊഴിലുപിടി'.
൧൪. 'ഭയം'.
൧൫. 'കഷ്ടമിതൊഴിയൊക്കെ പഴയതു'.
൧൬. 'മിടുതി'.
൧൭. 'വേഗമി'.
൧൮. 'നമ്മുടെ'.
൧൯. 'അ'.
൨൦. 'ശത്രു'.
൨൧. 'വേഗമി'.
൨൨. 'അ'.
൨൩. 'അ'.
൨൪. 'അ'.
൨൫. 'അ'.
൨൬. 'അ'.
൨൭. 'അ'.
൨൮. 'അ'.
൨൯. 'അ'.
൩൦. 'അ'.
൩൧. 'അ'.
൩൨. 'അ'.
൩൩. 'അ'.
൩൪. 'അ'.
൩൫. 'അ'.
൩൬. 'അ'.
൩൭. 'അ'.
൩൮. 'അ'.
൩൯. 'അ'.
൪൦. 'അ'.
൪൧. 'അ'.
൪൨. 'അ'.
൪൩. 'അ'.
൪൪. 'അ'.
൪൫. 'അ'.
൪൬. 'അ'.
൪൭. 'അ'.
൪൮. 'അ'.
൪൯. 'അ'.
൫൦. 'അ'.
൫൧. 'അ'.
൫൨. 'അ'.
൫൩. 'അ'.
൫൪. 'അ'.
൫൫. 'അ'.
൫൬. 'അ'.
൫൭. 'അ'.
൫൮. 'അ'.
൫൯. 'അ'.
൬൦. 'അ'.
൬൧. 'അ'.
൬൨. 'അ'.
൬൩. 'അ'.
൬൪. 'അ'.
൬൫. 'അ'.
൬൬. 'അ'.
൬൭. 'അ'.
൬൮. 'അ'.
൬൯. 'അ'.
൭൦. 'അ'.
൭൧. 'അ'.
൭൨. 'അ'.
൭൩. 'അ'.
൭൪. 'അ'.
൭൫. 'അ'.
൭൬. 'അ'.
൭൭. 'അ'.
൭൮. 'അ'.
൭൯. 'അ'.
൮൦. 'അ'.
൮൧. 'അ'.
൮൨. 'അ'.
൮൩. 'അ'.
൮൪. 'അ'.
൮൫. 'അ'.
൮൬. 'അ'.
൮൭. 'അ'.
൮൮. 'അ'.
൮൯. 'അ'.
൯൦. 'അ'.
൯൧. 'അ'.
൯൨. 'അ'.
൯൩. 'അ'.
൯൪. 'അ'.
൯൫. 'അ'.
൯൬. 'അ'.
൯൭. 'അ'.
൯൮. 'അ'.
൯൯. 'അ'.
൧൦൦. 'അ'.

- ൨൫ അക്കാലമെങ്ങട്ടുകിമാരകന്മാ-
രെക്കെങ്കിലും ചുൽക്കെട്ടുവേമൊടെ
- ൨൬ അത്രിയേരേന്ദ്രൻ ഓഷ്ഠകർമ്മംകൊണ്ടു
ധാത്രീതലങ്ങളിൽ ധർമ്മവും കർമ്മവും
തത്ത്വമെന്നല്ല നല്ല പെണ്ണുങ്ങളും
ശിഷ്ടജനങ്ങളും നെല്ലും ധനങ്ങളും
തൃഷ്ണയും പുഷ്പിയുമിഷ്ടിയുമിഷ്ടിയും
വൃഷ്ടിയും കഷ്ടിയും ഭൂഷ്മായ് വന്നിതു
- ൨൭ 'പടിക്കൽ പാറപൊന്നെങ്കിൽ
പാതിതേവകെന്നപോലെ'
- ൨൮ ചുമരുകളെങ്കിലേ നല്ല ചിത്രമുള്ള ധരിച്ചാലും
ചോറുകളെങ്കിലേ നല്ല കുറികൊണ്ടു കണക്കുള്ള
- ൨൯ അയ്യോ കഷ്ടമിളിട്ടും വന്നടുക്കുന്നതെന്തെന്ന്
കയ്യിൽ വാഴുമില്ലാത്തു തട്ടുപാതാളമില്ലാത്തു
- ൩൦ 'അയിതാത്! അണുഷ്ടശ്രവായ്'
ജയമാണോരുമകനുവേണ്ടി നീ
പ്രിയമെന്നതിനച്ചിട്ടുവെച്ചെ-
ക്കുമയ്യോ വെടിയിറു വീണുപോയ'
- ൩൧ 'മൃതിക്കായ് കൊണ്ടുചെയ്തിട്ടും
പ്രയത്നം 'മരണം' 'മരണം'
- ൩൨ 'അല്ല പാതാളമിരിക്കുന്നതെന്തിനാൽ
വന്നിതോ പാതകാണാൻ?'
- ൩൩ എന്ത്! പത്തുലക്ഷമോ ഇതാ?
- ൩൪ ഓ! ആ കൂട്ടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാം
- ൩൫ അയ്യോ പാവം! നാരായണ നാരായണ!
ഇവൻ ചത്തല്ലോ
- ൩൬ ഞാൻ പോകട്ടെയോ! വരട്ടെ വരട്ടെ പിന്നെപ്പോവാം
- ൩൭ 'വയ്യ വയ്യ സഹിപ്പാൻ'
- ൩൮ ഇല്ല ഇല്ല, തിനക്കടികൊള്ളൂ, കൂട്ടാ
- ൩൯ കണ്ടോട്ടോ പുല്ലി ചാടിവരുന്നതു കണ്ടോട്ടോ
- ൪൦ ഹന്താത്യാന്തം പരവാരതയാലന്തരംഗേണ ചെന്നെൻ

ശബ്ദവിഭാഗപ്പട്ടിക.

വാചകം	{	മ) ഭവ്യനാമം	{	a) സംജ്ഞാനാമം
				b) സാമാന്യനാമം
				c) സർവ്വനാമം
				d) മേയനാമം
വാചകം	{	മ. നാമം	{	ര.) തുണനാമം
				ന.) ക്രിയാനാമം
		ര. കൃതി	{	മ) സകർമ്മകം, അകർമ്മകം
				ര.) കേവലം, പ്രയോജകം
വാചകം	{			ന.) കാരിതം, അകാരിതം
				ര) കരോതി, കർത്തുമാറുവിന, ചാറുവിന
		ന. ഭേദകം	{	മ) നാമവിശേഷണം
				ര.) കൃതിവിശേഷണം
വാചകം	{			ന.) ഭേദകവിശേഷണം
				മ. തുലം
				ര. സംവത്സരികം
				ന. സംഖ്യം
വാചകം	{			ര. വിഭാവകം
				മ. പാരിമണ്ഡികം
				ന. താമോഗജം
				ര. ക്രിയോഗജം
ശ്ലോകം	{	മ. നിപാതം	{	മ) ഗതി
				ര) ഘടകം
				ന.) വ്യാക്ഷേപകം
		ര. അവ്യയം	{	ര) കേവലം

പരിഭാഷ.

10. എല്ലാ ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും ചില സങ്കേതങ്ങൾ ഉണ്ട്; അവയെ അതതു ശാസ്ത്രത്തിന്റെ പരിഭാഷ എന്നു പറയുന്നു. വ്യാകരണത്തിൽ അർത്ഥത്തിലുണ്ടെന്ന ചില പരിഭാഷകളെ ഇവിടെ വിവരിക്കാം. ഹരിയെ, ഹരിയാൽ, ഹരിയോടു, ഹരിയുടെ എന്ന് ഒരു പദത്തിനു തന്നെ പല രൂപങ്ങളും ഭാഷയിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഈ രൂപങ്ങളിലൊക്കെയും തുല്യമായ 'ഹരി' എന്നു

ന്ന അംശത്തെ പ്രതി എന്നും, ഏ, ആൽ, ഓട്, ഉടെ എന്നു് ഒടുവിൽ ചേർക്കുന്ന അക്ഷരങ്ങളെ പ്രത്യയം എന്നും വൈയാകരണന്മാർ പറയുന്നു. ഇങ്ങനെയുക്തികളിൽ പ്രത്യയം ചേർന്നാൽ ശബ്ദങ്ങൾക്കു രൂപഭേദമുണ്ടാകുന്നതു്. പ്രത്യയം ചേർന്നോടുകൂടി പ്രതികളിൽ ചില വിശേഷവിധികൾ കൂടി ചെയ്യേണ്ടതായി കാണാം. എങ്ങനെയെന്നാൽ - 'ഹരി' എന്നതിന്നു 'ഹരിയുടെ' എന്നു രൂപം വന്ന സ്ഥാനത്തു രാമ ശബ്ദത്തിന്നു രാമന്റെ എന്നാകുന്നു. അതിനാൽ 'ഉടെ' എന്ന പ്രത്യയം രാമശബ്ദത്തിൽ ചേർക്കുമ്പോൾ (ടെ=റെ) എന്നു ഉകാരം കൂടാത്ത വിധത്തിൽ വേണമെന്നു വരുന്നു. ഈ മാതിരിയിൽ, പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന വിശേഷവിധികൾക്കു പ്രതിയ എന്നു പേർ. പ്രതിയ, (൧) ലോപം (൨) ആഭേദം (൩) ആഗമം (൪) ഭിതപം എന്നു നാലു വിധം വരാം.

ഒരു വണ്ണം നശിച്ചുചേർക്കുന്നതു ലോപം.

ഉദാ:-രാമൻ+ഉടെ=രാമൻ ടെ (=രാമന്റെ)

ഒന്നിന്നു പകരം മറെറൊന്നു വരുന്നതു് ആഭേദം.

ഉദാ:- കളി+ഇ=കളിച്ചു.

വിശേഷാൽ ഒരു വണ്ണം വന്നുചേരുന്നതു ആഗമം.

ഉദാ:- കളി+ഉന്ന=കളിക്കുന്നു.

ഒരു വണ്ണം ഇരട്ടിക്കുന്നതു ഭിതപം.

ഉദാ:-രാട്+ഇൽ=രാട്ടിൽ.

ഈ ആഗമാഭേദങ്ങളെ വ്യാകരണകാര്യങ്ങൾ എന്നും പറയാറുണ്ടു്.

വ്യാകരണകാര്യമെല്ലാം ചെയ്യേണ്ടതു് (൧) നിത്യം, (൨) വികല്പം, (൩) വിഭാഷ, (൪) ബഹുലം എന്നു നാലു വിധത്തിലാകുന്നു.

(൧) എല്ലാ ഉദാഹരണങ്ങളിലും എല്ലേപ്പോഴും ചെയ്യേണ്ടുന്നതു് നിത്യം.

ഉദാ:- കളി + ഉന്ന = കളിക്കുന്നു.

കേൾ + ഉന്ന = കേൾക്കുന്നു.

ഏൽ + ഉന്ന = ഏൽക്കുന്നു.

} ഇവിടെക്കു ആഗമം നിത്യം

(൨) ഒരു ഉദാഹരണത്തിൽ തന്നെ ചെയ്തതും ചെയ്യാതെയും ഇരിക്കാവുന്നതു വികല്പം.

ഉദാ:- രാമൻ ഉ + = രാമൻ

രാമന്നു

} ഇതിൽ ഭിതപത്തിന്നു വികല്പം.

(൩) ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ചെയ്തിട്ടും ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ചെയ്യാതെയും ഇരിക്കുന്നതു വിഭാഷ.

ഉദാ=മലർ പൊടി=മലപ്പൊടി } ഇവിടെ സമാസത്തിൽ ഭിതപത്തിന
അലർ ശൗൻ=അലർശൗൻ } വിഭാഷ.

(൪) ഒരു വ്യവസ്ഥയും കൂടാതെ ചിലെടത്തു മറ്റൊരവെ
യ്ക്കുണ്ടെന്നതു ബഹുലം. ഇതിന്റെ സ്വഭാവം ഒരുദാഹരണം
കൊണ്ടു സ്പഷ്ടമാകുന്നതല്ല. വിഭാഷയ്ക്കും ബഹുലത്തിനും ത
മ്മിലുള്ള ഭേദം സ്വല്പ പരിചയംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്ക.

സന്ധിപ്രകരണം

സന്ധി എന്നാൽ കൂടിച്ചേരുക എന്നാൽ. രണ്ടു വണ്ണ
ങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ചേരുമ്പോൾ അതിലൊന്നിനോ രണ്ടിനുമോ
ഉണ്ടാകുന്ന മാറ്റങ്ങളെ ആണു വ്യാകരണത്തിൽ സന്ധി എന്നു
പറയുന്നത്. മാറ്റങ്ങൾ അടുത്തു മുൻ വിവരിച്ച ലോപം, ആ
ദേശം, ആഗമം, ഭിതപം ഇതുകൾ തന്നെ ആകുന്നു. സന്ധിയെ
സംബന്ധിച്ചു വരുന്ന ഈ ലോപാലികൾ സന്ധികാര്യങ്ങളാകുന്നു.
സന്ധി കാര്യം എന്ന അർത്ഥത്തിലാണു സന്ധി എന്ന പദം പ്രാ
യേണ ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

സന്ധിക്ക് പല മാതിരി വിഭാഗങ്ങൾ ചെയ്യാം. (൧) പ്ര
കൃതിയിൽ പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ചെയ്യേണ്ടുന്ന ഭേദമാതികൾ
പദമധ്യസന്ധി; രണ്ടു പദങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ചേരുമ്പോൾ ഉള്ളവ
പദാന്തസന്ധി; മധ്യത്തിലും അന്തത്തിലും ഒന്നുപോലെ വരുന്നവ
ഉഭയസന്ധി. (൨) സ്വരങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ചേരുമ്പോൾ ഉള്ളതു്
സ്വരസന്ധി; സ്വര വ്യഞ്ജനത്തോടു ചേരുമ്പോൾ ഉള്ളതു് സ്വ
രവ്യഞ്ജനസന്ധി; വ്യഞ്ജനം സ്വരത്തോടു ചേരുമ്പോൾ ഉള്ളതു്
വ്യഞ്ജനസ്വരസന്ധി; വ്യഞ്ജനങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ചേരുമ്പോൾ ഉ
ള്ളതു വ്യഞ്ജനസന്ധി. (൩) വണ്ണങ്ങൾ ചേരുമ്പോൾ ഉണ്ടാക
ുന്ന മാറ്റങ്ങൾ പ്രമാണിച്ചു ലോപസന്ധി, ആദേശസന്ധി, ആ
ഗമസന്ധി, ഭിതപസന്ധി എന്നൊരു വക വിഭാഗവും ആവാം.
ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ വിഭാഗത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് ഇ
വിടെ സന്ധികളെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

ഫ ലോപസന്ധി

41. ഒരു സ്വരം പിൻപിൽ വന്നാൽ താഴെ പറയുന്നവ എല്ലാം ലോപിക്കും.

(I) സംവൃത ഉകാരം.

ഉദാ—തണ്ഡൂ + ഉണ്ട് = തണ്ഡൂണ്ട് } ആദ്യപദത്തിലെ സംവൃത ഉകാരം + അടിക്കുന്നു = കാരാടിക്കുന്നു. } രം ലോപിക്കുന്നു.

(II) മുറുവിനയുടെ ഒടുവിലുള്ള അകാരവും ഉകാരവും.

ഉദാ—കണ്ടു + ഇല്ല = കണ്ടില്ല. } മുറുവിനകളായ ആദ്യപദങ്ങളിലെ ഉകാരവും അകാരവും ലോപിച്ചുപോകുന്നു. }
പോകുന്നു + ഇതാ = പോകുന്നിതാ.
ഇല്ലാ + എങ്ങും = ഇല്ലെങ്ങും.
വേണ്ടാ + എങ്ങും = വേണ്ടെങ്ങും.

(A) * പരമായത് ഒരു ദ്രോതകശബ്ദമാണെങ്കിൽ വികല്പനയേ ലോപിക്കൂ.

ഉദാ—ചെ യ്ക്കു + എങ്കിൽ = { ചെയ്ക്കുവെങ്കിൽ
ചെയ്ക്കുങ്കിൽ
കേട്ടു + എന്ന് = { കേട്ടുവെന്ന്
കേട്ടെന്ന്
കേട്ടു + ഓ = { കേട്ടുവോ
കേട്ടോ

(III) ഒരു പ്രത്യയത്തിന്റെ ഒടുവിലുള്ള ഏകാരം വികല്പന. അതാവിതു്—

അനുജനായകപ്രത്യയമായ 'അട്ടെ'
മറുവിനയെച്ചമായ 'അതെ'
സംബന്ധികാപ്രത്യയമായ 'ഉടെ'
ഗതിയായ 'ഉടെ'

ഉദാ പേട്ടെ + അവൻ = { പേട്ടവൻ
പേട്ടയവൻ
വരാതെ + ഇരിക്കുന്നു = { വരാതിരിക്കുന്നു
വരാതെയിരിക്കുന്നു
ശാമിയുടെ + അച്ഛൻ = { ശാമിയുടേച്ഛൻ
ശാമിയുടെയച്ഛൻ
വാതിലൂടെ + ഇറങ്ങുന്നു = { വാതിലിലൂടെിറങ്ങുന്നു.
വാതിലിലൂടെയിറങ്ങുന്നു

* പിൻപിൽ വരുന്നത്.

(IV) ചേരെയ്യത്തിന്റെ അകാരം (ബഹുലമായിട്ട്)

ഉദാഹരണ	+ജ	=ചോയോജ
കഴിഞ്ഞ	+ആണ്ടു	=കിഴിഞ്ഞോണ്ടു; കഴിഞ്ഞയോണ്ടു
വന്ന	+ആൾ	=വന്നയാൾ

ബഹുലമാകയാൽ രണ്ടാം ഉദാഹരണത്തിൽ ലോപമില്ല.

൨ ആദേശസന്ധി

42 (I) ത വക്ത, ച വക്തങ്ങളോടു ചേർന്നാൽ (a) ച വക്ത തന്നെയും, ട വക്തങ്ങളോടു ചേർന്നാൽ (b) ട വക്തത്തന്നെയും ആയി മാറും.

ഉദാ—തേൻ+ചോരം=തേഞ്ചോരം	[ൻ, ഞ് ആയി]
എൻ+രൂ=എണ്ണൂറു.	[ൻ, ഞ ആയി]
വിൻ+തലം=വിഞ്ചലം.	[ത, ട ആയി]
രൻ+താർ=തണ്ടാർ.	[ത, ട ആയി]
വലഞ്+തൂ=വലഞ്ചു (വലഞ്ചു)	[തൂ, ചു ആയി]

ആദേശം ചെയ്യുന്നതെല്ലാം പൊരുത്തമോക്കി വേണ്ടതാകുന്നു. ഖരത്തിനു ഖരം, അനുനാസികത്തിന് അനുനാസികം, ഇത്യാദി പൊരുത്തം കാണുക.

(II) ലളിതരൂപ പ്രത്യയ തകാരത്തിനു മുമ്പ് (a) ഖരം (b) അനുനാസികത്തിനു മുമ്പനുനാസികവുമാദേശം.

ലകാരത്തിനു പൊരുത്തപ്രകാരം വരേണ്ടുന്ന ഖരം തകാരം; അനുനാസികം നകാരം. ഉകാരത്തിനു ഖരം ടകാരം; അനുനാസികം ണകാരം.

ഉദാ—അകല് + തൂണ് = അകത്തൂണ്	}	[ല്, ത് ആയി]
വില് + തൂ = വിത്തൂ (വിറു)		
വേൾ + തൂ = വേട്ട	}	[ള്, ത് ആയി]
കേൾ + തൂ = കേട്ട		
നല + നൽ = നന്തൽ	}	[ല്, ത് ആയി]
നെയ് + മണി = നെയ്ണി		
ഉള് + മ = ഉൺമ	}	[ള്, ണ് ആയി]
വെള് + മ = വെൺമ		
തൊള് + നൂറു = തൊൺനൂറു =	[I (b) പ്രകാരം പിന്നീടു ന = ണ്].	

തെണ്ണൂറു.

(III) 'കൾ'—പ്രത്യയത്തിനും കായ് എന്ന ശബ്ദത്തിനും മുമ്പ് നകാരത്തിനു ദെകാരം.

ഉദാഹരണം: തകർ = തിടർ കൾ [വിനീട്ട അടുത്ത (IV) ചക്രപ്പിന്തൽ = തിടർ കൾ
താൻ + കൾ = താൻ കൾ

കുഞ്ഞൻ + കൾ = കുഞ്ഞൻ കൾ [കുഞ്ഞൻ (IV)

മാ(വി)ൻ + കൾ = മാ(വി)ൻ കൾ [മാ(വി)ൻ (IV) കി]

(IV) ഒരുപ്രത്യയത്തിന്റെ ആഭിയിരികുന്ന ചരത്തിനു പൂർവ്വമുള്ള അനാസികമെങ്കിൽ അതു (അനാസികം) തന്നെ ആശേരം.

ഉദാഹരണം: പരൻ + യ = പരൻ യ [പ്ര, ഭൂപ്രത്യയം]

തിൻ + യ = തിൻ യ [തു, ടി]

കുഞ്ഞൻ + കൾ = കുഞ്ഞൻ കൾ ബഹുവചനപ്രത്യയം

നിഷേധം—ചരം കാര്യമോ 'കൽ' പ്രത്യയമോ ആയാൽ ഈ ആശേരം ഇല്ല.

ഉദാഹരണം: തൻ + കൽ = തൻ കൽ (തന്നെ അല്ല)

രാമൻ + കൽ = രാമൻ കൽ (രാമനെ അല്ല)

കുന്ന് + ട = കുന്ന് ട (കുന്ന് അല്ല)

ഉണ് + ട = ഉണ് ട (ഉണ് അല്ല)

V കൃതി രൂപങ്ങളിൽ സന്ധി വകാരത്തിനു കകാരം ബഹുലം

ഉദാഹരണം: പോ + ഉന്ന = പോയ്കുന്ന; പോകുന്ന

തട + ആൻ = തടവൻ; തടകൻ

തൊഴ് + ഇൻ = തൊഴിയിൻ, തൊഴികിൻ

} മേൽ 43-(B)യിൽ പറയുന്ന വകാരങ്ങൾ.

(VI) അനാസപാരത്തിനു—

(a) സ്വരത്തിനു മുമ്പു മകാരമാശേരം.

ഉദാഹരണം: ത + ഇല്ല = തഇല്ല.

പോകും + എന്ന് = പോകുമെന്ന്.

തരം + ഉണ്ടു = തരമുണ്ടു.

(b) വർഗ്ഗാക്ഷരത്തിനു മുമ്പു അനാസികം വികല്പേന.

ഉദാഹരണം: വരം + കാലം = വരൻ കാലം; വരുകാലം.

ചരം + ചേൻ = ചരനേയൻ; ചരനാചേൻ.

പോകും + തോറും = പോകുന്നോറും, പോകുന്നോറും.

പെരും + പര = പെരുന്നവര; പെരുന്നവര.

മരം + കൾ = മരൻ കൾ [മൻ (IV) പ്രകാരം; = മരങ്ങൾ]

പരം പ്രത്യയമെങ്കിൽ ഇതു നിത്യം തന്നെ.

(c) സമുച്ചയനിപാതമായ 'ഉ' എന്നതിനു മുമ്പു വകാരം.

ഉദാഹരണം: ധനം + ഉ = ധനവും.

കുലം + ഉ = കുലവും.

എല്ലാം + ഉ = എല്ലാവും.

(d) പ്രത്യയത്തിനു മുമ്പു ഭാവി പ്രത്യയമായ 'ഉ' എന്നതിനും വകാരം.

ഉദാ: -

വരം+അൻ	= വരുവൻ
വരം+അൾ	= വരുവൾ
വരം+എൻ	= വരുചെൻ
വരം+ഇൻ	= വരുവിൻ
വരം+ആൻ	= വരുവാൻ

(൮) ലിംഗവിഭക്തി സ്വരത്തിനു മുമ്പു ണ്തകാരം.

ഉദാ: -

ധനം+എ	= ധനത്തെ
ധനം+ക്കുട്ട്	= ധനത്തോടു്
ധനം+ഇന്റെ	= ധനത്തിന്റെ
സിംഹം+ആൻ	= സിംഹത്താൻ

(ക) സംയോജിക്കാവിഭക്തിയാൽ ഇതു വികല്പ്യനയേ ഉള്ളു.

ഉദാ: -

ധനം	+ കടു	= ധനമെടുക്കുക; ധനമെടു
ഫിതം	+ കടു	= ഫിതമെടുക്കുക; ഫിതമെടു
ഔസ്യക്യം	+ കടു	= ഔസ്യക്യമെടുക്കുക; ഔസ്യക്യമെടു

൩. ആഗമസന്ധി

43. (I) സ്വത്തിനു മുമ്പു (൨) താലവ്യസ്വരങ്ങൾക്കു യകാരവും (b) ഓഷ്ഠ്യസ്വരങ്ങൾക്കു വകാരവും ആഗമം ചേരും.

ഉദാ: -

കര	+ ഉള്ള	= കരയുള്ള
തട	+ ഉന്ന	= തടയന്ന
തട്	+ ഉന്ന	= തടയ്ക്കുന്ന
പോര	+ ഇതു	= പോരായിതു
ചറ	+ ഉന്ന	= ചാവുന്ന
വിധി	+ ആകുന്നു	= വിധിയാകുന്നു
തീ	+ ആടു	= തീയാടു
തിരു	+ ഓണം	= തിരുവോണം
പ്പു	+ അമ്പൻ	= പൂവമ്പൻ
തന്നെ	+ എന്ത	= തന്നെയെന്നു
കൈ	+ അക്ഷരം	= കൈയക്ഷരം
ചോ	+ ഉന്ന	= ചോകുന്നു

നിരോധം—ഈ യവാഗമങ്ങൾ ഭ്രാന്തകൾക്കുണ്ടുള്ളിൽ ചേർക്കരുത്.

ഉദാ: -

എന്തോ	+ ഏതോ	എന്തോ ഏതോ (ഓ വിതർക്കിപാതം)
കണ്ടതേ	+ ഇല്ല	കണ്ടതേ ഇല്ല (ഏ അവധാരണപാതം)
അയ്യോ	+ ആവാ	അയ്യോ ആവാ (അയ്യോ വ്യക്തപ്രകാശിപാതം)
എടാ	+ അസന്തേ	എടാ അസന്തേ (എടാ സംഭവധാരണപാതം)

(II) ദീർഘങ്ങളായ ഓഷ്ഠ്യതാലവ്യങ്ങളിലും അവസാനമാവാൻ ബഹുലമായി വകാരയകാരങ്ങൾ ചേരും.

ഉദാ:—	കാ	—	കായ്
	ജാ	—	ജായ്
	രാ	—	രായ്, രായ്
	തീ	—	തീയ്
	ഘ	—	ഘയ്
	ഗോ	—	ഗോയ്
	കൈ	—	കൈയ്

(III) ഇരട്ടിച്ച പ്രത്യയകകാരത്തിനുമുമ്പ് താലവ്യസ്വരത്തിന് യകാരം.

ഉദാ:—	തല	+കൽ	=തലയ്ക്കൽ
	തല	+ക്ഷ്	=തലയ്ക്കു
	വല	+ക്ഷണം	=വലയ്ക്കുന്നു
	മരി	+ക്ഷ്	=മരിയ്ക്കു
പ്രത്യ	ചാടി	+കടന്നു	=ചാടിക്കടന്നു
	തടി	+ക്ഷണം	=തടിക്കുടന്നു
	തടി	+കൾ	=തടികൾ കകാരം ഇരട്ടിച്ചിട്ടില്ല

(IV) ശബ്ദാന്തത്തിലുള്ള വ്യഞ്ജനത്തിൽ സംവൃതം ചേരും; ആ അന്തവ്യഞ്ജനം വിഭാഷയായിരട്ടിക്കയും ചെയ്യും.

ഉദാ:—	വയസ്	=വയസ്സ്
	കാസ്	=കാത്സ്
	വാക്	=വാക്സ്
	ഉലക്	=ഉലക്സ്

പ്രത്യ—(ശബ്ദാന്തത്തിലുള്ള) ലക്ഷ്മി ലക്ഷ്മി എന്നിട്ട്

(A) ശബ്ദാന്തത്തിലെ വ്യഞ്ജനം ചിലകളിലൊന്നാണെങ്കിൽ (സംവൃതം) വികല്പേനയേ വരൂ.

ഉദാ:—	കൺ	=കൺ, കണ്
	തേൻ	=തേൻ, തേന്
	തീർ	=തീർ, തീറ്
	പാൽ	=പാൽ, പാച്
	തോൾ	=തോൾ, തോള്
	കീർ	=കീർ, കീഴ്

ഭാഗ്യസംസ്കൃത

44. (1) സമാസത്തിൽ ഉത്തരപദത്തിന്റെ ആദിവർണ്ണമായ ദൃശ്യം ഇരട്ടിക്കും.

* 'കായ്' 'തീയ്' 'കയ്' എന്നും ചില ദിക്കുകളിൽ ഏകാരമുണ്ട്. അതിനാലാണ് ഇതു ബഹുലമെന്നു വിധിച്ചത്

[സമാസത്തിൽ ആദ്യത്തെ പദം പൂർവ്വപദം; രണ്ടാമത്തെ പദം ഉത്തരപദം എന്നറിയുക. ഖരാതിഖരഭൂതഘോഷങ്ങളും ഉരച്ഛോഷങ്ങളും ദ്രവങ്ങൾ, അനന്താസികങ്ങളും മധ്യമങ്ങളും ശിഥിലങ്ങൾ എന്നു മൂന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.]

ഉദാ: —	താമര	+കുളം	= താമരക്കുളം
	തേങ്ങ	+കൂട്ട	= തേങ്ങാക്കൂട്ട
	പണി	+പുര	= പണിപ്പുര
	തീ	+കയൽ	= തീക്കയൽ
	വഴി	+കേട്ട	= വഴിക്കേട്ട
	വൃ	+പട	= വൃപ്പട
	തൃ	+കേട്ട	= തൃക്കേട്ട
	കൂടെ	+കൂടെ	= കൂടെകൂടെ
	കൈ	+തൊഴിൽ	= കൈത്തൊഴിൽ
	പന്ത	+ദന്തം	= പന്തദന്തം
	ആന	+ഭാര്യ	= ആനബ്ഭാര്യ
	മടി	+ശീല	= മടിശീല
	മയിൽ	+കൂട്ടി	= മയിൽകൂട്ടി
	കവിൾ	+തടം	= കവിൾതടം

പ്രത്യ - (ആദിവണ്ണം ശിഥിലമായാൽ)

മല്ല	+മല	= മല്ലമല	} മല്ലമലമെന്നും മറ്റും വരിക യില്ല
തല	+വേദ	= തലവേദ	
മുക്കിൽ	+വണ്ണം	= മുക്കിൽവണ്ണം	

A. * രേഫചില്ലിനു പിമ്പിന്നാൽ ഇരട്ടിക്കുന്നതു വിഭാഷയാകുന്നു.

ഉദാ: —	അലർ	+ശരൻ	= അലർശരൻ
	മലർ	+പൊടി	= മലർപ്പൊടി

B. പ്രത്യയാഗമമായ ഉകാര ചില്ലിനു പിമ്പായാൽ ഇരട്ടിക്കയില്ല.

ഉദാ: —	മലമകൾ	+ചരണങ്ങൾ	= മലമകൾചരണങ്ങൾ
	ആനകൾ	+ബലം	= ആനകൾബലം

പ്രത്യ - കവിൾ +തടം = കവിൾതടം
(ഇവിടെ 'ക' പ്രത്യയാഗമമല്ല)

C. ലഘുപസമാസത്തിലും ‡ ധാതുപൂർവ്വപദത്തെപ്പുറപ്പെട്ടതിലും ഇരട്ടിക്കയില്ല.

* രേഫചില്ലി = രേഫത്തിന്റെ ചില്ല = റ്.

‡ ധാതുപൂർവ്വപദത്തെപ്പുറപ്പെടുക = പൂർവ്വപദം കത്തു ധാതുവുള്ള രക്തപുറപ്പെട സമസം.

ഉദാ. —	കൈ + കാലുകൾ	= കൈകാലുകൾ
	കൂട + തല + ചാമരങ്ങൾ	= കൂടതലചാമരങ്ങൾ
	അര + കല്ല്	= അരകല്ല്
	നിറ + കൂടം	= നിറകൂടം

പ്രത്യു — (തൽപുരുഷൻ ധാതുപൂർവ്വഭവമല്ലെങ്കിൽ)

അര (= പാതി) + കല്ല് + അരകല്ല്

II. സമാസമില്ലാത്തതിനാൽ, (a) വിഭക്തി പ്രത്യയത്തിന്റെ ചില (b) ആധാരികാദാസമാധോ, പ്രതിഗ്രാഹികാവിഭക്തി ആധോ ഉള്ള 'ഏ' (c) മുൻവിനയെയും (d) തൻവിനയെയും (e) പാക്കികവിനയെയും ഇവയ്ക്കു പിന്നു വരുന്ന ദൃശം ഇരട്ടിക്കും.

ഉദാ. — അതിൽ + തന്നെ = അതിൽത്തന്നെ (ആധാരികാവിഭക്തി)
 തലയ്ക്കൽ + പിടിക്കുന്നു = തലയ്ക്കൽ പിടിക്കുന്നു ടി.
 മനസ്സാൽ + കൊടുത്തു = മനസ്സാൽ കൊടുത്തു (പ്രയോജികാ, ടി.)
 ജലത്തിലെ + പോള = ജലത്തിലെ പോള (ആധാരികാദാസം)
 അവനെ + കൊണ്ടു = അവനെക്കൊണ്ടു (പ്രതിഗ്രാഹിക)
 ചാടി + കടന്നു = ചാടിക്കടന്നു (മുൻവിനയെയും)
 മുറുകെ + പിടിക്കുന്നു = മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നു (തൻവിനയെയും)
 'ദൃഷ്ട്വധിനിരക്ക കർവംശത്തിൽ' = ദൃഷ്ട്വധിനിരക്കക്കർവംശത്തിൽ (തൻവിനയെയും)

കാണകിൽ + പറയാം = കാണകിൽപറയാം (പാക്കികവിനയെയും)

III. സാധ്വനാമികഭേദങ്ങൾക്കു പിന്നു ഏല്ലാ വ്യഞ്ജനവുമിരട്ടിക്കും; ഇരട്ടിക്കേണ്ടുന്ന വണ്ണം ശിഥിലമായാൽ അതു തന്നെ ഭീഷിച്ചാലും മതി.

ഉദാ. — അ + കാലത്തു = അക്കാലത്തു
 ഇ + കണ്ടു = ഇക്കണ്ടു
 എ + ടിക്ക = എട്ടിക്ക
 ഇ + മാതിരി = ഇമ്മാതിരി; ഇതു മാതിരി
 അ + മട്ട = അമ്മട്ട്; ആ മട്ട്

IV. ഏകമാത്രമായ ശബ്ദത്തിന്റെ ഒടുവിൽ വരുന്ന അനന്തസികങ്ങളും യ—ല -- ഉ ങ്ങളുമിരട്ടിക്കും.

[ഏകമാത്രകമെന്നാൽ ഒറ്റയായ ഹ്രസ്വസ്വരം മാത്രമുള്ള ശബ്ദം.]

ഉദാ. — പൊൻ + ഇ = പൊങ്ങി
 എൻ + എ = എന്നെ

പെൺ + ഇൻറ = പെണ്ണിൻറ
 ചെയ് + ഉന്ന = ചെയ്യുന്ന
 നെൽ + ഇൻ = നെല്ലിൻ
 എൻ + ഇൽ = എങ്ങിൽ

A. ഉദ്ദേശിക പ്രത്യയത്തിനു മുമ്പു നകരം വികല്പേന ഇരട്ടിക്കും.

ഉദാ:— രാമൻ + ഉ = രാമൻ; രാമൻ
 അതിൻ + ഉ = അതിൻ; അതിൻ

V. പദമദ്ധ്യത്തിലെ കൂട്ടക്ഷരത്തിന്റെ ആദ്യവ്യഞ്ജനമിരട്ടിച്ചു ചൊല്ലണം. (ഇതു സാധാരണ ഏഴുതിക്കണിക്കുക പതിവില്ല.)

ഉദാ:— ലക്ഷ്മി = ലക്ഷ്മി
 ഭസ്മം = ഭസ്മം
 പ്രത്യ — (പദാഭിയിലായാൽ)
 പറഞ്ഞു + പ്രകാരം = പറഞ്ഞപ്രകാരം
 ഭാര്യ + പ്രസവിച്ചു = ഭാര്യപ്രസവിച്ചു
 എത്ര + ക്ഷിണം = എത്രക്ഷിണം

വിശേഷം:—സംവൃതത്തിനു പിമ്പു വരുന്ന ഒരു വണ്ണവും ഇരട്ടിക്കയില്ല.

ഉദാ:—വയസ്സ് + കാലം = വയസ്സുകാലം [14 (I)]
 കാട് + പാത്രം = കാട്ടുപാത്രം [ടി (1)]
 ചെയ്യുക + കൊടുക്കുന്നു = ചെയ്യുകൊടുക്കുന്നു [ടി (2)]
 ഒരു + പത്രം = ഒരു പത്രം [ടി (3)]

ഉപദേശം:—ഇപ്പറഞ്ഞ സന്ധികളിൽ ഒരു പ്രത്യയത്തിനു മുമ്പു നെ വരും എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതെല്ലാം പദമധ്യസന്ധിയാണെന്നും; ശബ്ദാന്തവ്യഞ്ജനത്തിൽ സംവൃതം വേരും. ഇത്യാദികൾ പദാന്തസന്ധികളാണെന്നും, ശേഷമുള്ളതെല്ലാം ഉഭയസന്ധികളാണെന്നും ഏഷ്ടമാകുന്നു. ഇതിൽ പ്രകൃതിക്കും പ്രത്യയത്തിനും തമ്മിലുള്ളതായ പദാന്തമധ്യസന്ധി ഉപയോഗിക്കാതിരുന്നാൽ അത് ഒരു തെറ്റാകാം. പദസന്ധിസമാസത്തിലും പദ്യത്തിലും നിബന്ധമായുപയോഗിക്കണം. ഗദ്യത്തിലും സാസാരിക്കുന്ന വായ്ക്കൊഴിയിലും പദാന്തസന്ധി ഇല്ലാത്തപോലെ ഉപേക്ഷിക്കാം. പണ്ടു വ്യഞ്ജനസന്ധി ഉപയോഗിച്ചിരുന്നതുപോലെ ഇക്കാലത്തു ഉപയോഗിക്കാറില്ല. തൻ + താൻ = തങ്ങളാൻ എന്നു സന്ധി ചെയ്യുന്നപോലെ പെൺ + താമര = പെണ്ണാമര എന്നു സന്ധിചെയ്തു പറയുന്ന

ല്ല. അതിനാൽ വ്യഞ്ജനസന്ധി ഇപ്പോൾ പ്രായേണ പദമധ്യത്തിലേ പ്രയോഗിച്ചുകാണുകയുള്ളൂ. പണ്ട് ഓഷ്ഠ്യമായിരുന്ന പല അകാരവും ഇപ്പോൾ താലവ്യമായി ചമഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ പഴയകാലത്തു വകാരംഗമം ചെയ്തിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ഇക്കാലത്തു നാം യകാരംഗമം ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു. പല+ഉരു= പലവുരു മുതലായ ചില സന്ധികൾ പഴയസമ്പ്രദായത്തിന്റെ അവശേഷമായിട്ടു ഇന്നും പട്ടങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. ഗദ്യത്തിലും പലവുരു എന്നു പുതിയ സൂത്രപ്രകാരം ഉപയോഗിക്കാറില്ല; പല ഉരു എന്നു സന്ധി ഒന്നും കൂടാതെയേ പ്രയോഗിക്കാറുള്ളൂ. 'ആയിരത്തുണ്ടു,' 'കാചികലത്തരചൻ' മുതലായ രൂപങ്ങൾ സമാസത്തിൽ ഉത്തരപദത്തെ പ്രത്യയപോലെ ഗണിച്ചിട്ടുണ്ടാക്കിയ പഴയ രൂപങ്ങളാകുന്നു.

സന്ധിസൂത്രങ്ങളെ ഓർമ്മിക്കാൻ സൗകര്യത്തിനുവേണ്ടി ആനാഷ്ടഭവ്യത്തത്തിലാക്കിത്താഴ്ത്തേണ്ടതാണ്.

സന്ധിസൂത്രകാരികൾ

(൧) ലോപം.

- (1) സംഘതം, (2) മുറവിനത്തന്നകാരവുമകാരവും
(പരംഭ്യാതകമരണങ്കിലിതുപിന്നെവികല്പമാം)
- (3) ഏകാരം പ്രത്യയാന്ത്യവും; (4) പേരെച്ചം ബഹുലംപുയ;
സംരത്തിൻമുസുലോപിഷ മിച്ഛുന്നതുകളൊക്കെയും //

(൨) ആദേശം.

- (1) തവഗ്ഗം ചടവഗ്ഗങ്ങൾ ചേന്നാലതുകൾതന്നെയും;
- (2) താദിയാപ്രത്യയത്തിൻമുൻ ലളങ്ങൾക്കതടങ്ങളാം;
അനുനാസികവണ്ണങ്ങൾ പിൻവന്നാലോ തണങ്ങളാം
- (3) പ്രത്യയാദിഖരത്തിന്നു പ്രകൃത്യന്താനാസികം; ൪
(ഖരം ടകാരമാണെങ്കിലിതു വേരെന്നുതോർക്കണം)
- (4) കൾ പ്രത്യയത്തിനും കായ്കും മുൻനകാരം ടകാരമാം; ൫
- (5) വാഗമരളീന കാദേശം കൃതിരൂപവികല്പമായ്
- (6) സ്വരത്തിനുമുമ്പു (a) മാദേശമനുസ്വാദത്തിനൊക്കെയും; ൬
(b) വഗ്ഗ്വതിനുമുൻപഞ്ചമമാം (c) ഉമ്മിൻമുമ്പു വകാരവും;
- (7) അതഭാവിഷ്ടേതിന്നാ പ്രത്യയം പരമാവുകിൽ; ൮
- (൭) ലിംഗത്തിനും വിഭക്തിക്കും മുമ്പിരട്ടത്തകാരമാം;
- സംശ്ലോജികാവിഭക്തിക്കു മുമ്പിൽമാത്രം വികല്പമായ് ൯

൩. അനുഗമം.

(1) താലച്ചോർ സപരങ്ങൾക്കു സ്വന്തത്തിന്റെ ഉപയോഗം;
ചേരും വാചകശബ്ദത്തിൽ, ശ്ലോകത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള
ദീപ്തങ്ങളാലുള്ള ഉപയോഗപരതയും	൧൧
യവഗതം ബാഹ്യമായതും താലച്ചോർഗതം	൧൨
ഇരട്ടിച്ച കകാരാദി പ്രത്യയത്തിന്റെ ഉപയോഗം	
(2) ശബ്ദാന്തരം വ്യഞ്ജനത്തിൽ സംവൃതം ചെയ്യപ്പെടുന്ന
ശബ്ദാന്തരം ചിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വികല്പം സംവൃതഗതം	൧൩

൪. ചിന്തപരം.

(1) ദൃഢവർണ്ണമിരട്ടിക്കും കേളത്തരപദാദിയിൽ	൧൪
(2) ധാരാളവർണ്ണ പദാദി ചിന്തപരവേണ്ടിത്തരത്തിലും	
(b) പ്രത്യയഗതമിരട്ടി പരിവർത്തനം; (c) രേഖാദിപദാദിയിൽ	൧൫
(2) വിഭജന പ്രത്യയത്തിന്റെ 'ചിട്ടപ്പെടുത്തൽ' എന്നുള്ള പ്രത്യയം	
മുൻ-തൻ-പാശ്ചാത്യമെന്നുള്ള വിവരണങ്ങളും തന്നെ
ഇവയ്ക്കുപരിവർത്തനമെന്നുവരുന്നതും ദൃഢം	൧൬
(3) വർണ്ണമിരട്ടിക്കും മുൻ-തൻ-പാശ്ചാത്യമെന്നുള്ള വിവരണങ്ങളും തന്നെ
അതു തീർത്തിരിക്കും പദാദി വർണ്ണ ശിഥിലമാകുമ്പോൾ	൧൭
(4) ഏകമാത്രകൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള പരിവർത്തനങ്ങളും
ഇരട്ടിച്ച; (വികല്പിക്കാം താലച്ചോർഗതമിരട്ടിക്കും)	൧൮
(5) കേളത്തരമിരട്ടിച്ച ശബ്ദമുപയോഗത്തിലേക്കുള്ള
വർണ്ണമിരട്ടിക്കും സംവൃതത്തിനുപിറകേകും.	൧൯

അദ്ധ്യായം ൭.

താമര എഴുതിട്ടുള്ള വാക്യങ്ങളിലെ സന്ധികളെല്ലാം പ്രമാണസമിതം പറക

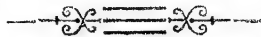
൧	തീർക്കുകയെന്ന കണ്ടുക	ഭാഷാ-സം
൨	ഉടലിനടുത്തുകയെ ദൃഷ്ടിച്ചാൽ	ടി
൩	ശബ്ദമുപയോഗമെന്നതിൽ ഭാഷാസമിതം പേർക്കുകയെന്നതിൽ	ടി
൪	എതിർക്കുകയെന്നതിൽ താലച്ചോർഗതമിരട്ടിക്കും	സുഭാ.
൫	അസ്സമമിരട്ടിക്കും പദാദി വർണ്ണ ശിഥിലമാകുമ്പോൾ	൧൯൮.
൬	അലഞ്ഞാൽ	—
൭	ശബ്ദമുപയോഗമെന്നതിൽ ഭാഷാസമിതം പേർക്കുകയെന്നതിൽ	കണ്ഠശബ്ദം
൮	എതിർക്കുകയെന്നതിൽ താലച്ചോർഗതമിരട്ടിക്കും	ടി
൯	പിറവെക്കുന്ന പദാദി വർണ്ണ ശിഥിലമാകുമ്പോൾ	ടി

സന്ധിപ്രകരണം

൯

൧൦	വിശ്വാമിത്ര! തപശ്ചൈവ നീണമെന്തിമ തിനിതു	കണ്ഠസ്ത രാമ.
൧൧	പരാതി വരാതിരിപ്പൻ	—
൧൨	എന്നുപറഞ്ഞങ്ങയച്ചോരുഭൂപൻറ	മള-കിളി
൧൩	മുന്നിലിരുന്നു പറഞ്ഞിതുഹംസവും	—
൧൪	തേഞ്ഞൊരിവായ് മലരും	—
൧൫	വെളുത്തപ്പൂത്തേല ധരിച്ചു കയ്യുക	ക-സം.
൧൬	അങ്ങർക്കേൻ വിണ്ടലശ്രീയെ	ടി.
൧൭	എണ്ണണികൂപയില്ലാതിമ	—
൧൮	പെണ്ണണിയുടെ ചുവടിവിടെ-	—
൧൯	പെണ്ണണലിൽ കാണുതുണ്ടുമവമരോൽ	ഭം-ശംക.
൨൦	മറവേടകണ്ണാർ വിശ്വാമിത്രമഭാവമരണെൻറൊരം	മയ്യര.
൨൧	മടുമലർശ്ശയനക്കുത ചിഹ്നിതം	ഭം-ശംക.
൨൨	വെണ്ണീറണി കൈയ്ക്കുവേൽക്കവേ തൽക്കണ്ണാടിപോൽ	സുഭാ.
൨൩	മെന്തേൽ മംഗലരീലെ	അദ്ധ്യക്ഷ-രാ.
൨൪	വാരേപ്പടയുമായ്	ടി.
൨൫	മുതപ്പുഴക്കുതെന്തൊരു ഭാഗ്ഗവതാമൻ	ടി.
൨൬	താനുവൻ നിയോഗത്താൽ	ടി.
൨൭	പൊതന്താൻമാനിനിതാനും കളിച്ചുവിളങ്ങിതാൾ	ടി.
൨൮	നിന്തിരുമലരടി പെന്തളർപ്പൊടിയെല്ലാൻ	ടി.
൨൯	പില്ലാട്ടുതരതാരമായസനിമിതമായ	ടി.
൩൦	മംഗലമാമ്മാറഭിഷേകവുമെന്ത	ടി.
൩൧	തണ്ടാക്കടം വെയിലണഞ്ഞു വിരിഞ്ഞുപോലെ	ക-സം.
൩൨	'കൂട്ടിതകിടന്നൊരുമിനെ കൊണ്ടെന്നങ്ങ'	രാ-൨൪-പുരുഷം

പരിനിഷ്ഠാ കാണ്ഡം

വണ്ണങ്ങളുടെ സ്വഭാവവും, അവ ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന ശബ്ദങ്ങളുടെ വകഭേദങ്ങളും, വണ്ണങ്ങൾ തങ്ങളിൽ ചേരുമ്പോൾ വരുന്ന മാറ്റങ്ങളും വിവരിച്ചതോടുകൂടി ശിക്ഷാകാണ്ഡം അവസാനിച്ചു. ഇനി ശബ്ദങ്ങൾക്കു അർത്ഥഭേദങ്ങളെ കുറിക്കാനായി രൂപഭേദങ്ങൾ വരുത്തുന്നതിന്റെ സ്വഭാവം കാണിക്കുന്ന പരിനിഷ്ഠാകാണ്ഡത്തെ ആരംഭിക്കുന്നു. അതിൽ ഒന്നാമതായി നാമങ്ങൾക്കു വരുന്ന രൂപഭേദങ്ങളെ വിവരിക്കുന്നു.

നാമാധികാരം

നാമങ്ങൾക്കു (1) ലിംഗം (2) വചനം (3) വിഭക്തി എന്ന മൂന്നു പ്രകാരത്തിൽ രൂപഭേദം വരും. ഇവയെ മറയ്ക്കു വിവരിക്കുന്നു.

ലിംഗപ്രകരണം

45. പുരുഷൻ, സ്ത്രീ, നപുംസകമെന്നു ലോകത്തിലുള്ള വിഭാഗംതന്നെ വ്യാകരണത്തിൽ ലിംഗമെന്നു പറയപ്പെടുന്നു. പുരുഷനെ പറയുന്ന ശബ്ദം പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീയെ പറയുന്നത് സ്ത്രീലിംഗം, ഇതു രണ്ടുമല്ലാത്തതു നപുംസകലിംഗം.

ലിംഗഭേദത്തെക്കുറിക്കുന്നതിനായി ശബ്ദത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ ഭേദം ചെയ്യുന്നതു പ്രായേണ അകാരാന്തശബ്ദങ്ങളിൽ മാത്രമേ പതിവുള്ളൂ. മറ്റുശബ്ദങ്ങളെല്ലാലിംഗങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെതന്നെ നിൽക്കും.

46. അകാരാന്തങ്ങളായ നാമങ്ങൾക്കും വിഭാവകഭേദങ്ങൾക്കും 'അൻ' 'ഇ' 'അം' എന്നു പ്രത്യയങ്ങൾ. [പ്രത്യയം പേർക്കുപോൾ ശബ്ദാന്തമായ അകാരം ലോപിച്ചുപോകും] കേമ+അൻ=കേമൻ + അൻ=കേമൻ.

ഉദാ:—ശബ്ദം.	പു.	സ്ത്രീ.	നപു.
കേമി	കേമൻ	കേമി	കേമം
പൊണ്ണ	പൊണ്ണൻ	പൊണ്ണി	—
കള്ള	കള്ളൻ	കള്ളി	കള്ളം
കുട്ട	കുട്ടൻ	കുട്ടി	—
കുമാര	കുമാരൻ	കുമാരി	—

നിഷേധം.—അകാരം താലവ്യമായാൽ ഈ പ്രത്യയങ്ങളില്ല.

ഉദാ:—	പു.	സ്ത്രീ.	നപു.
തത്ത	തള്ള	തള്ള	തള്ള
പിള്ള	അമ്മ	—	—
ധാര	—	—	—

47. സമാസത്തിലും ബഹുവചനത്തിലും വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങൾക്കും ലിംഗപ്രത്യയങ്ങൾ ചെയ്യാറുണ്ട്.

ഉദാ: — താമരക്കുന്ന് — താമരക്കുന്ന് — താമരക്കുന്ന്	} സമാസം
കുറുകുഴൽ — — കുറുകുഴലി	
തിരുമുല്ലാട്ട് — — തിരുമുല്ലാടന്മാർ	} ബഹുവചനം
പെരുമാൾ — — പെരുമാളന്മാർ	

48. ജാതിമുതലായതു പറയുമ്പോൾ സ്ത്രീലിംഗത്തിനു പ്രത്യയം ണ്തി, ചി, ടി, എന്നു തരംപോലെ ചേർക്കപ്പെടുന്നു.

ഉദാ: — അനുജ	— അനുജത്തി	(ജ്യേഷ്ഠാനുജാതിസാമന്ധം)
തൈരുക്കര	— തൈരുക്കരത്തി	(തൊഴിൽ)
ചെട്ടി	— ചെട്ടിച്ചി	(ജാതി)
കൊങ്ങിണി	— കൊങ്ങിണിച്ചി	(ടി)
തമ്പുരാൻ	— തമ്പുരാട്ടി	(ടി)

49. പുല്ലിംഗം 'യൻ' എന്നുതന്നാൽ സ്ത്രീലിംഗം 'ച്ചി' എന്നാകും.

ഉദാ: — മടിയൻ	— മടിച്ചി.	പറയൻ	— പറച്ചി.
--------------	------------	------	-----------

50. *സമ്യക്നാമത്തിനും നാമമാക്കി പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്ന പേരെച്ചത്തിനും പ്രത്യയങ്ങൾ 'വൻ' 'വൾ' 'തു' എന്നാകുന്നു.

ഉദാ: — അ	— അവൻ	അവൾ	അതു
ഇ	— ഇവൻ	ഇവൾ	ഇതു
ഏ	— ഏവൻ	ഏവൾ	ഏതു
യാ	— യാവൻ	യാവൾ	യാതു
ഒരു	— ഒരുവൻ	ഒരുവൾ	(ഒരുതു) ഒന്നു
ചെറു	— ചെറുവൻ	ചെറുവൾ	ചെറുതു
പോകുന്ന	— പോകുന്നവൻ	പോകുന്നവൾ	പോകുന്നതു

51. പുരുഷയിലും ആരോപത്തിലും പുല്ലിംഗത്തിൽ 'ആൻ' എന്നു പ്രത്യയം; സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ അപ്പോൾ 'ആത്തി' പുരുഷയിൽ

പുരുഷ എന്നാൽ ബഹുമാനിച്ച് പഠക. ജീവനില്ലാത്ത നപുംസക വസ്തുക്കളെ സ്ത്രീപുരുഷന്മാരാക്കി കല്പിക്കുക ആരോപം.

* പ്രത്യയം വാസ്തവത്തിൽ 'അൻ' 'അൾ' എന്നേ ഉള്ളൂ. വകാരം സന്ധിയിൽ വരുന്നതാണ്. പഴയഭാഷയിൽ താലവ്യങ്ങൾക്കും സന്ധിയിൽ വകാരംഗമം തന്നെ ആയിരുന്നു. കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കരുടെ താമയണത്തിലും മറ്റും ഇപ്പോൾ നായകാരംഗം ചെയ്യുന്ന പലവചനങ്ങളിലും വകാരംഗമംതന്നെ കാണാം. ഈ സന്ധി കാര്യമായ വകാരംഗമത്തെ പ്രത്യയത്തിൽ ചേർത്ത് 'വൻ' 'വൾ' എന്നാക്കിയത് പ്രകൃതിയനുസരണമായിരുന്നു. അല്ലാത്തപക്ഷം ഇവിടെ 'അൻ' 'അൾ' എന്നു പ്രത്യയം പറഞ്ഞെങ്കിൽ സന്ധിപ്രകാരത്തിൽ 'ലിംഗപ്രത്യയത്തിനു മുൻ' സർവ്വമന്മാരിനും പേരെച്ചത്തിനും വകാരംഗമംതന്നെ' എന്നൊരു ന്യായം ചേർക്കേണ്ടിവരും.

വചനപ്രകരണം

54. വചനം സാധ്യതയെ കുറിക്കുന്നു. നാമത്തിന്റെ അർത്ഥമായ വസ്തു ഒന്നോ അതിലധികമോ എന്നു കാണിക്കുകയാണ് വചനത്തിന്റെ പ്രയോജനം. ഒന്നിനെ കുറിക്കുന്നതു ഏകവചനം; ഒന്നിലധികമെണ്ണങ്ങളെ കുറിക്കുന്നതു ബഹുവചനം.

ശബ്ദരൂപം തന്നെ ഏകവചനമാകുന്നു. ശബ്ദം ഇരിക്കുന്ന രൂപംതന്നെ പ്രയോഗിച്ചാൽ അതു ഏകവചനമായി. ഏകവചനമാണെന്നു കാണിക്കാൻ പ്രത്യയവും മറ്റും ചേർക്കേണ്ടതില്ല.

ഉദാ: രാമൻ സീതാ കുട്ടി

55. ബഹുവചനം, മൂന്നു മാതിരിയുണ്ട്. സ്ത്രീപുരുഷനപുരുഷങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിന്റെ മാത്രം ബഹുത്വത്തെ കാണിക്കുന്ന സലിംഗബഹുവചനം ഒന്നാമതു; സ്ത്രീപുരുഷന്മാർ ചേർന്നുള്ള ബഹുത്വത്തെ കാണിക്കുന്ന അലിംഗബഹുവചനം രണ്ടാമതു; ഒന്നിനു തന്നെ ബഹുമാനത്തിനായി ചെയ്യുന്ന പേരുകളാലുള്ള വചനം മൂന്നാമതു; 'അൻ', 'ആൻ', 'മാൻ', 'കൾ' എന്നു വചനത്തെക്കുറിക്കുന്നതിനു സാധ്യ പ്രത്യയങ്ങളുണ്ട്. ഇവയിൽ 'അൻ', 'പ്രായേണ അലിംഗവും; 'മാൻ', 'കൾ', രണ്ടും സലിംഗവുമാകുന്നു. ഇവ നാലിൽ ഒന്നോ, രണ്ടോ, മൂന്നോ ചേർത്തു പുരുഷമായിട്ടുപയോഗിക്കപ്പെടുന്നു.

56. (I) പുഷ്പാലിംഗങ്ങൾക്കു 'മാൻ' സലിംഗബഹുവചനം.

ഉദാ: —	ഏക	ബഹു
	രാമൻ	രാമന്മാർ
	തജ്ജ	തജ്ജമാർ
	തമ്പുരി	തമ്പുരിമാർ

(2) നപുംസകത്തിനു 'കൾ' (സലിംഗം)

ഉദാ: —	ഏക	ബഹു
	മല	മലകൾ
	ആന	ആനകൾ
	മരം	മരങ്ങൾ

[49(III)]

A. ആദരവില്ലാതെ പറയുമ്പോൾ 'അൻ' എന്ന പല്ലിംഗം ഒഴിച്ചുള്ള പുഷ്പാലിംഗങ്ങൾക്കു 'കൾ' പ്രത്യയം ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്.

ശബ്ദം	ഏകവചനം	ബഹുവചനം
നിൻ	നിൻ	നിങ്ങൾ.
തൻ	തൻ	തങ്ങൾ, താങ്കൾ, തമ്മൾ; തമ്മു.
അ (നപുംസകം)	അതു	അവ, അവൻ, അവനുകൾ, അവർ, അതുകൾ.
ഇ (നപുംസകം)	ഇതു	ഇവ, ഇവൻ, ഇവനുകൾ, ഇവർ, ഇതുകൾ.
എ (നപുംസകം)	എതു	എവ, എവൻ, എവനുകൾ, എവർ, എതുകൾ.
ഏ	ഏതു	ഈ.
യാ	യാതു	യാവ, യാവൻ, യാവനുകൾ, യാവർ, യാതൊന്നുകൾ.

A ഉദ്ദേശിക്കാവിടുകതിയുടെ ഏകവചനത്തിൽ എൻ, നിൻ, തൻ ഇവയ്ക്കു എന്നി, നിന, തനി എന്നു മുറയ്ക്കു ആദേശങ്ങൾ വരും.

ഉദാ:—എനിക്കു, നിനക്കു, തനിക്കു

നിർദ്ദേശിക്കുകവചനത്തിൽ ഞാൻ, നീ, താൻ എന്നു രൂപങ്ങൾ.

൫൦. വേറെയും ചില പൂത്ര്യസ്തങ്ങളുണ്ട്.

ശബ്ദം.	സലിംഗബഹു	പൂജികബഹു	പുനർബഹു.
പെൺ	പെണ്ണങ്ങൾ	പെങ്ങൾ (സ്വസം)	പെങ്ങൾ
ആൺ	ആണ്ണങ്ങൾ	ആങ്ങള (ഭ്രാതാ)	ആങ്ങളർ
പൈതൽ	{ പൈതങ്ങൾ പൈതലുകൾ		
കുഞ്ഞു	കുഞ്ഞുങ്ങൾ		
കൊച്ചു	കൊച്ചുങ്ങൾ		
മക	മകൻ	മകന്മാർ	} മക്കൾ
	മകൾ	മകളർ	

കിടാവു കിടാങ്ങൾ (മനുഷ്യരുടെ) കിടാക്കൾ (ജന്തുക്കളുടെ), ദേവകൾ, അസുരകൾ, ശിഷ്യകൾ ഇത്യാദികൾ, ദേവർകൾ, അസുരർകൾ, ശിഷ്യർകൾ ഇത്യാദികളിൽനിന്നു അമ്മലോപം വന്നുണ്ടായ രൂപങ്ങളാകുന്നു.

61. സാഖ്യഭേദകം വിശേഷണമായുള്ള നപുംസകനാമങ്ങൾക്കു ബഹുത്വമുണ്ടെങ്കിലും ഏകവചനം മതി.

ഉദാ: ൧൦൦

ആയിരം

മുണ്ടാ

പത്തു

പത്തു

എട്ടു

ദിശ

പ്രത്യു--(പ്രാസ്മികളായാൽ)

നാലു ബ്രാഹ്മണർ

എട്ടു ദിക്പാലന്മാർ

മൂന്നു ഭായ്യാർ

ദ്രോട്ടാസം വ.

ഈ വാക്യങ്ങളിലെ നാമങ്ങൾക്കുള്ള ലിംഗവചനങ്ങളെ പഠക.

൧ 'അഞ്ചുപേർമൊരുമിച്ചുവസിച്ചു'

നഞ്ചുദേശമവതിങ്ങുതരേണം'

൧൪-൮

൨ 'ഇന്നെത്രയും നടക്കേണമൊഴ്യാ

എന്നങ്ങു ഭൂയാപി ഭൂയാപി ചൊല്ലും

വാമാക്ഷിസീതാ ജയിച്ചിട്ടുള്ളതിർ

പ്രാഗ്മദായന്ന ശ്രീരാമ രാമ'

൩ ൨൪-൮

൩ 'ശ്രീരാമൻ ജനകാജ്ഞാ പലജ്ഞാർജ്ജുനാഭാഭ്യന്തര മെ-

ജ്ഞാഭോജാക്ഷനരസ്യതിജ്ഞാസുതൻ മായയ്ക്കു മൗരാണ്ഡനം

ഇന്ദ്രാണിക്കരഹേന്ദ്രതൃപഥഗയ്ക്കുഭോധി കമൻരതി-

ക്കിന്നപ്പാൻകൊടിയാർക്കുവഞ്ചിരമണൻതിന്നുസേവദാഗ്യാൻ'

ശ്രീ വിശ്വ=വിജയം

൪ 'മുട്ടികൾകൊണ്ടു മുതുകൻ കരങ്ങിന്റെ

നഷ്ടിവരുത്തും കരുത്തുള്ളപാണ്ഡവൻ

പെട്ടെന്നുജീവൻ കളവാരുതിയില്ല

കഷ്ടമീദമിളപ്പെട്ടിരിക്കുമോ.

൫ സൈരസ്ഥിതൻഗ്രാമാതന്നിക് സൈപരംചെന്നു ജനാർദ്ദനൻ

മാരക്രിഡാമമാനന്ദമാരംഭിച്ചാൻ തിശാന്തരം.

൬ 'കുരുക്കളുക്കുചമമോശാൻ'

രക്ഷകൊണ്ടൊരു ഗ്രാമം ചമച്ചാൻ

അതിൽകിടന്നൊക്കെ ദമിച്ചുപോയോ-

രതീവകഷ്ടം ബത പാണ്ഡവന്മാർ'

൭ 'അങ്ങനത്തുഗണക്കിടാങ്ങവിടെപ്പാൻകൈവളപ്പിറ്റിനാൽ

പള്ളയ്ക്കുന്നരസിക്കുളുത്ത സലിലം കക്കിച്ചു ചങ്ങരതിയെ

- ക്രിസ്റ്റിപ്പൻ ജലസുത്രമൊന്നിഹകിടച്ചെന്നോത്തുളളിക്കില-
 ചെല്ലപ്പിള്ളകളെക്കുറ്റത്താരിടിയുണ്ടോടിച്ചിടേണമോൻ?
- ൧ രണ്ടാമൂന്നും തവണ കൃഷിയോറുന്ന കണ്ടങ്ങളേയും
 വണ്ടും ഞങ്ങളും വടിവാട്ടുകുളിക്കുന്നകുളങ്ങളേയും
 തണ്ടുകെട്ടിത്തരമൊടുചരക്കുന്ന വള്ളങ്ങളേയും
 കണ്ടുകൊണ്ടെച്ചുവഴകർത്തൻതീരമൊഴ്ത്തണമോക.
- ൯ ഉരച്ചുവിടെ തിരച്ചരതരത്തൊടു യുദ്ധമെല്ലാൻ
- ൧൦ തനിയെ സുരഭിയെയെങ്ങർക്കായേ തരികെന്നാമിമ്മനി മിയിയോടേ.
 -കണ്ണൻ.
- ൧൧ കാലകാലൻ ഭഗവാന്റെ ചരിതങ്ങളെരചെയ്യാൻ
 ആളുമാരെനന്നോടാവമിടിയത്തിന്നുണ്ടുതാനും --
- ൧൨ പത്തുമുഖങ്ങളിരുപതുതെക്കകളും-
 മത്സ്യന്നതരിരിസന്നിഭമാകിയ
 ഗാത്രവുമുരുതരഭീഷണമിരുപതു-
 തേരവുമുക്കടംശ്രോതികരം.
- ൧൩ കണ്ഠീരവതുഗപടലികൾപോലും
 രണ്ടടികൾവൻമതിയാകില്ല.
- ൧൪ ചിലവുമുക്കുതകാതിയോടും
 ചിലമ്പുതൻമണ്ണുളനാദോടും
 ചലൽപരം ബലമലാലസന്ദം-
 രചകരിച്ചാരഥ ഗോപവാടം
- ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം

വിഭക്തി പ്രകരണം

62. മറ്റു പദങ്ങളുമായുള്ള സംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്ന തിരുവേണ്ടി നാമങ്ങളിൽ ചേർക്കുന്ന പ്രത്യയങ്ങൾക്കുകുന്ന വിഭക്തി എന്നു പേർ. വിഭക്തി ഏഴെണ്ണമുണ്ട്. അവയുടെ പേരുകളും അവയ്ക്കുള്ള പ്രത്യയങ്ങളും ഉദാഹരണത്തോടുകൂടി താഴെ ഒരു പട്ടികയായി ചേർക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.*

* ഇവിടെ പ്രഥമ, ദ്വിതീയ മുതലായ സംസ്കൃതത്തിലുള്ള പേരുകളെ അല്ല ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. അന്യപദങ്ങളായ പുതിയ പേരുകളെ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. 'ഹരിയിൽനിന്നു' എന്നും മറ്റുള്ളതിനെ 'ഹരിയിൽ' എന്നതു് ആധാരികയും, 'യിന്നു' എന്നതു് ഗതിയും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് സംസ്കൃതത്തിലെ പഞ്ചമിക്കെതിരായി ഒരു പേർ ഇവിടെ കാണാത്തതു്.

ഉദാ—പേർ.

പ്രത്യയം.

ഏക.

ബഹു.

1. നിദ്ദേശിക	നാമരൂപത്തെ	ഹരി	ഹരികൾ.
2. പ്രതിഗ്രാഹിക	ഏ, ഏ.	ഹരിയെ	ഹരികളെ
3. സംയോജിക	ഒടു, ഒടു	ഹരിയോടു	ഹരികളോടു
4. ഉദ്ദേശിക	ക്കു്	ഹരിക്കു്	ഹരികൾക്കു
5. പ്രയോജിക	ആൽ	ഹരിയാൽ	ഹരികളാൽ
6. സംബന്ധിക	ഉടെ, ഉടേ	ഹരിയുടെ	ഹരികളുടെ
7. ആധാരിക	ഇൽ	ഹരിയിൽ	ഹരികളിൽ.

63. സംബോധന അർത്ഥത്തിൽ വരുന്ന നിർദ്ദേശികയുടെ സംബോധിക എന്നു പേർ. അതിൽ ശബ്ദത്തിന് (1) 'എ' എന്ന നിപാതം ചേർക്കുകയോ (2) സ്വരാന്തമെങ്കിൽ ആ സ്വരത്തെ നീട്ടുകയോ (3) 'അൻ' എന്നവസാനിക്കുന്നെങ്കിൽ അതിലെ 'ൻ' ലോപിച്ചു് 'അ' നീട്ടുകയോ വേണം.

ഉദാ—തേവിയേ!

ശങ്കവേ!

രാമനേ!

മകളേ!

മനസ്സേ!

അമ്മേ!

1

തേവീ!

ശങ്ക!

2

രാമ!

കുണ്ണ!

3

64. ആധാരികയുടെ ഏകവചനത്തിന് 'കൽ' എന്ന പ്രത്യയമുണ്ട്. ഇതിനു സ്വപ്തം അർത്ഥഭേദമുണ്ട്.

ഉദാ—രാമൻകൽ.

65-ാം വകുപ്പിൽ പറഞ്ഞ വിഭക്തിപ്രത്യയങ്ങളെ നേരേ പേര്ത്താൽ ഉദാഹരണത്തിനെടുത്ത ഹരിശബ്ദത്തിന് വന്നതു പോലെ എല്ലാ ശബ്ദത്തിനും ശരിയായ വിഭക്തിരൂപം സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. പ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോൾ ഏതാൻ ശബ്ദങ്ങൾക്കു ചില അക്ഷരമാറ്റങ്ങൾക്കൂടെ ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഈ മാതിരി അക്ഷരമാറ്റങ്ങൾക്കു് വൈയാകരണന്മാർ പ്രകൃത എന്നു പേർ ചെയ്തിരിക്കുന്നു എന്ന് പരിഭാഷയിൽ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതു നോക്കുക. വിഭക്തിപ്രത്യയം സംബന്ധിച്ചു വരുന്ന പ്രിക്രിയകളെ താഴെ വിവരിക്കുന്നു.

65. നകാരത്തിനു പിമ്പു് (1) ഉദ്ദേശികയുടെ (ക്കു്)-പ്രത്യയത്തിന്റെ) ക്കൊക്കും നിത്യമായും (2) സംബന്ധികയുടെ (ഉടെ പ്രത്യയത്തിന്റെ) ഉകാരം വികല്പനയും ലോപിക്കും.

ഉദാ-രാമൻ+ക്ക്=രാമൻ [44 iv a പ്രകാരം രാമൻ എന്നും രൂപം
 ധനത്തിൻ+ക്ക്=ധനത്തിൻ (ധനത്തിൻ) കാണുക]
 രാമൻ+ഉടെ=രാമന്റെ=രാമന്റെ, രാമന്റെ.
 ധനത്തിൻ+ഉടെ=ധനത്തിന്റെ, ധനത്തിന്റെ.

65. 'ഇത്' എന്ന ആധാരകയോഗികെടുത്ത വിഭക്തികളിൽ വ്യഞ്ജനാന്തശബ്ദങ്ങൾക്കൊടുവിൽ 'ഇൻ' എന്നു വികല്പന ചെയ്കമാറുണ്ട്. ഈ ആഗമത്തെ വിഭക്തിയുടെ ഭരംശമായിട്ടു ഗണിക്കയാൽ വിഭക്തി പരമാകമ്പോൾ ഉള്ള സന്ധികാൽക്കമെല്ലാം ഇതിനുമുമ്പും വരും.

ഉദാ-

വാക്കു	വാക്കിനെ	വാക്കിനാൽ
	വാക്കെ	വാക്കാൽ
വയസ്സു	വയസ്സിനെ	വയസ്സിനാൽ
	വയസ്സെ	വയസ്സാൽ
പെൺ	പെണ്ണിനെ	പെണ്ണിനാൽ
	പെണ്ണെ	പെണ്ണാൽ
* ധനം	ധനത്തിനെ	ധനത്തിനാൽ
	ധനത്തെ	ധനത്താൽ

ആതു - വാക്കിൽ, വയസ്സിൽ, പെണ്ണിൽ, ധനത്തിൽ.

I. ശബ്ദാന്തവ്യഞ്ജനം ഒരു ലംഗപ്രത്യയത്തിന്റെയോ വചനപ്രത്യയത്തിന്റെയോ ആകുന്നപക്ഷം ഈ ഇന്നാഗമമില്ല.

ഉദാ - മകൾ	മകളുടെ	(ലിംഗപ്രത്യയം)
അവൻ	അവനെ	ടി
തേവൻ	തേവരാൽ (വചനം)	ടി
കുട്ടി	കുട്ടികളോടു	ടി

II. ഉദ്ദേശികാസംബന്ധികളിലും 'കൽ' പ്രത്യയത്തിലും ഇന്നാഗമം നിത്യമാകുന്നു.

ഉദാ-പെൺ	പെണ്ണിനു	പെണ്ണിന്റെ	പെണ്ണിനകൽ
വയസ്സു	വയസ്സിനു	വയസ്സിന്റെ	വയസ്സിനകൽ
ധനം	ധനത്തിനു	ധനത്തിന്റെ	ധനത്തിനകൽ

'ന്റെ' എന്നതിനെ എഴുതുന്ന 'ൻ' എന്നാകുന്നു. ഉച്ചരിക്കുന്നതു ട, റ, എന്ന് രണ്ടിന്റേയും മദ്ധ്യേയുള്ള ഒരുമാതിരി വണ്ണം കൊണ്ടുമാകുന്നു.

* അനുസാരത്തെയും ഇവിടെ വ്യഞ്ജനമായിട്ടു ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു. ധനം+എ=ധനത്തെ എന്നു വന്നതു 42 VI c. കൊണ്ടുതന്നാകുക. വ്യഞ്ജനാന്തശബ്ദമായി ഗണിക്കയാൽതന്നെ ഇന്നാഗമവും വരുന്നു. അനുസാരം മകൾക്കുതന്റെ ഒരുച്ചാരണ ഭേദമെന്നു ഉദ്ദേശം.

‘ജൻ’ ആഗമമില്ലാത്തതിനുള്ള കൽ-പ്രത്യയത്തിന്റെ കകാരം ഇരട്ടിക്കും.

ഉദാ.-തല+കൽ=തലകൽ (=തലയ്ക്കൽ)

67. വിഭക്തസ്വരത്തിന് മുമ്പും സമാസത്തിലും ടകാരം റകാരങ്ങൾ ബഹുലമായി ഇരട്ടിക്കും.

ഉദാ.-ചോറു ചോറിൽ, ചോറിൽ.

ആറു ആറിൽ, ആറിൽ.

നാടു നാട്ടിൽ.

ചൂടു ചൂടേടെ.

കാടു +ആയ = കാട്ടായ

നാടു +ആണ്ടു = നൂററാണ്ടു

} സമാസം

68. നവ്യം പകുത്തൽ പ്രതിഗ്രാഹികയെ പ്രായേണ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്.

ഉദാ.-രമൻ പുസ്തകം വായിക്കുന്നു [പുസ്തകത്തെ എന്നില്ല]

രമൻ കൈ കഴുകുന്നു [കൈയിനെ എന്നില്ല]

വടികൊണ്ടടിക്കുന്നു. [വടിയിനെ എന്നില്ല]

പ്രത്യ = (പുണ്യീലിംഗങ്ങളിലായാൽ)

രമൻ കണ്ണിനെ അടിച്ചു, ലക്ഷ്മിയെ സകരിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ൯.

താഴെ കാണിച്ചിട്ടുള്ള വക്യങ്ങളിലെ നാമങ്ങളുടെ വിഭക്തിരൂപങ്ങളെ പ്രത്യയംസഹിതം പറക.

൧. ഗ്രീസ്മരോത്തിന്ന രാസിസ്ഥാനിയിലായിരുന്ന രാജാവായ അലക്സാണ്ടർ രാമൻ, മിഥിലി എന്ന രാജാവിന്റെയും ഇപ്പോറസിലെ രാജാവായ തിയോക്രാറ്റാസ്സിന്റെയും പുത്രിയായ കല്പിയസ്സിന്റേയും പുത്രനായിരുന്നു.
൨. സ്കാട്ടുകളുടെ രാജാവിനായ മേരിയുടെ ചരിത്രം വാദപ്രതിവാദങ്ങൾക്കു വിഷയമായിരുന്നു.
൩. പ്രാസമുപേക്ഷിച്ചതോടുകൂടി പരിഷ്കാരപ്രിയന്മാരെ പ്രസാദിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി പ്രാചീനന്മാരോടു സമ്പ്രദായമെന്നു ഗണിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന മറ്റൊരു രീതിയോടുകൂടി ഇതിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്.
൪. ആദ്യമായി കവനങ്ങൾ പദ്യരീതിയിൽ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു എന്ന ഭാഷയുടെ ചരിത്രത്താൽ വെളിവാകും.

- ൫ ആവൃത്തികൊണ്ടു രസിക്കുന്ന കാലം എളുപ്പത്തിൽ അറസ്. നിക്കുന്നു.
൬. 'തണ്ടാർചൊല്ലയ്ക്കു ശിശിരകേരൻ തന്റെ സന്നദ്ധ്യം'
൭. "കന്നരന്മാർമിഴിയൊളെ ചാർക്കൽ നിരയാഗിച്ചാൾ"
൮. 'വെന്നങ്ങ കരങ്ങിന്റെ കണ്ണിൽ മന്ത്രിച്ചതു.'
൯. 'എന്റെ പ്രിയസ്ഥമാസിയായ വിങ്ങാളാട്ടു ഞാനൊന്നു ചോദിക്കട്ടെ'
൧൦. 'ഉടങ്കത്തിൽ വസിച്ചിടും ജനത്തി-
ന്നുടലേവം രമണീയമെന്നവന്നാൽ'

അഭ്യാസം ൧൦.

ഇഴ ശബ്ദങ്ങളുടെ * സിദ്ധരൂപം ചൊല്ലുക—

അതു	ഏല്പാം	ആൻ
യാതൊരു	തോട്ട്	അണ്ടർകേരൻ
ഞാൻ	തീറ്റ	ആന

വിഭക്ത്യാഭാസപ്രകരണം

ഇനി, എല്ലാ നാമങ്ങളിലും ചേരാത്തതിനാൽ വിഭക്തികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനു യോഗ്യത ഇല്ലത്തായതായും എന്നാൽ അതുകൊണ്ടു വിഭക്തികളെ രൂപങ്ങളായും ചില പ്രത്യയങ്ങളുണ്ട്. അവയെ ആണ് വിഭക്ത്യാഭാസങ്ങൾ എന്നു പറയുന്നത്.

69. വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങൾക്ക് 'അതുള്ളടത്തു' 'അതുള്ളപ്പോൾ' എന്നു ദേശകാലങ്ങളുത്പത്തിൽ 'ഉ' പ്രത്യയം ബഹുലമായ് വരും; ശബ്ദത്തിനപ്പോൾ 'അം' എന്ന ലിംഗപ്രത്യയവും ചേർക്കണം.

ഉദാ.—കാറു്	—* കാററത്തു്=കാററുള്ളടത്തു് (അല്ലെങ്കിൽ ഉള്ളപ്പോൾ)	
വെയിൽ	—വെയിലത്തു്	ടി.
ഇരുട്ടു്	—ഇരുട്ടത്തു്	ടി.
മഞ്ഞു്	—മഞ്ഞത്തു്	ടി.

* 'സിദ്ധരൂപം' എന്നവചുൽ (പ്രത്യയങ്ങളെ ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ടു) സിദ്ധമായ (സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള) രൂപം എന്നേ അർത്ഥമുള്ളൂ.

* കാറു്=കാററം+ഉ=കാററത്തു് അനുസാരമിതി 12 VI (6, കെണ്ടു്) തുമാരേതം.

A. 'ആ സ്ഥലത്തു' 'അക്കാലത്തു' എന്ന സ്ഥലകാല വാചികരൂക്കും 'ഉ' പ്രത്യയം. ഇതിൽ വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങൾക്കു ലിംഗപ്രത്യയം ചേർക്കേണ്ട.

ഉദാ. - കൊല്ലം	കൊല്ലത്തു്.
കേഴിക്കോട്ട്	കേഴിക്കോട്ടു്
ഇടം	ഇടത്തു്.
സ്ഥലം	സ്ഥലത്തു്.

ഉപദേശം.—ഇതും ബഹുലമായാൽ കാലവിശേഷവാചികരൂക്കു വരുകയില്ല. അതിനാൽ 'മാസത്തു' 'ദിവസത്തു' ഇത്യാദികൾ നടപ്പില്ല. ഈ പ്രത്യയം ആധാരികയ്ക്കുതുല്യമാകയാൽ ഇതിന്നു ആധാരികാഭാസം എന്നു പേരിടാം.

70. ആധാരികാന്തത്തിന്നും ആധാരികാഭാസത്തിന്നും ആഭിമുഖ്യം (അതിലേക്കു) അത്ഥത്തിൽ 'ഏയ്ക്കു' എന്നു പ്രത്യയം വരാം. ഇതു് ഉദ്ദേശികയ്ക്കു തുല്യമാകയാൽ ഉദ്ദേശികാഭാസം എന്നു വിളിക്കപ്പെടുന്നു.

ഉദാ. —	യെള്ളം	—യെള്ളത്തിലേയ്ക്കു
	കാട്ടു	—കാട്ടിലേയ്ക്കു
	കൊല്ലം	—കൊല്ലത്തേയ്ക്കു
	കേഴിക്കോട്ട്	—കേഴിക്കോട്ടേയ്ക്കു

71. ആധാരികാന്തത്തിന്നും ആധാരികാഭാസാന്തത്തിന്നും അതിലുള്ള, എന്നത്ഥത്തിൽ 'ഏ' പ്രത്യയം.

ഉദാ. —	കാട്ടു	—കാട്ടിലേ	==കാട്ടിലുള്ള
	ശിരസ്സു	—ശിരസ്സിലേ	==ശിരസ്സിലുള്ള
	കൊല്ലം	—കൊല്ലത്തേ	==കൊല്ലത്തുള്ള
	വിഷ്ണു	—വിഷ്ണുവിൻകലേ	=വിഷ്ണുവിങ്കലുള്ള

A. ലുപ്താധാരികയിൽ വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങൾക്കു 'അം' എന്നു ലിംഗപ്രത്യയംകൂടി ചേർക്കണം.

ഉദാ. —	ഇന്നു	ഇന്നത്തെ.	[ഇന്നു	+അം+എ]
	നാൾ	നാളത്തെ.	[നാൾ	+ അം+എ]
	മിയിഞ്ഞൊന്നു	മിയിഞ്ഞൊന്നത്തെ	[മിയിഞ്ഞൊന്നു	+അം+എ]

72. 'അ' 'ഇ' 'തൻ' എന്ന സവ്നാമങ്ങളുടെ രൂപങ്ങളെ വിഭക്തി പ്രത്യയത്തിന്നു പകരം ചേർക്കാം.

ഉദാ. —	'പ്രണയിതിയാകിയ ദേവിവാണിതാനം'
	'അടവിതന്നിച്ചെഴുന്നെള്ളി'
	'മുതലിലെന്തെരുഭാവാൽ'
	'അപതിഭീമനുകാരമതാകിയ'

അദ്ധ്യായം ൧൧.

അടിയീലുള്ള വിദേശാദാസങ്ങളെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്ക.

൧. കൂരിരുട്ടതൊരു വെളിച്ചംകണ്ടാൽ
ആരുതാൻ ആത്മം ഉൾക്കൊള്ളി?
൨. കൊല്ലത്തും കോട്ടയത്തും കലിതകളുകൾക്കൊച്ചിരുന്നില്ലും,
൩. ശത്രുരാജ്യത്തു ചെല്ലുമ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊരു
അവകാക്ഷമിഷ്ടമില്ലെന്നറിഞ്ഞാലും,
൪. 'അന്നേരത്തു ഗണകിടങ്ങളവിടെ
പ്രൊൻകൈവളപ്പല്ലിയാൽ'
൫. 'വഞ്ചിക്കോണിക്കൊരുതിലകാഴ്ചപ്പരത്തോളപോകും
വഞ്ചിക്കൂട്ടം വരുമളവിചരത്താട്ടുവാമതൊരുതാളി'
൬. 'ആവശ്യമായിവരിച്ചപ്പോൾ പടത്താട്ടു കിത്തിൽ ഗമിച്ചാൽ,
൭. 'ചാരത്തോരോവശമതിലൊഴും ചന്ദ്രശാലാന്തരാളെ'
൮. 'ഇതിൽ ചുവടെ ചേർന്നവയെ ഉറു പഠിക്കണം,
൯. 'സല്ലംരിച്ചിതയഥയോഗ്യമുവീണ്ടുതാനും,
൧൦. 'ഭരതശത്രുക്കന്മാർ തമ്മുടെ പത്നികളായി,
൧൧. 'കോപേത ഭരണിച്ചു കൈകേയിതന്നോടു
താപേതമൊല്ലിയാൻ,
൧൨. 'കൈതപ്പത്തേനന്നാൻ
സാധിക്കാത്തൊന്നിടേണ്ട ബേദമെങ്കോ,
'മധുപകുമാരക! നിൻമെയ്'
മുളികളാൽ കീറിയൊത്താൻലാഭം,
൧൩. 'നാളത്തെദ്രിഡസംവരൻ പണിപരം
നാളോറ്റമുണ്ടാകയാൽ,
൧൪. 'അന്തഃകീരങ്ങൾവാഴും തരികുഹരമിതിൽ
തിന്നവീണോരുധാര്യം,
൧൫. 'കൃത്യധിയിതെരിക്ക നിൻറകാൽപ്പം
പാവതിയില്ല സദാവിളംബരശ്രോ,
൧൬. 'ജലത്തിലെപ്പോളകളെന്നപോലെ,
൧൭. 'യുദ്ധാപ്പിലെ രാജ്യങ്ങളിൽവെച്ചു 'ഏറെ വലുതേതു'?
൧൮. 'ദിവാൻജി രണ്ടുമാസത്തേക്കു ഇവിടെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല.

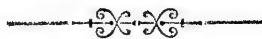
കൃത്യധികാരം

കൃതികളുടെ വേരായ ശബ്ദരൂപത്തിനു ധാതു എന്നൊരു പേരുണ്ട്. കാണുന്നു, ചെയ്യൂ, പറഞ്ഞു, എന്ന ഈ കൃതി ശബ്ദങ്ങളുടെ വേരുകൾ മുറയ്ക്കുക, ചെയ്, പറ എന്നവയാകുന്നു.

നൂറ.

ശിക്ഷാകാണ്ഡം

അവ ധാതുക്കൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. കൃതികൾക്കു (1) കാലം, (2) പ്രകാരം, (3) പ്രയോഗം, (4) ലിംഗം, (5) പുരുഷൻ, (6) വചനം എന്നു ഈ ആറുപാധികളെക്കുറിക്കുന്നതിനായി രൂപഭേദങ്ങൾ വരും. അവയെ മുറയ്ക്കു വിവരിയ്ക്കുന്നു.

൧ കാലപ്രകാരണം

73. കാലം ഒരു ക്രിയ നടക്കുന്ന സമയത്തെക്കുറിക്കുന്നു. കഴിഞ്ഞതു ഭൂതം. നടക്കുന്നതുവർത്തമാനം. വരാനുള്ളതു ഭാവീ എന്നു മൂന്നു കാലങ്ങൾ.

74. വർത്തമാനത്തിൽ ധാതുവിനു 'ഉന്നു' എന്നു പ്രത്യയം.

ഉദാ—പറ പറ + ഉന്നു = പറയുന്നു (യാഗമംസന്ധി)

ചെയ് ചെയ് + ഉന്നു = ചെയ്യുന്നു (ഭിതപംസന്ധി)

വര വര + ഉന്നു = വരുന്നു

പോ പോ + ഉന്നു = പോവുന്നു, പോകുന്നു.

(സന്ധികളിൽ [43 (I) (b)] വാഗമത്തിനു വികല്പേന [42(V)] കാലഭേദം.

75. ഭൂതത്തിൽ (A) സ്വരാന്തങ്ങൾക്കും ചിലന്തങ്ങൾക്കും 'തു' എന്നും (B) വൃജനാന്തരങ്ങൾക്കും, റാന്തങ്ങൾക്കും 'ഇ' എന്നും പ്രത്യയങ്ങൾ.

ഉദാ—തൊഴു തൊഴു + തു = തൊഴുതു

കുൻ കുൻ + തു = കണ്ടു [42. I]

തിൻ തിൻ + തു = തിന്നു [42. IV]

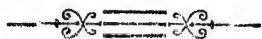
തങ് തങ് + തു = തങ്ങി [44. IV]

ചാഴ് ചാഴ് + തു = ചാടി

പേര് പേര് + തു = പേറി

അമര് അമര് + തു = അമറി.

വിശേഷവിധി—ചിലന്തങ്ങളിലും സ്വരാന്തങ്ങളിലും അപ്പുറം ചിലതിനു 'ഇ' പ്രത്യയംതന്നെ ഉണ്ടു്. അവ 'അരുര' മുതലായ ധാതുക്കളാകുന്നു. അതിനാൽ അവയെ 'അരുളാടി' എന്നൊരു ഗണമാക്കി ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

അനുഭാവിഗണം

അനുഭാവി:	ആ.	കേരൾ.	ചൊൽ	} വികല്പേന്.
പുറം.	ചോ.	ഉയർ.	വെൽ	
മുറം	വാർ			

ഉദാ:- അരുളി, മുളി, ആയി. ചോയി ചെല്ലി അല്ലെങ്കിൽ
ചൊന്ന, വെല്ലി, അല്ലെങ്കിൽ, വെന്ന.

76 ഭാവിയിൽ 'ഉ' എന്നു പ്രത്യയം.

ഉദാ:- പറ = പറയും

ചെയ് = ചെയ്യും.

[44. IV]

വർ = വരും

ചോ = ചോദ്യം ചോക്ഷം.

[42. V]

ഇവയിൽ സന്ധികാര്യം എല്ലാം വർത്തമാനകാലത്തിനു കാണിച്ചവ തന്നെ എന്നോർക്കുക.

A. അപവാദം (1) അവധാരണാത്മത്തിലുള്ള 'ഏ' എന്ന നിപാതത്തിന്റെ യോഗത്തിലും (2) അലങ്കാരത്തിനുവേണ്ടി ചോദ്യരൂപത്തിലെഴുന്ന വാക്യത്തിലും (3) ഉപദേശവിധികളെ ബലപ്പെടുത്താൻ പറയുന്നിടത്തും ഭാവിക്ക് 'ഉ' എന്നു വേണം പ്രത്യയം.

- (1) { രാമനേ രാവണനെക്കൊല്ല
ധർമ്മപുത്രൻ സത്യമേ പറയൂ
ദുഷ്ടൻ പരമേ ദ്രോഹികയേ ചെയ്യൂ
- (2) { 'എങ്ങനെ കൊടുപ്പൂ ഞാൻ'
'മന്ത്രജ്ഞനെതുമെയ്ക്കൂ'
'മേ സങ്കടമറിയിപ്പൂ--വിധി'
- (3) { 'കുട്ടേണം കളവു ചിന്നെ.--

ഇനി ധാതുക്കളുടെ രൂപസിലിയിൽ ആവശ്യപ്പെട്ട ചില പ്രക്രിയകൾ ഉള്ളവയെ കാണിക്കുന്നു. നാമത്തിനു പറഞ്ഞതു പോലെ ധാതുക്കൾക്കും ഏതാൻ ചില അക്ഷരമാറ്റങ്ങൾ കൂടാതെ എല്ലാത്തിനും ശരിയായ രൂപം സിലിക്കുന്നതല്ല.

ശബ്ദവിഭാഗത്തിൽ കൃതികൾക്കു കാരിതം അകാരിതം എന്നൊരു വിഭാഗം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ. അവയ്ക്കുതങ്ങളിൽ എല്ലാ രൂപങ്ങളിലും ഭേദങ്ങൾ ഉണ്ടു്. ഒരു ധാതു കാരിതമോ അകാരിതമോ എന്നറിയുന്നതു നിഘണ്ടുവിൽനിന്നോ പരിചയം കൊണ്ടോ വേണ്ടതാകുന്നു.

77. കാരിതങ്ങൾക്കു സ്വരത്തിനുമുമ്പു 'ക' എന്ന അന്തഃഗമം വേണം.

ഉദാ- കട — കടക്കുന്നു — കടക്കും — കടക്കുൻ — കടക്കുക
 പിടി — പിടിക്കുന്നു — പിടിക്കും — പിടിക്കുൻ — പിടിക്കുക
 പാർ — പാർക്കുന്നു — പാർക്കും — പാർക്കുൻ — പാർക്കുക
 കേൾ — കേൾക്കുന്നു — കേൾക്കും — കേൾക്കുൻ — കേൾക്കുക

78. A. തു പ്രത്യയത്തിനു (1) ഭാഷാപ്രകാരാന്തങ്ങളിലും, (2) ഉകാരാന്തമാഴിക്കെയുള്ള അകാരിതങ്ങളിലും നകാരം ആദ്യാഗമം വേരും.

ഉദാ—

- (1) { കട — കട + തു = കട + തു = കടന്നു. [42. IV.]
 നട — നട + തു = നട + തു = നടന്നു. ടി.
 പകർ — പകർ + തു = പകർത്തു = പകർന്നു.
- (2) { ഉരു — ഉരു + തു = ഉരു + തു = ഉരുത്തു.

= ഉരുൺ + തു [42. II (b)]

= ഉരുൺ + ണ്തു [42. I (b)]

= ഉരുൺ + ണ്ടു [42. I (b)]

= ഉരുണ്ടു, [നകാരം രണ്ടുതരത്തിൽ ഒരു ഉച്ചാരണരീതിയിൽ വിശേഷമില്ലായ്മയാൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.]

പ്രത്യ — (ഉകാരാന്തമായ അകാരിതമായാൽ)

അഷ്ട — അഷ്ടതു.

പിഴ — പിഴതു.

B. കാരിതങ്ങളിൽ തു പ്രത്യയത്തിനു പിതപം.

ഉദാ.—കൊടു — കൊടുത്തു.

പിടി — പിടിത്തു (= പിടിച്ചു) [79. a.]

എടു — എടുത്തു.

പാർ — പാർത്തു.

79. A. തു പ്രത്യയത്തിനു താലവ്യസ്വരങ്ങൾക്കു പിമ്പു 'ച്ച' 'ഞ്ച' എന്നു താലവ്യാദേശം.

തകാരത്തിനു താലവ്യം ചകാരവും; നകാരത്തിനു താലവ്യം ഞകാരവും ആകയാൽ പിന്നീടു 2. (1) a കൊണ്ടു ചവർത്താലേശവും വന്നു 'ത്തു' 'ച്ച' വും 'ത്തു' 'ഞ്ച' വും ആകുമെന്നറിക.

ഉദാ.—വല — വലതു = വലതു [78a] = വലഞ്ചു [79a] = വലത്തു [42 IV]

തേ — തേതു = തേതു [78(A)] = തേഞ്ചു = തേത്തു [42 IV]

ഇടി — ഇടിതു = ഇടിത്തു [78(B)] = ഇടിച്ചു.

വെയ — വെയതു = വെയത്തു (ടി) = വെയച്ചു (വച്ചു)

B. സംവൃതാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ചു പ്രത്യയം തന്നെ; അതിന് അന്തഃപ്രയോജനത്തോടു സംശ്ലേഷവും വരും. ഈ പ്രത്യയത്തിന്റെ തകാരവും ധാരാവിന്റെ അന്തഃപ്രയോജനവും ചേർന്നു ഒന്നാകുമെന്നത്.

ഉദാ. ചെപ്പ് - ചെപ്പുതുളച്ചെപ്പു.

അറ് - അർതുള = അർ.

പുക് - പുക്തുള = പുക്.

മിക് - മിക്തുള = മിക്.

C. ശ്ലോ, ണ കാരുമാകം

ഉദാ. ചീഴ് - ചീഴ്തുള = ചീഴ്.

കേഴ് - കേഴ്തുള = കേഴ്.

80. ഉണ്ടാദികൾ വരസ്സങ്ങളാകുന്നു.

ഉദാ. ചെപ്പ് - ചെപ്പുതുളച്ചെപ്പു (വർത്തമാനത്തിൽ ഈ പ്രത്യയം, ഉപാധത്തിനു സംവൃതം)

കണ് - കണ്ണനു - കണ്ണം (ദീപ്തം)

വർ - വർണ്ണ - (രേഖാലോപം)

ആ - ആയി - (വാഗ്മതിനുപകരം യോഗം)

പോ - പോയി - (ക്രി)

ച - ചതു - (സ്രസ്ഥം)

അഭ്യാസം ൧൨

താഴെ എഴുതിയിരിക്കുന്ന ധാരാളങ്ങളുടെ ഭൂതഭാവവിവർത്തനരൂപങ്ങളെ പ്രതിയാസഫിതം പഠിക്ക.

കാരിതം	അകാരിതം
൧ അറ	൧ അടി
൨ തള	൨ എരി
൩ കിട	൩ തുളി
൪ കോമ	൪ ഇട
൫ വിത	൫ ചി
൬ വിറ	൬ ഉഴു
൭ പിട	൭ തെ
൮ തിള	൮ പോ

൨ പ്രകാരം

81. പ്രകാരമെന്നതു ധാതുവിൽ കാലാദ്യത്വത്തിന്നു പുറമേ നിത്യോഗം, വിധി മുതലായ വിശേഷാത്മങ്ങളെ ചേർക്കുന്നു. (1) നിർദ്ദേശകം (2) നിയോജകം (3) വിധായകം (4) അനുജ്ഞായകം എന്ന നാലു പ്രകാരങ്ങളുണ്ട്.

82. നിർദ്ദേശകം, ധാതുപത്മത്തെ കേവലമായ പ്രകാരത്തിൽ കാണിക്കുന്നു ഇതിന്നു വിശേഷിച്ചു ഒരു പ്രത്യയവും ഇല്ല.

ഉദാ. — ബാലനാൻ കളിക്കുന്നു.
രാമൻ രാവണനെക്കൊന്നു.
കല്പി അവതരിക്കും.

ഇവയിൽ ധാതുപത്മത്തിൽ കാലം മാത്രമല്ലാതെ വിശേഷാത്മമൊന്നും ചേർന്നിട്ടില്ല.

83. നിയോജകം, നിത്യോഗം (ആജ്ഞ, വരുതികൊടുക്കുക) എന്ന വിശേഷാത്മത്തെ കുറിക്കുന്നു. ഈ നിയോജകപ്രകാരത്തിൽ മാത്രം മേല്പറയാൻപോകുന്ന പുരുഷവചനങ്ങളുമുണ്ട്. ഇതിന്നു പ്രഥമമാർഗ്ഗപുരുഷന്മാരിൽ ഒരു രൂപവും മദ്ധ്യമപുരുഷന്റെ രണ്ടു വചനങ്ങളിലും വേറെ വേറെ രൂപങ്ങളുമാകുന്നു.

84. നിയോജകത്തിന്നു മദ്ധ്യമപുരുഷന്റെ ഏകവചനം ശബ്ദരൂപം തന്നെ; അതിന്നു ബഹുവചനത്തിൽ 'ഇൻ' എന്നു പ്രത്യയം; ശേഷം പുരുഷന്മാരുടെ എല്ലാ വചനങ്ങൾക്കും 'അട്ടേ' എന്നു പ്രത്യയം.

ഉദാ:—	ധാതു.	പ്രഥമ — ഉത്തമ	മദ്ധ്യമ
	ഏക—ബഹു	ഏക—ബഹു	
പോ	പോവട്ടെ	പോ	പോവൻ.
ചെയ്	ചെയ്യട്ടെ	ചെയ്	ചെയ്യിൻ.
വിൽ	വിൽക്കട്ടെ	വിൽക്കൂ	വിൽക്കിൻ.
അണ	അണയട്ടെ	അണ	അണയിൻ.

മദ്ധ്യമപുരുഷൈകവചനത്തിൽ പ്രത്യയമില്ലാത്തതീനാൽ 'നിൽ' എന്നതിന്നു സന്ധിയിൽപറഞ്ഞ സംവൃതആഗമം വരുമ്പോൾ അതു സ്വരമാകയാൽ കാരിതത്തിന്റെ ക്കു ആഗമം വ

ന്ന 'നിൽക്കു' എന്നു രൂപം വരുന്നു. ചിലിന്ന സവ്യതാഗമം വികല്പമാകയാൽ 'നിൽ' എന്നും 'നിൽക്കു' എന്നും രണ്ടു രൂപമായി.

85. മദ്ധ്യമണ്ഡലവചനത്തിന്റെ 'ഇൻ' പ്രത്യയം ഭാവി രൂപത്തിൽനിന്നും വരാം.

ഉദ:- പറ, പറയും + ഇൻ = പറയുമിൻ. [4.1(6) (d) പായിൻ]
കേൾ കേൾക്കും + ഇൻ = കേൾക്കുമിൻ. [ക്രി] കേൾക്കിൻ
വരും വരും + ഇൻ = വരുമിൻ [ക്രി] വരിൻ

86. (1) മദ്ധ്യമണ്ഡലവചനമായ 'ഇൻ' (2) അവധാരക ഭാവിയായ 'ഉഴു' (3) പിൻവിനയെച്ചമായ 'ആൻ' ഇവയ്ക്കു മുമ്പു കാരിതങ്ങളുടെ 'ക്കു'—ആഗമം 'പ്പു' എന്നുമാകും.

ഉദ:-

തട } തടപ്പിൻ -- തടപ്പു -- തടപ്പാൻ.
 } തടക്കിൻ -- തടക്കു -- തടക്കാൻ.
വലി } വലിപ്പിൻ -- വലിപ്പു -- വലിപ്പാൻ.
 } വലിക്കിൻ -- വലിക്കു -- വലിക്കാൻ
പാർ } പാർപ്പിൻ -- പാർപ്പു -- പാർപ്പാൻ.
 } പാർക്കിൻ -- പാർക്കു -- പാർക്കാൻ.

ഇതിനാൽ കാരിതങ്ങൾക്കു നിയോജകമധ്യമണ്ഡലവചനത്തിൽ നിൽക്കിൻ, നില്പിൻ, നിൽക്കുമിൻ എന്നുപോലെ വികല്പങ്ങളെക്കൊണ്ടു മൂന്നുരൂപം വരാമെന്നറിക.

87. ധാതു ണ കാരാന്തമോ ന കാരാന്തമോ ആയാൽ മുൻ വകപ്പിൽ ചൊന്ന നിമിത്തങ്ങളിലെല്ലാം അതിൽ വികല്പേന മകാരം അന്താഗമം ചേരും.

കാൺ } കാൺമിൻ കാൺമു കാൺമുൻ.
 } കാണിൻ കാണു കാണാൻ.
തിൻ } തിന്മിൻ തിന്മു തിന്മാൻ.
 } തിന്നിൻ തിന്നു തിന്നാൻ.
ഉൺ } ഉൺമിൻ ഉൺമു ഉൺമുൻ.
 } ഉണ്ണിൻ ഉണ്ണു ഉണ്ണാൻ.

ഈ ണ-ന-കളെ സാധാരണയിൽ മ്മ എന്നു എഴുതാറുളളു. 'ഉമ്മാനില്ലാഞ്ഞൊരുനാളൊരുപിടിയവിലും കൊണ്ടു ചെന്നാൻ കളുപലൻ' ഇത്യാദി പ്രയോഗം നോക്കുക. എന്നാൽ 'കാണാൻ' എന്നതിനെ കാമ്മാൻ എന്നു ആരും എഴുതാറില്ലതാനും

88. ആലും, എന്ന് ചേർത്ത ഭൂതകാലരൂപവും നിയോജകമധ്യമത്തിന്റെ ഫലം ചെയ്യും. ഇതിനെ പൂർത്തിയാക്കിയ പരയണി ഏതു ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു.

ഉദാ:--'കേട്ടാലുമിത്തരണിമേയകയെന്നവരേൻ'
'മധുരമൊഴിശരിക്കെ വന്നാലും നീ'

89. വിധായകം വിധി, കൃത്യം, ശീലം എന്ന അർത്ഥങ്ങളെ കാണിക്കുന്നു.

90. 'എന്നും' അല്ലെങ്കിൽ 'എന്നും' എന്ന പ്രത്യയം വിധായകത്തെ കുറിക്കുന്നു.

ഉദാ:--പറ --പറയേണം, പറയണം.
പോ --പോവേണം, പോകേണം പോകേണം.
ചെയ് --ചെയ്യേണം, ചെയ്യണം.

'പറയണം' 'ചെയ്യണം' എന്നു എഴുതേണ്ടതിന് ആളുകൾ തെറ്റിദ്ധരിച്ചു 'പറയണം,' 'ചെയ്യണം' എന്നു എഴുതുക പതിവായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. 'ജനം' 'ഭയ' എന്നവയെ 'ജനം' 'ഭയ' എന്നു എഴുതിയാലത്തെപ്പോലെ വായിക്കാറുണ്ട്. അതുപോലെ 'പറയണം' എന്നെഴുതിയാലും 'പറയണം' എന്നു വായിക്കാമല്ലോ എന്നാണു അവരുടെ യുക്തി എന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ജനഭയാടി ശബ്ദങ്ങളിൽ സംസ്കൃതത്തിലെ ശുദ്ധ അകാരം ഭാഷയിൽ തലവ്യമാക്കി ഉച്ചരിക്കുകയാകുന്നു. 'പറയണം' ഇത്യാദികളിൽ യകാരത്തിന്റെ മേലുള്ള സ്വരം അകാരമേ അല്ല; 'എന്നും' എന്ന പ്രത്യയത്തിന്റെ ഹ്രസ്വപ്രസംഗം കാരമാകുന്നു എന്നു ഓർമ്മിക്കണം.

91. വിധായകത്തിനു വിധി, ശീലം, കൃത്യം എന്ന മൂന്നു തരം പദങ്ങളിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടുതരത്തിലും കാലഭേദത്തിനു സംബന്ധമില്ല.

ഉദാ—എല്ലാവരും സത്യം പറയണം—വിധി.
കുടുകുടുന്ന സഭ ഉറങ്ങണം—ശീലം.

ഇവയിൽ കാലഭേദം സംബന്ധിക്കുന്നതേ ഇല്ല. കൃത്യം എന്ന മൂന്നാമതർത്ഥത്തിനു മാത്രം കാലഭേദത്തിനു ചേർച്ചയുണ്ട്. കൃത്യമർത്ഥത്തിനു

വേലക്കൻ സമയത്തു ധാരാളം--അതു (അവരുടെ കൃത്യമാണ്.)

എന്നാലൊരണം പറയാം ഒന്ന് ഒരുവന്റെ കൃത്യമാകുന്നു എന്നോ ആയി എന്നോ, ആകും എന്നോ, ആവശ്യംപോലെ പറ

യേണ്ടതായി വരും. ഇങ്ങനെ വിധായകപ്രകാരത്തിനു കൃത്യമത്വത്തിൽ ത്രികാലങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ പ്രകാരത്തിന്റെ പ്രത്യയമായ 'എണം' എന്നതു വാസ്തവത്തിൽ വേൺ-എന്ന ധാതുവിന്റെ 'വേണം' എന്നുള്ള ഭാവിരൂപം തന്നെ ഭൂവിച്ഛിന്നമായതാണ്. അതിനാൽ കാലഭേദത്തിനു ആവശ്യം നേരിടുമ്പോൾ ആ ധാതുവിന്റെ ത്രികാലരൂപങ്ങളെ തന്നെ പ്രത്യയം പോലെ ചേർക്കുന്നു. അതിന്റെ രൂപങ്ങളാവിതു്.

വർത്ത.	ഭൂതം.	ഭാവി.
വേണം	വേണ്ടി	വേണ്ടും
വേണ്ടുന്നു		വേണ്ടു

ഈ രൂപങ്ങളെ തന്നെ ആടിപ്പറ്റിയ വകാരം വിട്ടിട്ടു ധാതുവിൽ ചേർക്കണം.

വർത്ത.	ഭൂതം.	ഭാവി.
ഉദാ—പറയേണ്ടുന്നു	പറയേണ്ടി.	പറയേണ്ടും പറയേണ്ടു.

92. അനുജ്ഞായകം, അനുജ്ഞ(സമ്മതം)യെ കുറിക്കുന്നു.

93. അനുജ്ഞായകത്തിന് 'ആം' എന്ന പ്രത്യയം.

ഉദാ—പറ	—പറയം	(പറക സമ്മതിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നർത്ഥം)
ചെയ്	—ചെയ്യം	—ചെയ്യു
ചോ	—ചോകാം	—ചോക്കു
കേൾ	—കേൾക്കാം	—കേൾക്കു

94. അനുജ്ഞായകത്തിനും അതിന്റെ അർത്ഥമായ അനുജ്ഞ ഭൂതമോ ഭാവിയോ വർത്തമാനമോ ആകാവുന്നതിനാൽ ത്രികാലങ്ങളുടെ യോഗത്തിനു വകയുണ്ടു്. ഈ പ്രകാരത്തിലുള്ള പ്രത്യയം 'ആവുക' ധാതുവിന്റെ 'ആകം' എന്ന ഭാവിരൂപം സംഭോധിച്ചുണ്ടായതാകയാൽ ആ ധാതുവിന്റെ ത്രികാലരൂപങ്ങളെ തന്നെ കാലഭേദം കുറിച്ചാൻ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നു.

വർത്ത.	ഭൂതം.	ഭാവി.
ഉദാ—പറയാവുന്നു	പറയായി	പറയാം
കാണുക(വ)ുന്നു	കാണായി	കാണാം

95. വിധായകാനുജ്ഞായകങ്ങളിൽ പ്രത്യയസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു വേറെ ധാതുക്കളാകയാൽ ആ ധാതുക്കളെ പിരിച്ചും പ്രയോഗിക്കാം. അങ്ങനെ ചെയ്യുമ്പോൾ പ്രധാനധാതുവിന്റെ ന

ടുവിനയച്ചത്തിൽ 'വേൺ' 'ആവുക' കളുടെ ആവശ്യപ്പെട്ട രൂപങ്ങളെ സമാസംപോലെ ചേർക്കണം.

ഉദാ.—പറയണം	അല്ലെങ്കിൽ	പരകമേണം
പറയേണ്ടുന്നു	ടി	പറയവേണ്ടുന്നു
പറയം	ടി	പരകയം

93. ശീലാത്മ്യത്തിൽ വിധായകവും, അനുജനെ ചെയ്യുന്നവനും കത്താവും വേദാന്താകന്നിടത്തു അനുജനായകവും നികീർണ്ണകർതൃക മാകാം.

നിഗീർണ്ണകർതൃകമെന്നാൽ കത്താവിനെക്കൂടി നിഗീരണം ചെയ്ത (ഉള്ളടക്കംചെയ്ത) ക്രിയ എന്നർത്ഥം. പ്രധാനധാതുവിന്റെ നടുവിനയച്ചാ പ്രത്യയസ്ഥാനത്തു നിൽക്കുന്ന ധാതുവിന്റെ കത്താവായി വരുന്നതിനാൽ ക്രിയയിൽതന്നെ കത്താവുംകൂടി അടങ്ങിപ്പോകുന്നു; അതിനാൽ വേദം ഒരു കത്താവും ഈ ക്രിയകൾക്കു ആവശ്യമില്ല. ഒറ്റപ്പദമായിട്ടു തന്നെ ഇരുന്നാലും നിർദ്ദിഷ്ടാത്മ്യങ്ങളിൽ (മൂണ്ടിക്കാണിക്കപ്പെട്ട അർത്ഥങ്ങളിൽ) പിരിച്ചു പ്രയോഗിക്കുന്നതുപോലെ വിചാരിപ്പാനുള്ളതു് എന്നു വന്നു കൂടുന്നു.

ഉദാ.—കാടകണ്ണൻ ഉറങ്ങണം	(=ഉറങ്ങുകവേണം)
എതിക്കു വീട്ടിൽ പോകണം	(=പോകവേണം)
നമ്മൾക്കു കളിപ്പാൻപോകാം	(=പോകത്താം)

97. മേൽ വിവരിച്ച നാലു പ്രകാരങ്ങൾക്കു പുറമേ പ്രാതമകം, ആശംസകം എന്നീ രണ്ടു പ്രകാരങ്ങൾ കൂടി ഉണ്ടെന്നു പറയാം. എന്നാൽ അവ മുൻ പറയപ്പെട്ട നാലെണ്ണങ്ങളിൽ ഒന്നിൽ നിന്നു ഉത്ഭവിക്കുന്നവ തന്നെ ആകുന്നു. അതിനാൽ രൂപസിദ്ധി നോക്കുമ്പോൾ അവയെ സ്വതന്ത്രങ്ങളായി ഗണിക്കേണ്ടതില്ല. പ്രാതമകം പ്രാതമനയേയും ആശംസകം ആശംസയേയും കാണിക്കുന്നു. (ആശംസയെന്നാൽ ഒരു വസ്തു തനിക്കു കിട്ടിയാൽ കൊള്ളായിരുന്നു എന്നു കഠിനമായുള്ള ആശം.)

98. വിധായകത്തിൽ 'എ' എന്ന നിപാതാ ചേർത്താൽ അതു പ്രാതമകമാകാം.

ഉദാ.—എതിക്കു ഒരു പുത്രനുണ്ടാകണമേ!
പിച്ഛതരണമേ!

സാധാരണ വാളൊല്ലിൽ (സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷയിൽ). 'ഉണ്ടാകുന്നു' 'തരണം' എന്നു സങ്കോചിപ്പിച്ചാണ്, ഇതിനെ പ്രയോഗിക്കു പതിവ്.

99. നിർദ്ദേശകഭൂതകാലത്തിൽ 'ആവു' എന്നോ 'ഉതാവു' എന്നോ ചേർത്താൽ അതു ആശംസകമാവാം.

ഉദാ.—'അവനെങ്ങിയണഞ്ഞൊന്നു പൂണ്ടുതാവു' കൃ. ഗാ.
'ചേവടി രണ്ടുമെരച്ചിലിൽ ചേത്തുതാവു'
'മുഖനൊന്നെച്ചാവു'

അഭ്യാസം ൧൩

താഴെക്കാണുന്ന വാചകങ്ങളിൽ ധാതുക്കളുടെ കാലപ്രകാരങ്ങളെ പ്രകൃതിയാസവിതം പറയുക.

൧. 'ശില്പവീര! മയ! നിന്റെ കൌശലത്തിനൊത്തപോലെ ശില്പമായിട്ടൊരു ചായ സഭാസ്ഥാനം കെട്ടിച്ചുവെച്ചു,'
൨. 'കാണിക്കേണം കിമപിസഹജം പാടവം നീ വസിക്കാ തോണിക്കേതെങ്കിലുപകടം നേരിടുന്നുകിലിപ്പോൾ,'
൩. 'കൂട്ടമായിമരിഞ്ഞുകൾ ചേർന്നു തണലിൽ കിടന്നുവന്നിരിക്കുന്നു,'
൪. 'കമലവിലോചനേ! കമനീയാംഗി! തീയാ-
രോമലേ ചൊല്ലിടുമിൻ കമിതാവാരെന്നതും '
൫. '... അപർ വില്ലിയാച്ചിലിയാൽ വീണ്ണുവെക്കിലേ.'
൬. 'മുനിക്കളയിവിടെ വരുത്തുവിനെയ്ൻ മൊഴിത്താക്കുമെ?'
൭. 'അരികേ വരികരചാകേൾ നീയിത യമരകളനുവാദംകൂടാതെ സുരലോകം പൂവോയൊക്കുന്നടെ സുതൃതമിതിനുസഹായവുമെമെന്ന,'
൮. 'കോപിയാം ഞാൻ വധിച്ചീടുമീവെളിനാൽ വാവാ ഏഴന്നേറു തിടക്കെടാ സതപരം'
൯. 'നീ മന്ദിക്കാതുകയടി പൊഴെട്ടുകൊണ്ടുവെളിപ്പോൾ'
൧൦. 'നീ കേൾ നിനയ്ക്കേണമുപായവൃക്ഷം-
നാകുന്നതുസാഹചര്യം പ്രവാചനം'
൧൧. 'ഹൃണനാരക' ഖുശിയിക! തേ കരഞ്ഞൊരുമനമുണ്ടോ.'
൧൨. 'ശ്രീമുഖക്കോണിപാലൻ ചിരമവനിഭരിച്ചിടണേ പത്തനാഭാ!'
൧൩. 'ധർമ്മധാരാപരനാ തിരുമുഖരമെ-
വമ്മം വസുന്ധര ഭരിച്ചു വസിച്ചിടട്ടെ.'

൩ പ്രയോഗം

100. അഴക്, മിടുക്കു്, പൊക്കം, നീളം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ എന്നപോലെ ഉണ്ണുക, ഉറങ്ങുക, ഓടുക, അടിക്കുക മുതലായ ക്രിയകളും ദ്രവ്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചേ നിൽക്കുകയുള്ളൂ. ഒരു വസ്തുവിന്റെ പൊക്കമോ നീളമോ അതിൽ നിന്നു പിരിഞ്ഞു നിൽക്കുകയില്ല. അതിനാലും ക്രിയകൾക്കും അവയെ നടത്തുന്ന ദ്രവ്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചല്ലാതെ തനിയെ നിൽക്കാവുന്നതല്ല. എന്നാൽ ഇത്രയും ഭേദമുണ്ടു്. ഗുണങ്ങൾക്കു് ആശ്രയമായിട്ടു് ഒരു ദ്രവ്യം മതി; ക്രിയകൾക്കുകൂടെ മിക്ക ഉദാഹരണങ്ങളിലും പല ദ്രവ്യങ്ങളുടെ ആശ്രയം വേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'രാമൻ കൃഷ്ണനെ വടികൊണ്ടടിച്ചു' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'അടിക്ക' എന്ന ക്രിയ രാമൻ, കൃഷ്ണൻ, വടി എന്ന മൂന്നു ദ്രവ്യങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചാണു നിൽക്കുന്നതു്; ഇവയിൽ ഒന്നെങ്കിലും ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ആ ക്രിയ സാധിക്കയില്ല. എന്നാൽ ഈ മൂന്നു എണ്ണങ്ങൾക്കും പ്രാധാന്യത്തിൽ ഭേദമുണ്ടു്. അടിക്ക എന്ന ക്രിയ പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻ രാമനാകയാൽ അവൻ മറ്റുള്ളവയെക്കാൾ പ്രധാന്യംകുന്നു; കൃഷ്ണൻ രാമന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ഉദാസീനനായി നിന്നു സഹിക്കുന്നതേ ഉള്ളു്; വടികൊണ്ടുരാമനു് ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിൽ ഒരു സാധകമായി നിൽക്കുന്നു എന്നു മാത്രമേ ഉള്ളൂ. വടികിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ വേറെ വല്ലതും കൊണ്ടും അവൻ ഏതു പ്രവൃത്തി നടത്തുമായിരുന്നു. ഇങ്ങനെ ഒരു ക്രിയ നടത്തുന്ന ദ്രവ്യങ്ങൾക്കു വൈയാകരണമാർ കാരകം എന്നു പേർ കൊടുത്തിരിക്കുന്നു. അതിൽ രാമനെപ്പോലെ പ്രധാനിയായി നിന്നു പ്രവൃത്തിചെയ്യുന്നവൻ കർത്താ; കൃഷ്ണനെപ്പോലെ ആ പ്രവൃത്തികൊണ്ടു് സാക്ഷാൽ ഉണ്ടാകുന്ന ഫലത്തെ ഉദാസീനനായി നിന്നു സഹിക്കുന്നവൻ കർമ്മം; വടി പോലെ സാധകമായി നിൽക്കുന്നതു കരണം ഇതുപോലെ വേറെയും കാരകങ്ങളുണ്ടു്. ഇങ്ങൊന്ന പ്രകാരം ക്രിയകളെല്ലാം കാരകങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചേ നിൽക്കു എന്നു സ്పഷ്ടമായി. അപ്പോൾ ഒരു ക്രിയയെപ്പറയുമ്പോൾ അതിനെ നടത്തുന്ന കാരകങ്ങളേക്കൂടി പ്രസ്താവിച്ചേ തീരൂ; ഇവയിൽ എല്ലാത്തിനും പ്രാധാന്യം ഒന്നു പോലെയും അല്ലാത്തതും. കാരകങ്ങളിൽ ഏതിനു വക്താവു പ്രാധാന്യം വിവക്ഷിക്കുന്നുവോ അക്കാരകത്തിൽ ആ ക്രിയയ്ക്കു പ്രയോഗം എന്നാണു വ്യാകരണത്തിലെ ഏല്പാടു്. കാരകങ്ങളെ

ളിൽ വച്ചു പ്രധാനം കർത്താവായാൽ ഒന്നാമതായതു കർത്താവിപ്രയോഗം തന്നെ. കർത്താ കഴിഞ്ഞാൽ അടുത്ത പ്രാധാന്യം കർമ്മത്തിനാകയാൽ രണ്ടാമതു കർമ്മനിപ്രയോഗം. ശേഷം കാരകങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യം വിവക്ഷിക്കുമ്പോൾ അവയിൽ പ്രയോഗം വരുമെങ്കിലും അവ രൂപഭേദത്തിനു കാരണമാകാത്തതിനാൽ പ്രയോഗങ്ങളെല്ലാം ഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. 'കാളിദാസൻ ശാകന്തളത്തെ നിർമ്മിച്ചു' എന്ന വാക്യത്തിൽ 'നിർമ്മിക്ക' എന്ന ക്രിയയെ നടത്തുന്ന കർത്താകർമ്മകാരകങ്ങളിൽ വച്ചു കർത്താവായ കാളിദാസനു വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ പ്രാധാന്യമുണ്ടു്. മറിച്ചു 'ശാകന്തളം കാളിദാസനാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു' എന്നാണു വാക്യമെങ്കിൽ അവിടെ നിർമ്മാണക്രിയയുടെ ആശ്രയങ്ങളായ കാരകങ്ങളിൽ കർമ്മമായ ശാകന്തളത്തിനാണു വ്യാകരണദൃഷ്ട്യാ അധികം പ്രാധാന്യം. ഇവയിൽ ഒന്നാം മാതിരി കർത്താവിപ്രയോഗവും രണ്ടാമത്തേതു കർമ്മനിപ്രയോഗവും ആകുന്നു. ഒന്നാമത്തേതു നിർമ്മിച്ചവൻ ആരാണെന്നുള്ള ഭാഗത്തേയും, രണ്ടാമത്തേതു് എന്തിനെ നിർമ്മിച്ചു എന്നുള്ള ഭാഗത്തേയുമാണു പ്രധാനമാക്കി കാണിക്കുന്നതു്.

101. കർമ്മനിപ്രയോഗം ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു 'അ' എന്ന നടുവിനയെച്ചരൂപത്തിൽ 'പെടു' എന്ന ധാതുവിനെ ചേർക്കുന്നു.

ഉദാ—പറ — പറയപ്പെടുക.
കേൾ — കേൾക്കപ്പെടുക.
അറി — അറിയപ്പെടുക.
ചെയ് — ചെയ്യപ്പെടുക.

കർമ്മമില്ലാത്ത ക്രിയകൾക്കു കർത്താവിപ്രയോഗമല്ലാതെ കർമ്മനിപ്രയോഗം സാധിക്കയില്ലെന്നു വിശേഷിച്ചു പറയേണ്ടതില്ല.

102. എല്ലാ ക്രിയകളും കാരകങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചേ നിൽക്കൂ എന്നു സാധിച്ചുവെങ്കിലും അപൂർവ്വം ചില ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ഒരു കാരകത്തിന്നും പ്രാധാന്യം തേടുന്നതെ ശുദ്ധമായ ക്രിയതന്നെ പ്രധാനമായി കാണുന്നുണ്ടു്. എങ്ങനെ—

എതിക്കു വിശക്കുന്നു, ദാമിക്കുന്നു.
കായം മിണക്കുന്നു,
കുടുകുണ്ണിന് ഉറങ്ങുന്നു.

ഇവയെല്ലാം അകർമ്മക്രിയകളാകയാൽ ഇവയ്ക്കു കർത്തരി പ്രയോഗമേ വരാതിടയുള്ളൂ. എന്നാൽ 'കർമ്മ കോടനം' എന്നും മറ്റുമുള്ള സാധാരണ കർത്തരിപ്രയോഗംപോലെ ഇവയിൽ കർത്താവു മുഖിന്നു നിന്നു കാണപ്പെടുന്നില്ല. വിശപ്പു ഭാഹു മുതലായവ അനുഭവരൂപങ്ങളാകയാൽ അവയെ ഒരുവൻ ചെയ്യുന്നതായി നമുക്കു ബോധമില്ല. അതുകൊണ്ട് ഈ കർമ്മരി സ്ഥലങ്ങളിൽ ക്രിയയ്ക്കുതന്നെ ആണു പ്രധാന്യം. ഈ വക ധാരാളം കർമ്മങ്ങളുണ്ടു മുഖ്യ നിധീണ്ണകന്തു കണ്ടെന്നു ചേർ പറഞ്ഞതു്. ഈ മർമ്മരി പ്രയോഗത്തെ അകാരകപ്രയോഗം എന്നു പറയണം. അതിനാൽ നിധീണ്ണകന്തുകൾക്കുള്ള പ്രയോഗം അകാരകപ്രയോഗമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ ക്രിയകൾക്കു പ്രയോഗം (1) കർത്തരിപ്രയോഗം. (2) കർമ്മനിപ്രയോഗം. (3) അകാരകപ്രയോഗം എന്നു മൂന്നുവിധം.

അഭ്യാസം ൧൪.

താഴെക്കാണുന്ന ധാരാളങ്ങളുടെ പ്രയോഗങ്ങളെ പറക

൧. ഈ കോടലി മുട്ടയില്ലായ്കയാൽ യല്ലവണ്ണം വിറകു കീറുന്നില്ല.
൨. ഞാ പുസ്തകം ഗ്രാഹ്യകോടിയിൽ ചേർക്കപ്പെടണമെന്നുതന്നെ എല്ലാവരും അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.
൩. ഇന്നലെ വാങ്ങിയ കലം പത്തുപറ കഷായം വയ്ക്കും.
൪. തിങ്ങുക ഏതെങ്കിലും വസ്തു കിട്ടിയാൽ അതിന്റെ ഇണയോടുകൂടെ ചിന്തിക്കണം.
൫. തിന്റെ കപ്പൽ ഉടഞ്ഞുപോയെങ്കിൽ പോകട്ടെ. നീ തരുവാനുള്ള പണം ഇപ്പോൾതന്നെ ഏനിക്കു കിട്ടണം.

(൪) ലിംഗ (൫) പുരുഷ (൬) വചനങ്ങൾ.

103. സംസാരിക്കുന്നവൻ (ഞാൻ) ഉത്തമപുരുഷൻ, ആരോടു സംസാരിക്കുന്നു അയാൾ (നീ) മധ്യമപുരുഷൻ, ആരെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നു (അവൻ, അവൾ, അതു്) അയാൾ പ്രഥമപുരുഷൻ എന്നു പുരുഷൻ മൂന്നു്. ലിംഗവചനങ്ങൾ നാമത്തിനു ചൊന്നവതന്നെ. കർത്താവു പുരുഷനായാൽ ക്രിയയും പുല്ലിംഗം, സ്ത്രീയായാൽ സ്ത്രീലിംഗം, നപുംസകമായാൽ നപുംസകലിംഗമെന്നു് അറിക. ഇതുപോലെതന്നെ വചനവും കർത്ത

വിനമ്രതയെന്നെഴുതിയതുകൊണ്ട്. ഭാവിധാരങ്ങളിലാക്കിയതുകൊണ്ടും ക്രിയയ്ക്കു ലിംഗപുരുഷവചനങ്ങളുണ്ട്. എന്നാൽ മലയാളത്തിൽ അതുവെല്ലാവിധം തീരെ ക്ഷയിച്ചുപോയി. കവികൾ ഏതാനും ചിലതിനെ അപൂർവ്വം ഉപയോഗിച്ചുവെന്നു. ഗദ്യത്തിൽ ആരും അതു ഉപയോഗിക്കുകയില്ല. അവയ്ക്കുള്ള പ്രത്യയങ്ങളെ പട്ടികയായി താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

പ്രഥമപുരുഷൻ.

ഏകവചനം.

ബഹുവചനം.

പു. - ആൻ
സ്ത്രീ ആൾ
നപു. (ഉതു)

ആൻ

മധ്യമപുരുഷൻ.

ആയ്

ഇയർ

ഉത്തമപുരുഷൻ.

എൻ എൻ

ഓം.

ഉദാ: - 'മധുരശരീരമവൻ ധരിച്ചുകിന്നൻ' -

പു. പ്ര. ഏക.

'ധരണീഭഗവതി വിശിഷ്ടലോകേ'

'വിരചാട്ട ചെന്ന വഴങ്ങി മിന്ന ചെന്നാൻ' -

സ്ത്രീ. പ്ര. ഏക.

'കണ്ടായാ കനിവാട്ടു ചുരുക്കുമേനി' -

ബഹു. മ. ഏക.

'അടിയിണപണിയുന്നേനടിയൻ' -

പു. ഉ. ഏക.

മുരരിപ്പ ചരിതം സ്തുതിച്ചു ചെന്നാൻ'

പു.

സ്ത്രീ. പ്ര. ബഹു.

'കൊണ്ടിങ്ങോ' -

പു.

സ്ത്രീ. മ. ബഹു.

'ഇന്നു ഞങ്ങളിൽ നിന്നുമുയർന്നാ' -

പു.

സ്ത്രീ. ഉ. ബഹു.

ഉപദേശം.—1 ലിംഗഭേദം പ്രഥമപുരുഷഏകവചനത്തിൽ മാത്രമേ ഉള്ളൂ. പ്രഥമപുരുഷനപുസകൈക വചനത്തെ സാധാരണലിംഗമാക്കിയാണു കവികൾ പ്രയോഗിക്കാറുള്ളതു്. 2 ഭാവി കാലത്തിൽ 'ആൻ' 'ആൾ' എന്നവയെക്കുറക്കി 'അൻ' 'അൾ' എന്നാക്കണം. 3 ലിംഗപുരുഷവചനപ്രത്യയങ്ങളെ ചേർക്കുമ്പോൾ A 'ഉൻ' 'തു' എന്നുള്ള കാലപ്രത്യയങ്ങളുടെ ഒടുവിലെസ്വരം ലോപിപ്പിക്കണം. എങ്ങിനെ എന്നാൽ—ചെയ്തു+ആൻ=ചെയ്താൻ, ചെന്നു+എൻ=ചെന്നെൻ. B 'ഇ' എന്ന ഭൂതപ്രത്യയത്തിൽ യകാരമോ നകാരമോ അന്താഗമം വേർക്കണം. എങ്ങനെ എന്നാൽ—ചൊല്ലി+ആൻ=ചൊല്ലിയാൻ, ചൊല്ലിനാൻ; ചൊല്ലി+എൻ=ചൊല്ലിയേൻ, ചൊല്ലിനേൻ.

പ്രയോജകപ്രകൃതി

104. കൃതികൾക്കു രൂപഭേദം വരുന്നതിന്നു നിമിത്തഭൂതങ്ങളായ കാലം, പ്രകാരം, പ്രായോഗം, ലിംഗം, പുരുഷൻ, വചനം എന്നു ഉപാധികളെ മുറയ്ക്കു വിവരിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ കൃതികൾ കേവലപ്രകൃതി, പ്രയോജന പ്രകൃതി എന്നു പ്രകൃതിഭേദംകൊണ്ടു രണ്ടു വകയായിട്ടുണ്ടെന്നു ആരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. ആ രണ്ടുവക കൃതികൾക്കും ഈ കാലാലുപാധികളാൽ രൂപഭേദം വരുന്നതാണ്. ഇതേവരേ കാണിച്ചതെല്ലാം കേവലപ്രകൃതിക്കുള്ള രൂപങ്ങളാകുന്നു. ഇനി പ്രയോജകപ്രകൃതിക്കുള്ള ചില ഏകങ്ങളും. എന്നാൽ രണ്ടുവക കൃതികൾക്കും കാലപ്രകാരംഭിക്ഷിക്കുവാനിടമില്ലെന്നതിനായി ചെയ്യുന്ന രൂപങ്ങളെല്ലാം ഒരുപോലെ തന്നെ ആകയാൽ കേവലപ്രകൃതിയെ പ്രയോജകപ്രകൃതി ആക്കുവാനുള്ള മാറ്റം മാത്രമേ കാണിക്കേണ്ടതുള്ളൂ.

കൃതിയുടെ അർത്ഥം ക്രിയയാകുന്നു. ആ ക്രിയയെ കർത്താവു സ്വയമേ ചെയ്യുന്നിടത്തു കൃതി, കേവലപ്രകൃതി; പരപ്രേരണയാലാണെന്നിൽ അറിവുകൾ പ്രയോജക പ്രകൃതി. 'പഠിക്കുന്നു' എന്നതു കേവലം; 'പഠിപ്പിക്കുന്നു' എന്നതു പ്രയോജകം. പ്രയോജകപ്രകൃതിയുടെ സ്വഭാവം ഈ വിധമാകയാൽ അതിൽക്രിയയ്ക്കു രണ്ടു കർത്താവു വരും. സാക്ഷാൽ ക്രിയ ചെയ്യുന്നവൻ പ്രയോജകകർത്താവു; ക്രിയ ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നവൻ പ്രയോജകകർത്താവു; രാമൻ കൃഷ്ണനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു, എന്നു ഉദാഹരണത്തിൽ രാമൻ പ്രയോജകകർത്താവും കൃഷ്ണൻ പ്രയോജകകർത്താവാകും.

പ്രയോജകപ്രകൃതികളിൽ പ്രയോജകകർത്താ സചേതനൻ (വിശേഷബുദ്ധിയുള്ളവൻ) ആയിട്ടും, അചേതനൻ (വിശേഷബുദ്ധിയല്ലാത്തവൻ) ആയിട്ടും വരാം. 'രാമൻ കൃഷ്ണനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു' എന്നു മുന്നെടുത്ത ഉദാഹരണത്തിൽ പ്രയോജകകർത്താവാകുന്ന കൃഷ്ണൻ സചേതനനാണ്. ബാലൻ പാത്രം ഉടച്ചു എന്നു പറയുന്നിടത്തു ഉടയുന്നതു പാത്രമാകയാൽ പ്രയോജകകർത്താവാകുന്നവൻ അചേതനനാകുന്നു. പ്രയോജകകർത്താ സചേതനനായിട്ടുള്ള കൃതി സചേതനകർത്താ; അചേതനനായിട്ടുള്ളതു അചേതനകർത്താ. എന്നു പറയപ്പെടുന്നു. പ്രയോജകകർത്താ സ്വന്തമനസ്സുകൂടാതെ യോ ഉദാസീനമായിട്ടോ പ്രയോജകകർത്താവിന്റെ നിബ്ബന്ധപ്ര

കാരം ക്രിയ ചെയ്തയാണെങ്കിൽ അങ്ങനെയുള്ള പ്രയോജകത്വം അപേതനനേപോല അയിപ്പോകുന്നതിനാൽ ആ മാതിരിയ്ക്കു തികളും ഇവിടെ അപേതനകർത്തൃക്കളുടെ കൂട്ടത്തിൽതന്നെ ഗണിക്കപ്പെടും. അകാരിതധാതുക്കളിൽ അപേതനകർത്തൃക്കൾക്കു രൂപത്തിൽ വിശേഷമുണ്ട്.

105. കേവലപ്രകൃതിയെ പ്രയോജകപ്രകൃതി ആക്കുന്നതിന്നു—

(1) സ്വരവില്ലത്തങ്ങളിൽ (a) അകാരിതങ്ങളെ 'ഇ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർത്തു കാരിതങ്ങളാക്കുക. (b) കാരിതങ്ങൾക്കു 'പി' എന്ന പ്രത്യയം മാത്രം ചേർക്കുക.

(2) വ്യഞ്ജനാന്തങ്ങളിൽ അന്ത്യവ്യഞ്ജനം (a) അനുനാസികമെങ്കിൽ അതിന്നു മിരാദേശം ചെയ്തും (b) ഖരമെങ്കിൽ അതിനെത്തന്നെയും ഇരട്ടിക്കുക. (c) മറ്റൊന്നെങ്കിൽ 'ഇ' പ്രത്യയം ചേർത്തു കാരിതമാക്കുകതന്നെ.

ഉദാ:— കേവലം. പ്രയോജകം. രൂപങ്ങൾ.

(1) (a)	{	കള	— കളയി	— കളയിക്കുന്നു,	കളയിച്ചു
		പണി	— പണിയി	— പണിയിക്കുന്നു,
(b)	{	കളി	— കളിപ്പി	— കളിപ്പിക്കുന്നു,	കളിപ്പിച്ചു...
		ഉടു	— ഉടുപ്പി	— ഉടുപ്പിക്കുന്നു,	ഉടുപ്പിച്ചു...
		പാർ	— പാർപ്പി	— പാർപ്പിക്കുന്നു,	പാർപ്പിച്ചു...
		കേൾ	— കേൾപ്പി	— കേൾപ്പിക്കുന്നു,	കേൾപ്പിച്ചു...
(2) (a)	{	പൊണ്	— പൊങ്ക്	— പൊങ്ങുന്നു	പൊങ്കി
		കോൺ	— കോട്ട്	— കോട്ടുന്നു,	കോട്ടി
(2) (b)	{	ഇളക്	— ഇളക്ക	— ഇളക്കുന്നു,	ഇളക്കി
		ആട്	— ആട്ട്	— ആട്ടുന്നു,	ആട്ടി
		മാറ്	— മാററ്	— മാറ്റുന്നു,	മാറ്റി
(2) (c)	{	വേവ്	— വേവി	— വേവിക്കുന്നു,	വേവിച്ചു
		ചെയ്	— ചെയ്തി	— ചെയ്തിക്കുന്നു,	ചെയ്തിച്ചു
		അലസ്	— അലസി	— അലസിക്കുന്നു,	അലസിച്ചു
		പൂശ്	— പൂശി	— പൂശിക്കുന്നു,	പൂശിച്ചു

അപവാദം (1) രൂപാന്തങ്ങൾക്കും പരക്കുക മുതലായ ചില ധാതുക്കൾക്കും 'ത്ത' എന്നാകുന്നു പ്രത്യയം.

ഉദാ:— തുവൾ—തുവൽ—തുവൽത്തം—തുവൽതി
പകർ—പകർത്തം—പകർത്തുന്നു—പകർത്തി.

വിടിൻ-വിടിത്തൻ-വിടിത്തുന്നു-വിടിത്തി.
 താഴ്-താഴ്ത്തൻ-താഴ്ത്തുന്നു-താഴ്ത്തി.
 വീഴ്-വീഴ്ത്തൻ-വീഴ്ത്തുന്നു-വീഴ്ത്തി.
 പര-പരത്തൻ-പരത്തുന്നു-പരത്തി.
 നട-നടത്തൻ-നടത്തുന്നു-നടത്തി.
 അകല്ല്-അകത്തൻ-അകത്തുന്നു(ററുന്നു)-അകത്തി.
 ചെല്ല്-ചെല്ല്ത്തൻ-ചെല്ല്ത്തുന്നു-ചെല്ല്ത്തി.
 തില്-തില്ത്തൻ-തില്ത്തുന്നു-തില്ത്തി.
 അനല്-അനത്തൻ-അനത്തുന്നു-അനത്തി.

അപവാദം (2) അപേതനകർത്തൃക്കുടളായ അകാരിതങ്ങൾക്കു 'ഇ' എന്ന പ്രത്യയം ചേർക്കേണ്ട; കാരിതമാക്കിയാൽ മാത്രം മതി.

ഉദാ:—അകാരിതം, കാരിതം

ഉട	ഉട	ഉടയ്ക്കുന്നു	ഉടച്ചു.
പൊടി	പൊടി	പൊടിയ്ക്കുന്നു	പൊടിച്ചു.
തേ	തേ	തേയ്ക്കുന്നു	തേച്ചു.

അപവാദം (3) സംവൃതാന്തങ്ങളിൽ സംവൃതത്തെ വിവൃതമാക്കിട്ടു 'ഇ' പ്രത്യയം ചേർക്കും കാരിതമാക്കയും ചെയ്യണം.

ഉദാ:—ചെട്-ചെട്ടവി-ചെട്ടവിക്കുന്നു-ചെട്ടവിച്ചു.
 തട്ട-തട്ടവി-തട്ടവിക്കുന്നു-തട്ടവിച്ചു.
 പെറ-പെറവി-പെറവിക്കുന്നു-പെറവിച്ചു.

ഇവയെ ചുരുക്കി പെടിക്കുന്നു, നടിക്കുന്നു, ചെറിക്കുന്നു എന്നും മറ്റുമേ സാധാരണ സംസാരിക്കാറുള്ളൂ.

നാമധാതുക്കൾ

103. സ്വതേയുള്ള ധാതുക്കൾ(കൃതികൾ) കൂടാതെ മറ്റു ശബ്ദങ്ങളേയും ചിലപ്പോൾ ധാതുക്കളാക്കാറുണ്ട്. ഈ വക ധാതുക്കളിൽ മിക്കവയും നാമത്തിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്നവയാകയാൽ ഇവയ്ക്കു നാമധാതുക്കളെന്നു പേർ.

ഉദാ—കല്പപോലെയാകുന്നു=കല്പിക്കുന്നു, കല്പിച്ചു.
 മുറ്റുമുറ്റ എന്നു ശബ്ദിക്കുന്നു=മുറ്റുമുറ്റിക്കുന്നു, മുറ്റുമുറ്റത്തു.

നാമധാതുക്കൾക്കു അർത്ഥം പ്രായേണ ആ നാമത്തെ 'ചെ' യ്ക്കു' അതു 'ആവുക' എന്നും മററുമായിരിക്കും.

107. നാമധാതുക്കളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന്നു പ്രയോജകപ്രകൃതിയിൽ പഠ്ഞത്തുപോലെ 'ഇ' എന്നു പ്രത്യയം ചേർത്തു കാരിതത്തിനുള്ള രൂപം ചെയ്യണം.

ഉദാ-നാമം	ധാതു	രൂപം
വസ്യ്	വസി	വസിക്കുന്നു
ഒന്	ഒനി	ഒനിക്കുന്നു
ക്ഷസ്യ്	ക്ഷസി	ക്ഷസിക്കുന്നു.

അപവാദം.—നാമം സ്വപരാന്തമെങ്കിൽ ആ സ്വപരമോ 'ഇ' എന്നു പ്രത്യയമോ ബഹുലമായി ലോപിച്ചു പോകും.

ഉദാ -- നാമം	ധാതു	രൂപം	} പ്രത്യയലോപം. സ്വപരലോപം
തടി—	തടി—	തടിക്കുന്നു	
നര—	നര—	നരയ്ക്കുന്നു	
ചുമ—	ചുമ—	ചുമയ്ക്കുന്നു	
മധുര—	മധുരി—	മധുരിക്കുന്നു	

ബഹുലമാകയാൽ 'ചലം' എന്നതിന്നു 'ചലവിക്കുന്നു' എന്നു ലിംഗപ്രത്യയലോപം കൂടാതെയും, 'പുക' എന്നതിന്നു 'പുകയുന്നു' എന്നു കാരിതരൂപമില്ലാതെയും രൂപം വരുന്നു.

ഉപദേശം.—സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്നെടുക്കുന്ന ധാതുക്കൾക്കെല്ലാം നാമധാതുവിനെപ്പോലെ രൂപം ചെയ്യണം.

സംസ്കൃതം	മലയാളം	രൂപം
ഉദാ--നമ്	—നമി	—നമിക്കുന്നു
ഭാഷ്	—ഭാഷി	—ഭാഷിക്കുന്നു
ചിന്	—ചിന്തി	—ചിന്തിക്കുന്നു
ഘ്ര	—ഘരി	—ഘരിക്കുന്നു
ഭൂ	—ഭൂവി	—ഭൂവിക്കുന്നു
വിശ്	—വേശി	—വേശിക്കുന്നു.

ഖില ധാതുക്കൾ

108. എല്ലാക്കാലങ്ങളിലും എല്ലാ പ്രകാരങ്ങളിലും മറ്റും പ്രയോഗമില്ലാതെ (ജനനം മുതൽക്കോ ജരയാലോ അംഗവൈകല്യംവന്ന ആളുകളെപ്പോലെ) ഭാഷയിൽ കാണുന്ന രൂപവൈകല്യം

ലഘുരൂപം ധാതുക്കൾക്കു വില്യാദിരൂപം എന്നുപേർ. എന്നാൽ വില്യാദിരൂപങ്ങളെയും അവയുടെ ഇഷ്ടാർത്ഥം നൽകുന്ന രൂപങ്ങളെയും താഴെ പട്ടികയായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നു—

അനുപ്രയോഗ ധാതുക്കൾ

109. മറ്റൊരു ധാതുവിനെ സഹായിക്കാനായി അതിനടുത്തു പരമായി പ്രയോഗിക്കുന്ന ധാതുക്കളാകുന്നു അനുപ്രയോഗങ്ങൾ. അനുപ്രയോഗം (1) ഭേദകാനുപ്രയോഗം (2) കാലാനുപ്രയോഗം (3) പൂരണാനുപ്രയോഗം, എന്നു മൂന്നു മാതിരിയുണ്ട്.

ഏതു ധാതുവിനെ സഹായിപ്പാൻ അനുപ്രയോഗത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നുവോ ആ ധാതുവിനു പ്രാക് പ്രയോഗം എന്നുപേർ. അനുപ്രയോഗങ്ങളെ മുറയ്ക്കു വിവരിക്കുന്നു.

110. ഭേദകാനുപ്രയോഗം പ്രാക് പ്രയോഗ ധാതുവിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ചില വിശേഷാലങ്ങളെ ചേർക്കുന്നു.

ഉദാ:-വിവരം തിരുമനസ്സായിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഞാൻ അസത്യം പറഞ്ഞുപോയി.

അവൻ ശത്രുക്കളെ അറപ്പിച്ചുകൊള്ളത്ത.

ഇവയിൽ 'കൊള്ളുന്നു' എന്നതു വിനയത്തെയും, 'ചോയി' എന്നതു ഓക്കാനത്തെ വന്നതു എന്ന അർത്ഥത്തെയും, 'കൊള്ളത്തു' എന്നതു ലാഘവത്തെയും അതാതിന്റെ പ്രാക് പ്രയോഗധാതുക്കളിൽ ചേർക്കുന്നു. താഴെ കാണിച്ചിട്ടുള്ള ധാതുക്കൾ പ്രയേണ അനുപ്രയോഗങ്ങളായി നടക്കുന്നു.

ധാതു

അർത്ഥം

൧ കൊള്ളുക—സ്വയം പ്രവൃത്തി, വിനയം ഇത്യാദി.

൨ ഇടുക, ഇറക്കുക—സ്വാർത്ഥം, കവികൾ മാത്രം ഉപയോഗിക്കുന്നത്.

൩ വെയ്ക്കുക (ഏയ്ക്കുക)—ലാഘവം, സ്വകൃത്യകരണം ഇത്യാദി.

൪ വിടുക—(ഉടുക) കൃത്യം, ക്ഷണികത ഇത്യാദി.

൫ കളുക—നിശ്ശേഷത, സാമസം, അതാത്ഥ ഇത്യാദി.

൬-൭ കൊടുക്ക, തരുക—പരമാർത്ഥപ്രവൃത്തി.

൮ അരുളുക—ബഹുമാനം.

ബീഡായത്തുക്കളുടെ രൂപങ്ങൾ

(20-29)

[illegible]

- ൯ പോക—പരിണമം, അനവധാനം ഇത്യാദി.
 ൧൦ വരുക—നിത്യത, ക്രമേണസിദ്ധി ടി
 ൧൧ പോരുക—പതിവ്.
 ൧൨ കൂടുക—ക്രിയാസമാപ്തി, ശക്തി, സമ്മതം ഇത്യാദി.
 ൧൩-൧൪ കുഴിക, തീരുക—ക്രിയാവസാനം.
 ൧൫ ചമയുക—അവധം.
 ൧൬ ഇരിക്ക—അതുകാലത.

ഇവയ്ക്കുദാഹരണങ്ങൾ

- ൧ എന്റെ കാര്യം ഞാൻ യോജിക്കാളോ.
 ൨ തിയച്ചിടാതെ മുനിയായൊരെന്നെ നീ.
 ൩ വിസ്താരം നിറുത്തിവെച്ചു, ഞാൻ വന്നേക്കാം.
 ൪ അമാത്യൻ തന്നവിട്ടു. കള്ളൻ അടിച്ചേച്ചു പോയ്ക്കുട്ടു.
 ൫ കള്ളൻ ഓടിക്കളഞ്ഞു.
 ൬ അവനാ ഞാൻ ഉപകാരം ചെയ്തുകൊടുത്തു.
 ൭ ഏറിക്ക അവൻ ഉപകാരം ചെയ്തുന്നില്ല.
 ൮ മൂലംതിരുനാൾ തിരുഅവതാരം ചെയ്തുള്ളിയ മഹാശാജം.
 ൯ അസത്യം പറഞ്ഞുപോകരുത്.
 ൧൦ ഷഷ്ഠിപ്രതം ഞാൻ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നു.
 ൧൧ ഈ പാലയിൽ ഒരു യക്ഷിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുപോരുന്നു.
 ൧൨ അനന്തമെല്ലാം വന്നുകൂടി.
 ൧൩-൧൪ കുടികൾ പരാ പരിച്ചുകഴിഞ്ഞു, പരിച്ചുതീർന്നു.
 ൧൫ പലവടിവും വന്നു ചമഞ്ഞു.
 ൧൬ നല്ല കാലം വന്നിരിക്കുന്നു.

111. കാലാനുപ്രയോഗം ഭൂതാദി കാലത്രയത്തിൽ ചില താരതമ്യങ്ങളെക്കുറിക്കുന്നു.

അനാദ്യതമായ കാലത്തിൽ ഇന്നലെ നടന്നതും പണ്ടു കൃത്യഗതത്തിൽ നടന്നതും ഭൂതമാകും. അതിനാലും നാളത്തേയും കൽക്കിയുടെ കാലത്തു വരാൻ പോകുന്നതും ഭാവി തന്നെ. ഈ വിധം ഒരു അതിരില്ലാത്ത ഭൂതഭാവിക്കും അപരിച്ഛിന്നഭൂതം എന്നും അപരിച്ഛിന്നഭാവി എന്നും പേർ. കാലപ്രത്യയം കുറിക്കുന്ന കാലം ഈ മാതിരി അപരിച്ഛിന്നമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. കാലാനുപ്രയോഗങ്ങൾ ഈ അപരിച്ഛിന്നകാലത്തെ ഒരു വിധം പരിച്ഛേദിക്കും.

112. കാലം താഴെക്കാണിച്ചപ്രകാരം വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

കഥ

അനുപ്രയോഗം

1. അപരിച്ഛിന്നം

2. പരി. $\left\{ \begin{array}{l} (a) \text{ സമാപ്തം} \\ (b) \text{ അസമാപ്തം} \end{array} \right. \left\{ \begin{array}{l} a) \text{ ആവേദകം. ഇടുണ്ട്.} \\ b) \text{ നിവേദകം. ഇരിക്കുന്നു.} \\ a) \text{ പ്രചലത്തു്. കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.} \\ b) \text{ അനുബന്ധി. ഉന്നതം.} \end{array} \right.$

1. അപരിച്ഛിന്നഭൂതം—ഭൂതകാലത്തിൽ എപ്പോഴെങ്കിലും ഒരു ക്ഷണത്തിൽ നടന്നതു്.

ഉദാ—അവൻ പോയി.

2 a) ആവേദകഭൂതം—ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടഭൂതകാലത്തിൽ പുത്തിയായിരുന്നതും ശ്രോതാവിനു ജിജ്ഞാസിതവുമായ ക്രിയ.

ഉദാ—അവൻ പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു.

b) നിവേദകഭൂതം—ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടഭൂതകാലത്തിൽ പുത്തിയായിരുന്നതും ശ്രോതാവിനു ഉദാസിനവുമായ ക്രിയ.

ഉദാ—അവൻ പോയിരുന്നു.

3 a) പ്രചലത്തു്—ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടഭൂതകാലത്തിൽ പുത്തിയായിട്ടില്ലാത്ത ക്രിയ.

ഉദാ—അവൻ പൊങ്ങുണ്ടിരുന്നു.

b) അനുബന്ധഭൂതം—ഒരു നിർദ്ദിഷ്ടഭൂതകാലത്തിൽ പുത്തിയായിട്ടില്ലാത്തതും അക്കാലംവരെ ഫലാനുബന്ധം (ഫലത്തിന്റെ തുടർച്ച) ഉള്ളതുമായ ക്രിയ.

ഉദാ—അവൻ പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

ഭാവിവർത്തമാനങ്ങൾക്കും ഇതുപോലെ വിഭാഗവും ലക്ഷണവും ഉദാഹരണവും ഉൾക്കൊള്ളുക. ഇവയിൽ അനുബന്ധിയിൽ മാത്രം പ്രാക്രമ്യോധായതു വർത്തമാനകാലത്തിലാകുന്നു; ശേഷം മൂന്നിനും മുൻവിനയച്ചമെന്നറിക. ഉദാഹരണമായിട്ടുള്ളതായാൽ അതിന്നു ഭൂതഭാവികളിൽ പൂർണ്ണാനുപ്രയോഗം ചേർന്ന് 'ഉണ്ടായിരുന്നു' 'ഉണ്ടായിരിക്കും' എന്ന രൂപങ്ങൾ വരുന്നു.

ഭാവിവർത്തമാനങ്ങൾക്കേ താണു മുദാഹരണങ്ങൾ

കാലപരിമേദം.	വർത്ത	ഭൂതം	ഭാവി.
ആവേകം	പോയിട്ടുണ്ട്	പോയിട്ടുണ്ടായിരുന്നു	പോയിട്ടുണ്ടാകും.
തിവേകം	പോയിരിക്കുന്നു	പോയിരുന്നു	പോയിരിക്കും.
പ്രവലത്തു്	പൊണ്ണൊണ്ടിരിക്കുന്നു.	പൊണ്ണൊണ്ടിരുന്നു.	പൊണ്ണൊണ്ടിരിക്കും.
അനുബന്ധി	പോകുന്നുണ്ട്	പോകുന്നുണ്ടായിരുന്നു	പോകുന്നുണ്ടാകും.

113. മൂന്നു കാലങ്ങളിലും എല്ലാ പ്രകാരങ്ങളിലും 'ആയി' യിരിക്കും' എന്നു അനുപ്രയോഗിച്ചാൽ ഉപമാ അർത്ഥം തോന്നും.

ഉദാ: -- പോകുന്നായിരിക്കും	— വർത്തമാനം.
പോയായിരിക്കും	— ഭൂതം.
പോകുമായിരിക്കും	— ഭാവി.
പോകണമായിരിക്കും	— വാധായകം.
പോകാമായിരിക്കും	— അനുജ്ഞായകം.

114. ഭാവുന്നജ്ഞായകവിധായകങ്ങളിൽ 'ആയിരുന്നു' എന്നു അനുപ്രയോഗിച്ചാൽ ക്രിയ നടന്നിട്ടില്ലെന്നു കാണിക്കും.

ഉദാ: -- ബാലി രാവണനെക്കൊല്ലുമായിരുന്നു (പക്ഷേ കൊന്നില്ല എന്നർത്ഥം)
 മഴപെണ്ണങ്കിൽ വിതയ്ക്കുമായിരുന്നു (മഴ പെയ്തുമില്ല, വിതച്ചുമില്ല എന്നർത്ഥം.)
 കള്ളനെ ഉടൻ പിടിക്കണമായിരുന്നു (പിടികൂട ഉണ്ടായില്ല എന്നർത്ഥം)

115. പൂരണാനുപ്രയോഗം വിചയാനുക്കൾക്കു രൂപങ്ങളിലൊത്തിത്തു അർത്ഥം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നു.

വർത്ത	ഭൂതം	ഭാവി	വിധായകം.
ഉദാ: -- ഉണ്ണ്	ഉണ്ടായി	ഉണ്ടാകും	ഉണ്ടാകണം

ഇവിടെ ഉപധായുവിനു ഭൂതാദികളിൽ തന്നെയെ രൂപമില്ലാത്തതിനാൽ 'ആയി' 'ആകും' ഇത്യാദി ആവുകയുടെ രൂപങ്ങൾ അനുപ്രയോഗമായിട്ടു ചേർത്തിരിക്കുന്നു. പൂരണാനുപ്രയോഗങ്ങൾ എണ്ണത്തിൽ ചുരുക്കം.

116. മൂന്നു മാതിരി അനുപ്രയോഗങ്ങൾ പറഞ്ഞതിൽ ഓരോന്നിനേയും ചേർത്തുപോലെ ഒന്നിനുമേൽ ഒന്നായിട്ടു പ്രയോഗിക്കാം.

ഉദാ: -- പണിഞ്ഞുതീർന്നിട്ടുണ്ടാകും

ഇതിൽ 'പണിഞ്ഞു' എന്ന പ്രാക്പ്രയോഗത്തിനുമേൽ 'തീർന്നു' എന്നു ഭേദകാനുപ്രയോഗം; അതിനുമേൽ 'ഇട്ടുണ്ട്' എന്നു കാലാനുപ്രയോഗം, അതിനുമേൽ 'ആകും' എന്നു പൂരണാനുപ്രയോഗം.

117. പ്രാക്തപ്രയോഗത്തിനു അടുത്തു തന്നെ അനുപ്രയോഗത്തെ പ്രയോഗിക്കണം; എന്നാൽ കവികൾ പിരിച്ചു ഭൂതത്താക്കിയും പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്.

ഉദാ. — കണ്ടാലിരുന്ന ജനങ്ങളുണ്ടോ
കുപ്പാൻമടിക്കുന്നു തരംവരുമ്പോൾ,

ഇതിൽ ക്രിയ 'മടിക്കുന്നുണ്ടോ' എന്നു്.

പണ്ടു് ബാലിയെക്കണ്ടല്ലോ ഇരിക്കുന്നു,
ഇതിൽ 'കണ്ടിരിക്കുന്നു' എന്നു ക്രിയ.

മുമ്പു വിധായകം അനുജ്ഞായകം എന്ന പ്രകാരങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പാഞ്ഞ രണ്ടെണ്ണയും മുറക്കു 'വേൺ' 'ആവുക' എന്ന ധാതുക്കളുടെ രൂപങ്ങൾ ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്നവ ആകയാൽ അതു കളേയും അനുപ്രയോഗങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേർക്കേണ്ടതാണു്. അതിനുമുന്നതന്നെ അടുത്തു പറയുന്ന നിഷേധരൂപവും ചില ധാതുക്കളെ ചേർത്തു ഉണ്ടാക്കുന്നതാകയാൽ അതും ഒരനുപ്രയോഗത്തിന്റെ വർഗ്ഗഭേദമെന്നു പറയാം. ആ സ്ഥിതിക്കു ഇതുകൂടെ മുറയ്ക്കു പ്രകാരാനുപ്രയോഗം എന്നും നിഷേധാനുപ്രയോഗം എന്നും പേരിട്ടു് അനുപ്രയോഗം അഞ്ചുവിധം എന്നാക്കരുതൊ? ശരിതന്നെ, ആകാമായിരുന്നു; പക്ഷേ നിഷേധത്തിലും പ്രകാരത്തിലും ഉപയോഗിക്കുന്ന അനുപ്രയോഗധാതു സാധാരണ ഒരനുപ്രയോഗധാതുവിന്റെ നില കവിഞ്ഞു് ഒരു പടികൂടി അധികം കടന്നു് പ്രത്യയത്തിന്റെ നില അവലംബിച്ചിരിക്കുന്നു. കേൾ+അണം=കേൾക്കണം; കേൾ+ആം=കേൾക്കാം; കേൾ+ആഞ്ഞു=കേൾക്കാഞ്ഞു ഇത്യാദികളിലെല്ലാം മുറയ്ക്കു് അനുപ്രയോഗങ്ങളായ വേൺ ആവുക, ആവുക എന്ന ധാതുക്കളുടെ രൂപങ്ങൾ പ്രത്യയമായിട്ടു മഞ്ഞിട്ടല്ല യൊ കാരിതത്തിനുള്ള ക്കു് എന്ന ആഗമം വരുന്നതു്? അതിനാൽ വിധായകാനുജ്ഞായകപ്രകാരങ്ങളേയും നിഷേധത്തേയും അനുപ്രയോഗങ്ങളുടെ ശേഖരത്തിൽ ചേർക്കുന്നതു ശരിയാവുകയില്ല.

നിഷേധം

നിഷേധം

118 വാക്യങ്ങൾ വിധി എന്നും നിഷേധം എന്നും രണ്ടു വിധമാകുന്നു. ഒരു സംഗതിയുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു വിധി; ഒരു സംഗതി ഇല്ലെന്നു പറയുന്നതു നിഷേധം. വിധി വാക്യത്തിലെ ക്രിയാപദത്തിൽ 'ആ' 'ഇൽ' 'അത്' 'ഒത്' 'അരു' 'വഹി' എന്ന ഈ ആറു ചിലധാതുക്കളുടെ ചില രൂപങ്ങളെ അനുപ്രയോഗിച്ച് നിഷേധവാക്യത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു.

ഉദാ—	വിധി	നിഷേധം
	രാമൻ വരുന്നു	രാമൻ വരുന്നില്ല
	രാമൻ പോകും	രാമൻ പോകാ

'ആ' 'ഇൽ' ഇത്യാദി ആറു നിഷേധാത്മകങ്ങളെ പറഞ്ഞതിൽ 'ആ' അനിയേയും 'ഒലാ' 'വഹിയാ' എന്നും മറ്റും പോലെ മറ്റുള്ളതിൽ കൂടിച്ചേർന്നും വരും. 'അല്ല' 'ഇല്ല' 'അരുത്' 'ഒലാ' 'വഹിയാ' എന്നു ഇവയുടെ ഭാവിരൂപങ്ങൾ നിപാതങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

119. വിധിയെ നിഷേധമാക്കുന്നതിന്നു മലയാളത്തിൽ രണ്ടു മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ട്.

൧-ാമതു മേൽക്കാണിച്ച നിപാതങ്ങളെ ചേർക്കുക. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

നിദ്ദേശകപ്രകാരത്തിന്നു 'അല്ല' 'ഇല്ല' എന്നും.

ഉദാ—	രാമൻ വന്നില്ല.
	രാമൻ മടയതല്ല.

നിയോജകവിധായകങ്ങൾക്കു 'ഒലാ' 'അരുത്',

ഉദാ —	പോകരുതു, പോകൊല്ലാ
-------	-------------------

അനുജ്ഞായകത്തിന്നു 'വഹിയാ'

ഉദാ —	പറക വഹിയാ
-------	-----------

൨-ാമതു 'ആ' എന്ന ധാതുവിനെ പ്രത്യയംപോലെ ചേർക്കുക.

ഉദാ—പോകാത്തു—യിർദ്ദേശക വർത്തമാനം

പോകാത്തു — , : ഭൂതം.

പോകാ — , : ഭാവി

120. 'ആ' എന്ന നിഷേധധാതുവിനു ചില വിശേഷങ്ങളുണ്ട്; അവയെ താഴെ ചേർക്കുന്നു.

വർത്ത.	ഭൂതം.	ഭാവം.
മുൻവിന—ആയുന്നു, അത്തു; ആഞ്ഞു; ആയു, ആയാവു, ആ, നിഷേധകമധ്യമബഹുവചനം ആയി.		
പോരച്ചം—ആത്ത ആഞ്ഞ ആ		
വിനയച്ചം	{ നടുവിനയച്ചം -ആയ്ക്ക, ആഴിക.	
	{ പിൻവിനയച്ചം -ആയ്ക്കൻ.	
	{ പാക്കിക ,, -ആയ്ക്കിൽ.	

ഉദാ—	വിധി	നിഷേധം
വർത്ത	—പറയുന്ന	പറയായുന്ന പറയാത്ത
ഭൂതം	—പറഞ്ഞു	പറയാഞ്ഞു
ഭാവം	—പറയും പറയു	പറയ, പറയായ് വ, പറയായും
നിഷേധ, മധ്യമ, ബഹു	—പറയിൻ	പറയായിൻ
മുൻവിനയച്ചം	—പറഞ്ഞു	പറയാതെ, പറയാഞ്ഞു
നടു ,,	—പറക	പറയാക്ക, പറയാഴിക
പിൻ ,,	—പറയാൻ	പറയാക്കൻ
സംഭാവക	—പറകിൽ	പറയാക്കിൽ
വർത്ത. ചേർച്ച	—പറയുന്ന	പറയാത്ത
ഭൂതം ,,	—പറഞ്ഞ	പറയാഞ്ഞ
ഭാവം ,,	—പറയും	പറയാ
കൃതികൃത്ത ,,	—പറച്ചൽ	പറയായ്ക്കത്തം

ഇവയിൽ തടിച്ച അക്ഷരമേ പ്രായേണ നടക്കുന്നുള്ളു.

പ്രയോഗത്തിൽനിന്നും ഉദാഹരണങ്ങൾ—

'പററ യുന്നു, പറയായുന്ന'	മ-	ഭാ-
'കൂടായ്മോർ'	ത-	സ-
'ഏതും കളയായ് വ'		ടി-
'പഞ്ചബാണൻ തന്നടയ'		
വഞ്ചനയെ സമിയാഞ്ഞു,		പദം-
വല്ലായ്ത്തം, ഇല്ലായ്ത്തം		
വാടാവല്ലിക്കുടികുകൾ		മയ്യര-
വാടാവിളക്ക്, കൊല്ലാക്കല, മിണ്ടാപ്പച്ച,		
നോക്കാത്തവർ, പൊതിയാത്തേങ്ങ, തേടാപ്പൊൻ,		

ഉപദേശം—'അ' 'ഭൊ' 'അത്തു' ഇവയെ പ്രത്യയപോലെയും; 'പാരിയാ' എന്നതിനെ അനുപ്രയോഗം പോലെയും;

‘അല്ല ഇല്ല’—കളെ നിപാതംപോലെയും ആകുന്നു ചേക്കേണ്ടതു്. പ്രത്യയംപോലെ ആകുമ്പോൾ കാർത്തികങ്ങൾക്കു ‘കു’ ആഗമം മുതലായ പ്രക്രിയകൾ വരും. എന്നാൽ ‘ആ’ എന്നതു ചേക്കുമ്പോൾ മാത്രമേ ഈ ആഗമമുള്ളൂ; അതിനെയും കവികൾ വികല്പനയെ ചെയ്യാറുള്ളൂ. അതിനാൽ ‘കേൾക്കൂ’ എന്നും ‘കേളൂ’ എന്നും രൂപമാകാം. ‘വഹിയാ’ അനുപ്രയോഗംപോലെ ആകയാൽ പ്രാക്പ്രയോഗത്തിന്നു നടുവിനയെച്ചരൂപം വേണം. ‘അല്ല-ഇല്ല’കൾ നിപാതംപോലെ ആകയാൽ ആഖ്യാതത്തിന്റെ ഒടുവിലുള്ള അകാര ഉകാരങ്ങൾ ലോപിക്കുന്നു. ഇത്യാദി സൂക്ഷിച്ചുകൊൾക.

സമുച്ചയവികൽപങ്ങൾ

സമുച്ചയമെന്നാൽ കൂട്ടിച്ചേർക്കുക ഒരേജാതിയിലുള്ള പദങ്ങളുയേ കൂട്ടിച്ചേർത്തുകൂട. ‘ഉം’ എന്ന ഘടകനിപാതമാണു സമുച്ചയത്തിന്നുപയോഗിക്കണതു്, അതുകൊണ്ടു് ‘ഉം’ എന്നതിന്നു സമുച്ചയനിപാതം എന്നു പേർ ഇതിന്നു മുമ്പാ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ടു്.

ഉദാ—രാമനും കൃഷ്ണനും

—നാമങ്ങളുടെ സമുച്ചയം

സമന്വനം വിഭാസം ആയ രാമൻ

—ഭേദകങ്ങളുടെ ടി

അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും ചെയ്തതൊറ്റ—ക്രിയകളുടെ ടി

സംസ്കൃതം ഇംഗ്ലീഷ് മുതലായ ആയുദ്ധഭാഷകളിൽ സമുച്ചയനിപാതത്തെ ഒരിടത്തു് (ഒടുവിലത്തെ പദത്തിൽ) ഉപയോഗിച്ചാൽ മതി. ഭാഷയിൽ സമുച്ചയിക്കേണ്ടുന്ന ഓരോ പദത്തിലും ‘ഉം’ ചേർന്നും. ‘അതും ഇതും മറ്റേതും മറിച്ചേതും’ ഇത്യാദി. കവികൾ ചിലപ്പോൾ ആയുദ്ധഭാഷകളെ അനുകരിച്ചു സമുച്ചയനിപാതത്തെ ഒരിടത്തുമാത്രമായുപയോഗിക്കാറുണ്ടു്.

ഉദാ—വിധി ഫലിക്കുന്നതോ തുണയ്ക്കുവേണം.

ഭക്തപ്രിയൻ ഭയഹരൻ ഭഗവാൻ മുക്തൻ.

ക്രിയാസമുച്ചയത്തിൽ മാത്രം അല്പം വിശേഷമുണ്ടു്. ‘അറിഞ്ഞും അറിയാതെയും’ എന്നു മുൻ കാണിച്ച ഉദാഹരണ പോലെ എല്ലാ ഇടത്തിലും സാധിക്കയില്ല. സമുച്ചയിക്കേണ്ടുന്ന ക്രിയ

കളെ എല്ലാം നടുവിനയേച്ചത്രപത്തിലാക്കി ഓരോന്നിലും 'ഉം' ചേർത്ത് ഒടുവിൽ ചെയ്തതെ ആവശ്യപ്പെട്ട കാലപ്രകാരാദ്യപാധികൾ ചേർത്തു പ്രയോഗിക്കണം.

ഉദാ—ഒറ്റവാക്യങ്ങൾ

സമുച്ചയം.

രാമൻ രാജ്യമുപേക്ഷിച്ചു	}	രാമൻ രാജ്യമുപേക്ഷിക്കയും
കാട്ടിൽ പര വഷം താമസിച്ചു		കാട്ടിൽ പര വഷം താമസിക്കയും
രാവണനെ തിഗ്രഹിച്ചു		രാവണനെ തിഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യും.

അനുപ്രയോഗം സ്വയമേ ഉള്ളിടത്തു 'ചെയ്ത'യെ ഉപയോഗിക്കാതെ കഴിക്കാം. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

കുളിക്കണം	}	കുളിക്കയും
ഉണ്ണണം		ഉണ്ണുകയും
ഉറങ്ങണം		ഉറങ്ങുകയും വേണം.
കുളിക്കാം	}	കുളിക്കയും
ഉണ്ണം		ഉണ്ണുകയും
ഉറങ്ങാം		ഉറങ്ങുകയും ചെയ്യും.
കണ്ടിട്ടുണ്ട്	}	കണ്ടിട്ടും
കേട്ടിട്ടുണ്ട്		കേട്ടിട്ടും ഉണ്ട്.
തിന്നുകരുത്	}	തിന്നുകയും
ഇരിക്കരുത്		ഇരിക്കയും
കിടക്കരുത്		കിടക്കയും അരുത്.

വികല്പത്തിലും സമുച്ചയത്തിനു പറഞ്ഞ വിധികൾ തന്നെ. വികല്പമെന്നാൽ അതോ ഇതോ എന്നു രണ്ടാലൊന്നിനെ എടുക്കുക.

ഉദാ—രാമനോ കൃഷ്ണനോ വന്നത്

സമന്തരോ വിദ്വാനോ ആയ രാമൻ

അവിത്തോ അറിയാതെയോ ചെയ്ത തെറ്റും

മനുഷ്യൻ ധർമ്മം, അനുഷ്ഠിക്കുകയും ധനം സമ്പാദിക്കുകയും കാമന്യുഷം

അനുഭവിക്കുകയും മോക്ഷത്തിനു ശ്രമിക്കുകയും വേണം

ഉണ്ണുകയും ഉറങ്ങുകയും കുളിക്കുകയും ആം

കണ്ടിട്ടോ കേട്ടിട്ടോ ഇല്ല.

വികല്പത്തിനു ചിലെടത്തു സമുച്ചയതുല്യമായിട്ടും അർത്ഥം കാണാം.

ഉദാ—അസത്യം പഠകയോ ജന്തുക്കളെ ഹിംസിക്കുകയോ അരുത്.

ഇവിടെ രണ്ടാലൊന്നു എന്നല്ല അർത്ഥം, അസത്യം പഠകയാകട്ടെ ജന്തുക്കളെ ഹിംസിക്കു ആകട്ടെ അരുതെന്നാണ്.

‘ആകട്ടെ’ എന്ന നിപാതവും സമുച്ചയാത്മകം തന്നെ; ഭാരോ
നായിട്ടെടുത്തു പൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ടെന്നു മാത്രം ഇതിന് ‘ഉം’
ഇന്നേക്കാൾ ഭേദം.

പറവ്വിന

121. ഇതേവരെ പ്രസ്താവിച്ചതെല്ലാം കൃതികളുടെ പ്രധാ
ന ക്രിയയെ കുറിക്കുന്ന രൂപങ്ങളെപ്പറ്റി ആയിരുന്നു. ഇനി അ
പ്രധാനക്രിയയെ കുറിക്കുന്നവയെ വിവരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കൃതിയു
ടെ അത്ഥം ക്രിയ ആകുന്നു; അതു പ്രധാനമായും അപ്രധാനമാ
യും വരാം. എങ്ങനെയെന്നാൽ, ‘ബ്രഹ്മാവു കർമ്മേണ വരം
കൊടുത്തു’ എന്നു പറയുന്നിടത്തു ‘കൊടുത്തു’ എന്ന ക്രിയ മറ്റൊ
ന്നിനേയും ആശ്രയിക്കാതെ നിൽക്കുന്നതിനാൽ പ്രധാനമാകുന്നു.
‘ബ്രഹ്മാവു കർമ്മേണ കൊടുത്ത വരം’ എന്നാണു പറയുന്നതെ
ങ്കിൽ അവിടെ ‘കൊടുത്ത’ എന്ന ക്രിയ വരം എന്ന നാമത്തിന്
കീഴടങ്ങുന്നു. ‘കൊടുത്ത’ എന്നതിന്നു ഏതെങ്കിലും ഒരു നാമത്തെ
വിശേഷിപ്പിച്ചാലേ അത്ഭുതത്തിന്നു പൂർത്തിയാകുന്നുള്ളൂ. അതിനാൽ
ഇതു ഒരു നാമത്തിന്നു അംഗമായിപ്പോകുന്നു. ഇതുപോലെതന്നെ
‘രാമൻ പള്ളിക്കൂട്ടത്തിൽപോയ് പഠിക്കുന്നു’ എന്നിടത്തു ‘പോ
യ്’ എന്ന ക്രിയ ‘പഠിക്കുന്നു’ എന്നു മറ്റൊരു ക്രിയയ്ക്കു കീഴടങ്ങു
ന്നു. അതിനാൽ ‘പോയ്’ എന്നതു ‘പഠിക്കുന്നു’ എന്നതിന്റെ
അംഗമായിട്ടു നിൽക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ മറ്റൊന്നിന്നു അംഗമായിവ
രുന്ന ക്രിയ അംഗക്രിയ; പ്രധാനമായ ക്രിയ അംഗീക്രിയ. കോ
ടിക്കഴക്കോലിൽ പററികകൾ ചെന്നു പററുപോലെ അംഗക്രി
യകൾ അംഗീക്രിയയിൽ ചെന്നു പററുന്നതിനാൽ അവയ്ക്കു
‘പറവ്വിന’ എന്നും അംഗീക്രിയയ്ക്കു ‘മുറവ്വിന’ എന്നും തമിഴർ
പേരിട്ടിരിക്കുന്നു. അംഗക്രിയ അംഗമാകുന്നതു ഒരു നാമത്തിനോ
മറ്റൊരുക്രിയയ്ക്കോ ആകാമെന്നു മുമ്പിൽ കാണിച്ചല്ലോ. നാമ
ത്തിന്നു അംഗമാകുന്നതു ‘നാമംഗം’ അല്ലെങ്കിൽ ‘പോയ്യം’, ക്രിയ
യ്ക്കു അംഗമാകുന്നതു ‘ക്രിയാംഗം’ അല്ലെങ്കിൽ ‘വിനയ്യം’. ഗാന്തവെ
റു് സായ് പേരെടുത്തിന്നു ‘ശബ്ദവൃന്ദം’ എന്നും വിനയെടുത്തി
ന്നു ‘ക്രിയാവൃന്ദം’ എന്നും പേരിട്ടിരിക്കുന്നു.

പേരെച്ചം

122. മുറുവിനയിൽ 'അ' 'ഒരു' എന്ന ചുട്ടെഴുത്തുകളിൽ ഒന്നിനെ പേർത്താൽ അതു പേരെച്ചമായി ചമയും.

ഉദാ—മുറുവിന

പേരെച്ചം

പറയുന്നു	പറയുന്ന, പറയുന്നൊരു	വർത്തമാനം	} നിർദ്ദേശകം
പറഞ്ഞു	പറഞ്ഞു, പറഞ്ഞൊരു	ഭൂതം	
പറയും	പറയും, പറയുമൊരു	ഭാവി	

(പറയാവുന്ന)	പറയാവുന്ന, -ന്നൊരു	വർത്ത	} അനുജ്ഞാതകം
പറയായി	പറയായ, -യൊരു	ഭൂതം	
പറയാം	(പറയാമ) -	ഭാവി	

(പറയേണ്ടുന്നു)	പറയേണ്ടുന്ന, -ന്നൊരു	വർത്ത	} വധായകം
(പറയേണ്ടി)	പറയേണ്ടിയ, -യൊരു	ഭൂതം	
പറയണം	പറയേണ്ടും, -ണ്ടുമൊരു	ഭാവി	

പറയാത്തു	പറയാത്ത, -ത്തൊരു	വർത്ത	} നിഷേധകം
പറയാഞ്ഞു	പറയാഞ്ഞ, -ഞ്ഞൊരു	ഭൂതം	
പറയാ	പറയാ -	ഭാവി	

പറയേണ്ടാത്തു	പറയേണ്ടാത്ത, -ത്തൊരു	വർത്ത	} നിഷേധ
പറയേണ്ടാഞ്ഞു	പറയേണ്ടാഞ്ഞ, -ഞ്ഞൊരു	ഭൂതം	
പറയേണ്ടാ	പറയേണ്ടാ -	ഭാവി	

പറയുന്നില്ല	പറയുന്നില്ലാത്ത, -ത്തൊരു	—വർത്ത	നിഷേധനിർ.
പറയരുതു	പറയരുതാത്ത, -ത്തൊരു	—	നിഷേധവിധാ.
പറയാമഹിയാ	പറയാമഹിയാത്ത, -ത്തൊരു	—	നിഷേധാൻ.
പറയൊലാ	പറയൊലാത്ത, -ത്തൊരു	—	നിഷേധ വിധാ.

വിധായകാനുജ്ഞാതക പ്രകാരങ്ങൾക്കു മുറുവിനയിൽ ഭാവിരൂപമേ നടപ്പുള്ളു വെങ്കിലും പറുവിനയായ പേരെച്ചത്തിൽ അവയ്ക്കു ത്രികാലരൂപങ്ങളുമുണ്ടു്. അതിനാൽ ആ രണ്ടു പ്രകാരങ്ങൾക്കും മുറുവിനയിലുള്ള രൂപങ്ങളെ വലയത്തിനകത്തു കാണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ രണ്ടു പ്രകാരങ്ങളും 'വേൺ' 'ആ-(വുക)' എന്ന ധാതുക്കളുടെ അനുപ്രായഗതന്താൽ ഉണ്ടാകുന്നവയാകയാൽ ആ ധാതുക്കളുടെ പേരെച്ചരൂപം തന്നെ ഈ പ്രകാരങ്ങൾക്കും പേരെച്ചമായി തീരുന്നു. നിരോജകപ്രകാരത്തിന്നു മാത്രം പേരെച്ചരൂപമില്ല.

ഉപദേശം:— (I) ലിംഗപുരുഷവചനപ്രത്യയങ്ങളെ ചേർക്കുമ്പോൾ പറഞ്ഞതുപോലെ പേരെച്ചപ്രത്യയം ചേർക്കുമ്പോഴും കാലപ്രത്യയത്തിന്റെ അന്ത്യമായ ഉകാരം ലോപിക്കയും 'ഇ' എന്ന ഭൂതപ്രത്യയത്തിനു യകാരമോ നകാരമോ ആദ്യാഗമം വരുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിനാൽ

പറയുന്ന	+അ	=പറയുന്ന
പറഞ്ഞു	+അ	=പറഞ്ഞു
വിലസി	+അ	=വിലസിയ, വിലസിക്

എന്നു രൂപങ്ങൾ വരുന്നുവെന്നറിക.

ഉപദേശം:—(2) ഭാവിയിൽ മുറുവിനതന്നെ പേരെച്ചമായിട്ടു നടക്കയും ചെയ്യും. 'അ' 'ഒരു' എന്ന പ്രത്യയങ്ങൾ ചേർക്കുന്നതു വികല്പേന മതി. അതിനാൽ

വരും കാലം, വരുമകാലം
പോകും പോൾ, പോകുമപ്പോൾ

എന്നു രണ്ടു വിധവും പ്രയോഗിക്കാം.

123. പേരെച്ചങ്ങളിൽ ചിലതു വെറും നാമവിശേഷണ (ഭേദക)—ങ്ങളായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

ഉദാ—എന്റെ കെട്ടിയ പെൺ
അവന്റെ പെറ്റ അമ്മ
ചെളുത്ത പശു
കറുത്ത പട്ടി.

പേരെച്ചങ്ങളിൽ ലിംഗപ്രത്യയം ചേർത്താൽ അവ നാമങ്ങളായി മാറിയും.

ഉദാ—

അറിയുന്നവൻ,	അറിയുന്നോൻ	പും } നിർദ്ദേശക സ്ത്രീ } വർത്തമാനം നപും }
അറിയുന്നവൾ,	-നോൾ-	
അറിയുന്നതു,		
അറിഞ്ഞവൻ,	-ഞ്ഞാൻ-	പും } ടി. സ്ത്രീ } ഭൂതം നപും }
അറിഞ്ഞവൾ,	-ഞ്ഞാൾ-	
അറിഞ്ഞതു,		
അറിയുവവൻ,	-യോൻ; അറിവവൻ, -യോൻ-	പും } ടി. സ്ത്രീ } ഭാവി നപും }
അറിയുവവൾ,	-യോൾ; അറിവോൾ, -യോൾ-	
അറിയുവതു,	അറിയുതു	

അറിയാവുന്നവൻ,	-നോൻ-	പു	} അനുജ്ഞം യക വർത്ത മാനം
അറിയാവുന്നവർ,	-നോൾ-	സ്രീ	
അറിയാവുന്നതു,		നപു	
അറിയായവൻ,	-യായോൻ-	പു	} ടി. ഭൂതം
അറിയായവർ,	-യായോൾ-	സ്രീ	
അറിയായതു,		നപു	
അറിയാം (?)		പു, സ്രീ, നപു.	ടി ഭാവി
അറിയേണ്ടുന്നവൻ,	-നോൻ-	പു	} വിധായക വർത്തമാനം
അറിയേണ്ടുന്നവർ,	-നോൾ-	സ്രീ	
അറിയേണ്ടുന്നതു,		നപു	
അറിയേണ്ടിയവൻ,	-ണ്ടിയോൻ-	പു	} ടി. ഭൂതം
അറിയേണ്ടിവർ,	-ണ്ടിയോൾ-	സ്രീ	
അറിയേണ്ടിയതു,		നപു	
അറിയേണ്ടേൻ,		പു	} ടി. ഭാവി
അറിയേണ്ടേൾ,		സ്രീ	
അറിയേണ്ടുവതു,		നപു	
അറിയാത്തവൻ,	-വർ,-തു-	വർത്ത	} നിഷ്പേധകം
അറിയാത്തവൻ,	-വർ,-തു-	ഭൂതം	

‘അവൻ’ ‘അവൾ’ എന്നവയെ ചുരുക്കി സാധാരണയിൽ ‘കാൻ’ ‘കാൾ’ എന്നാക്കാറുണ്ടു്; ആ രൂപങ്ങളെ ആണ് രണ്ടാമതായി കാണിച്ചിരിക്കുന്നതു്.

വിനയച്ചം

124. (1) മുൻവിനയച്ചം (2) പിൻവിനയച്ചം (3) തടുവിനയച്ചം (4) പാക്ഷികവിനയച്ചം (5) തൻവിനയച്ചം എന്നു വിനയച്ചം അഞ്ചുവിധമാകുന്നു.

(1) ഭൂതകാലത്തിലുള്ളതു മുൻവിനയച്ചം.

ഉദാ:—രാജൻ വന്നു കളിച്ചു് ഉഴൺ കഴിച്ചു.

ഇതിൽ വരുകയും കളിക്കയും ഉഴൺ കഴിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പു നടന്നതായാൽ ‘വന്നു’ ‘കളിച്ചു’ എന്നവ മുൻവിനയച്ചങ്ങൾ.

(2) ഭാവികാലത്തിലുള്ളതു പിൻവിനയെച്ചം

ഉദാ—രാമൻ ഉണ്ണാൻ പോകുന്നു.

ഇതിൽ ഉണ്ണുക പോയതിന്റെ ശേഷം നടക്കുന്ന ക്രിയ ആകയാൽ 'ഉണ്ണാൻ' എന്നതു പിൻവിനയെച്ചം.

(3) കാലാദി വിശേഷങ്ങളെന്നു മില്ലാത്ത കേവലക്രിയ നടവിനയെച്ചം.

ഉദാ:—കുളം പറക ശരിയല്ല.

ഇതിൽ 'പറക' എന്നതു നടവിനയെച്ചം. ഇതു വാക്യത്തിന്റെ കർത്താവായിട്ടു തന്നെ നിൽക്കുന്നു. നടവിനയെച്ചത്തിന്നു മറ്റു വിനയെച്ചങ്ങളെക്കാൾ അർത്ഥത്തിലും പ്രയോഗത്തിലും വളരെ ഭേദമുണ്ട്. ഇതു കാലാഭ്യുപാധികളിൽ ഒന്നിന്റെയും സ്വർമില്ലാത്തതാകയാൽ വാസ്തവത്തിൽ അംഗമെന്നും അംഗിയെന്നും പറയപ്പെടാവുന്നതല്ല. ഇതു പരബ്രഹ്മം പോലെ അപരിച്ഛിന്നമാകുന്നു. ഇതു മറ്റൊരു ക്രിയക്കു കീഴടങ്ങുന്നതും തനിയേ നിൽക്കാൻ ശേഷിയില്ലാത്തതുകൊണ്ടു മാത്രമാകുന്നു. എന്നാൽ നിയോഗം, ആശയം, മുതലായ അർത്ഥങ്ങളൊന്നും തോന്നിക്കുന്നതിന്നു മനസ്സില്ലാത്തതിനാൽ ഇതിനെ പ്രധാന ക്രിയ ആയിട്ടു തന്നെ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. ഉദാ:—'ആയ്യേ! വേഷം ധരിച്ചു കഴിഞ്ഞതുകിൽ ഇങ്ങോട്ടു വരികതന്നെ.' ഇവിടെ 'ഇങ്ങോട്ടുവാ' എന്നായാൽ ആശയവും, 'വരൂ' എന്നായാൽ വിധിയും 'വരാം' എന്നായാൽ അനൗജ്ഞയും തോന്നിയെന്നു വരാം. ഈ മാതിരി ഉപചാരത്തോടുകൂടി പറയുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ നിയോജകപ്രകാരത്തിന്റെ മധ്യമപുരുഷന്റെ സ്ഥാനത്തു ഇതിനെ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. 'കുളംപറകയാൽ ശിക്ഷകിട്ടി' ഇത്യാദികളിലെപ്പോലെ ഇതിനെ നാമപോലെയും ഉപയോഗിക്കാം.

(4) പാഷ്ടിക വിനയെച്ചം ഒന്നു ഒരുപ്രകാരം വരുന്ന പക്ഷം എന്നുള്ള അർത്ഥത്തെക്കുറിക്കുന്നു.

ഉദാ—'ഇന്നത്തേക്കു കഴിച്ചിട്ടുകിലിവിടെ ജയിച്ചിടിന്റേ' 'കഴിക്കുന്നപക്ഷം' എന്നാൽ.

(5) തൻവിനയെച്ചം 'ഒന്നു ഒരുവിധം ഇരിക്കുമ്പോൾ' എന്നാൽത്തെ കുറിക്കും.

ഉദാ—ജ്യേഷ്ഠനിരിക്കെ കൂടെവംശത്തിൽ
ശ്രേഷ്ഠൻ ഞായെന്നവനുടെ ഭാവം

ജ്യേഷ്ഠനിരിക്കുമ്പോൾ എന്നാൽ.

ൻ

ചരിനിഷ്ഠാകാണ്ഡം

125. ഭൂതാഖ്യാതം (ഭൂതകാലത്തിലേ മുറുവിന) തന്നെ മുൻവിനയെച്ചമാകുന്നു; അതിൽ 'തു' പ്രത്യയത്തിന്റെ ഉകാരത്തെ സംവൃതമാക്കുകയും, 'ഇ' പ്രത്യയത്തിനു അപ്പുറം വരുന്ന ദ്രവ്യത്തെ ഇരട്ടിക്കുകയും മാത്രം ഭേദം വേണം.

ഉദാ—ഭൂതാഖ്യാതം. മുൻവിനയെച്ചം.

വന്നു	വന്നു്
കണ്ടു	കണ്ടു്
കേട്ടു	കേട്ടു്
ഓടി	ഓടി (വെന്നു)
ഇളകി	(പ്പോയി)

പാന്നുവെന്നു കരോകൃതിൻ;
കൂട്ടിൽ കരേറപ്പിടികൂടിമെല്ലെ.

126. ഭാവിരൂപത്തിലോ ധാതുവിൽ തന്നെയോ 'ആൻ' എന്നു പ്രത്യയം ചേർത്താൽ പിൻവിനയെച്ചം ഉളവാകും.

ഉദാ—ധാതു. ഭാവി. പിൻവിനയെച്ചം.

വരും	വരും	വരുവാൻ, വരാം
പോ	പോകും	പോകുവാൻ, പോവാം

അനുസാരത്തിനു സന്ധിയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ള വകാരാഭേദം വന്നു 'വര + ആൻ' എന്നതു 'വരുവാൻ' എന്നായിത്തീരുന്നവെന്നിരിക്ക. കാര്യങ്ങളിൽ 'കൂ' ആഗമത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു വികല്പന 'പ്പ' കൂടി ആഗമം വരുന്നതിനാൽ മൂന്നു വിധം രൂപം വരും. എങ്ങിനെയെന്നാൽ—

ധാതു. പിൻവിനയെച്ചം.

കേൾ	—കേൾക്കുവാൻ,	കേൾക്കും,	കേൾപ്പാൻ.
പിടി	—പിടിക്കുവാൻ,	പിടിക്കും,	പിടിപ്പാൻ.
ചേർ	—ചേർക്കുവാൻ,	ചേർക്കും,	ചേർപ്പാൻ.

ണകാര-നകാരാന്തങ്ങൾക്കും മകാരാഗമവികല്പത്താൽ മൂന്നു രൂപം വരും. എങ്ങിനെയെന്നാൽ—

കാണും	—	കാണുവാൻ,	കാണും,	കാണുവാൻ.
തിന്നും	—	തിന്നുവാൻ,	തിന്നും,	തിന്നുവാൻ.

127. ധാതുവിൽ 'ഉക്' എന്നു പ്രത്യയം ചേർത്താൽ അതു നടുവിനയെച്ചമാകും.

ഉദാ - ധാതു.

ഇളക്
കേൾ
ഒടു

നടുവിനയെച്ചം.

ഇളക്കുക.
കേൾക്കുക.
ഒടുക.

വിശേഷവിധി (1) ധാതു സ്വരാനന്തരമോ ചിലന്തമോ ആയിരുന്നാൽ അതിന്നു പ്രത്യയം 'ക' എന്നു മാത്രമായാലും മതി; എങ്കിൽ ഈ 'ക' പ്രത്യയത്തെ കാരിതങ്ങളിൽ ഇരുട്ടിച്ചു 'ക്ക' എന്നാക്കണം.

ഉദാ: - ധാതു.

പറ
കേൾ
തിൽ
പിടി
പൊടി

നടുവിനയെച്ചം.

പറക,
കേൾക്ക,
തിൽക്ക,
പിടിക്ക,
പൊടിക,
പറയുക,
കേൾക്കുക,
തിൽക്കുക,
പിടിക്കുക,
പൊടിയുക.

വിശേഷവിധി (2) പ്രാക് പ്രയോഗമായി നിൽക്കുന്ന ഒരു വ്യഞ്ജനാന്ത ധാതുവിന്നു നടുവിനയെച്ചം ഉണ്ടാക്കുമ്പോൾ പ്രത്യയം 'അ' എന്നു മാത്രം മതിയാകും.

ഉദാ: - വര

ചെല്
കൊണ്ടാട്

വരവേണ്ടും.

ചെല്ലവേണ്ടും.

കൊണ്ടാടത്തക്കത്രപം തടിച്ചുപറയും.

128. ധാതുവിലോ നടുവിനയെച്ചത്തിലോ 'ൽ' പ്രത്യയം ചേർത്താൽ പാക്ഷികവിനയെച്ചമാകും. നടുവിനയെച്ചത്തിൽ ചേർക്കുമ്പോൾ ക(=ക് + അ) എന്നുള്ള അതിന്റെ ഒടുവിലുള്ള അകാരത്തെ ലോപിപ്പിക്കുകയും വേണം.

ഉദാ: - ധാതു.

വര
കേൾ
പോ
പതിഞ്ഞീട്

പാക്ഷികവിനയെച്ചം.

വരുകിൽ,
കേൾക്കുകിൽ,
പോകിൽ,
പതിഞ്ഞീടുകിൽ,
വരുകിൽ,
കേൾക്കുകിൽ,
പോകുകിൽ,
പതിഞ്ഞീടുകിൽ

129. ധാതുവിൽ 'ഏ' എന്നോ 'അവേ' എന്നോ പ്രത്യയം ചേർത്താൽ തൻവിനയെച്ചമാകും.

ഉദാ: - ധാതു

പറ
തിൽ
ചെയ്

തൻവിനയെച്ചം.

പറയേ,
തിൽക്കേ,
ചെയ്യേ,
പറകവേ,
തിൽക്കവേ,
ചെയ്യവേ.

കൃൽപ്രകരണം

130. നാമത്തിനും കൃതിക്കും ഉണ്ടാകുന്ന രൂപഭേദങ്ങളെ എല്ലാം വിവരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി നാമത്തിൽ നിന്നു ജനിക്കുന്ന കൃതികളെ 'നാമധാതു' എന്നൊരിനമായി വിവരിച്ചതുപോലെ കൃതികളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന നാമങ്ങളേയും നാമങ്ങളിൽ നിന്നു ജനിക്കുന്ന മറ്റു നാമങ്ങളേയും പറ്റി പറയേണ്ടതുണ്ട്. കൃതികളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന നാമങ്ങൾക്കു 'കൃതുകൾ' എന്നും നാമങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന മറ്റു നാമങ്ങൾക്കു 'രചിതങ്ങൾ' എന്നും സംസ്കൃത വ്യാകരണാനുസാരേണ പേരുകൾ ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

131. കൃതികൃത്ത് *എന്നും കാരകകൃത്ത് എന്നും കൃതുകൾ രണ്ടുവിധം. ഒന്നാമത്തേതു കേവലമായ ക്രിയാസ്വരൂപത്തെ കുറിക്കുന്നു. ഇതിനു 'ക്രിയാനാമ'മെന്നും ചിലർ പേർ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. രണ്ടാമത്തേതിൽ ക്രിയയെ നടത്തുന്ന കർത്താക്കൾക്കിടയിൽ ഒന്നു പ്രത്യയത്തിന്റെ വാച്യമായി നിൽക്കുന്നു.

ഉദാ:—ധാതു. കൃതികൃത്ത്. കാരകകൃത്ത്.
 വള വളവു വളവൻ
 ഉരുൾ ഉരുളിച്ച ഉരുളൻ.

ഇതിൽ 'വളവു' 'ഉരുളിച്ച' രണ്ടും ആ ക്രിയകളുടെ പേരുകളാകുന്നു. വളയുന്നതു (വളയുക എന്ന ക്രിയയുടെ കർത്താവു) വളവൻ; ഉരുളുന്നത് (ഉരുളുക എന്ന ക്രിയയുടെ കർത്താവു) ഉരുളൻ എന്നു അർത്ഥമാകുന്നു.

132. കൃതികൃത്തുകളെ കുറിക്കുന്നതിന്.

1. അൽ	4. വു്	7. ത്ത്	10. മ
2. തൽ	5. ച	8. ത്താ	11. വി
3. ല്	6. തി	9. അം	12. മാനം

എന്നു 12 പ്രത്യയങ്ങളുണ്ട്. ഇവയെ ചേർക്കുമ്പോൾ താല്പര്യാദേശം, ഉപന്യസ്വരത്തിനു ദീർഘം മുതലായ ചില പ്രക്രിയകളും ചെയ്യേണ്ടിവരും.

ഉദാ:—ധാതു	കൃതി.	ധാതു	കൃതി
1 അൽ—	തൊഴു തൊഴുകൽ	കോൺ	കോണൽ
	തേക് തേകൽ	കരു്	കരുതൽ
	ഏങ്ങ് ഏങ്ങൽ	കറ	കാവൽ
	മുട് മുടൽ	കുവു്	കുവൽ

* കൃതികൃത്തിനു ചിലർ ഭാവരൂപം എന്നു പേർ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അതും സ്വീകാര്യം തന്നെ. നാമകരണരീതി ക്രൈസ്തവരീതിയനുസരിച്ചു ചെല്ലു പേരാണ് കൃതികൃത്ത് എന്നത്.

2. തൽ—കെട്ട് കെട്ടുക.
3. പ്പ്—തേ-തേപ്പ; കിട-കിടപ്പ; പാർ-പാർപ്പ്.
4. വ്—അറി-അറിവ്; നോ-നോവ്; തിന-തിനവ്; അള-അളവ്.
5. ച്—ചേർ-ചേർച്ച; വീഴ്-വീഴ്ച; അകൽ-അകൽച്ച; അരുള്-അരുളച്ച.
6. തി—അറു-അറുതി; പൊറു-പൊറുതി.
7. ത്തു—നെയ്-നെയ്തു; കൊയ്-കൊയ്തു; ഉഴുത്-ഉഴുത്തു; കാത്-കാത്തു; പൂശ്-പൂശ്തു (താലവ്യാദേശം); പാട്-പാട്തു (സന്ധിക്കാൽ); കൂട്-കൂട്ടു; മൻ-മാറു.
8. ത്തം—തട-തടത്തം; പിടി-പിടിത്തം; വെളി-വെളിച്ചം; വെട്ടം; കോട്ടം-കോട്ടം. ഏറ്-ഏറ്റം.
9. അ—തീർ-തീർച്ച; എണ്-എണ്ണം; ആർ-ആർച്ച; കർ-കർമ്മം.
10. മ—കാർ-കാർമ്മ; കൂർ-കൂർമ്മ; തെളി-തെളിമ.
11. വി—കേൾ-കേൾവി, കേളി; മറ-മറവി; വേൾ-വേൾവി, വേളി.
12. മാന്നം—തീർ-തീർമ്മം; ചേമ്പ്-ചേമ്പ് മന്നം; വർ-വർമ്മം.

ഉപദേശം.—ഇച്ചൊന്ന 12 പ്രത്യയങ്ങളിൽ

(1) 'അൽ' മിക്ക ധാതുവിചാരം ചേരും.

ഉദാ:—ചെയ്-ചെയ്തൽ.

(2) 'പ്പ്' കാരിതങ്ങൾക്കു കൊള്ളാം.

ഉദാ:—തിൽപ്പ്, നിരപ്പ്, തരിപ്പ്.

(3) 'അം' ഒരുകാരന്മാർക്കു; ഒരുകാരനെ ചരമാദേശം

ചെയ്തു കകാരവുമാക്കണം.

ഉദാ:—ഇണക്കം, അനക്കം, പൊക്കം.

(4) 'ച്', 'വ്' രണ്ടു ശാസ്ത്രങ്ങൾക്കും.

ഉദാ:—തളർച്ച	ഉണർച്ച,	വളർച്ച.
അകൽച്ച	തികൽച്ച,	അമൽച്ച
ഉരുൾ(ളി)-ച്ച,	വിര(ളി)-ച്ച	
താഴ്ച,	വീഴ്ച,	കാഴ്ച.

(5) 'തൽ' 'വ്' താലവ്യസ്വരാന്തങ്ങൾക്കു; താലവ്യത്തിൽ ചേരുന്നവരും 'തൽ' എന്നതിനെ താലവ്യാദേശംകൊണ്ടു 'ചൽ' എന്നുമാക്കണം.

* ചിലപ്പോൾ ഉച്ചാരണസൗകര്യത്തിനു വേണ്ടി പ്രത്യയത്തെ 'ഇച്ച' എന്നു കാറുണ്ട്. ഉരുളിച്ച, വിരളിച്ച ഇत्याദി.

ഉദാ:—കരച്ചൽ, പിഴിച്ചൽ, മറിച്ചൽ.
അറവു്, മറവു്, തെളിവു

133. ധാതുരൂപത്തെ ചിലടത്തു കൃതികൃത്തായിട്ടു കാണാം.
ഉദാ:—കളി, കളി, കടി, വിത, പൊടി, പണി.

ചിലടത്തു ഉപാന്ത്യസ്വരത്തെ നിട്ടുകമാത്രം ചെയ്യണം.

ഉദാ:—പട്ട്—പാട്ടു | ഉൺ—ഉൺ | കെട്ട്—കേട്ട്
തിൻ—തീൻ | ചുട്ട്—ചുട്ട് | പൊഴ്—പോഴ്

134. കാരകകൃത്തുകളെ ഉണ്ടാക്കുന്നതിന് 'അ' എന്നും 'ഇ' എന്നും രണ്ടു പ്രത്യയങ്ങളുണ്ട്. ഇവയിൽ ഇന്നു പ്രത്യയം ഇന്നു ധാതുവിന് എന്നു വേർതിരിക്കുന്നതു പ്രയാസം; പ്രത്യയം ചേർന്നുവരും ചിലടത്തു വിശേഷപ്രക്രിയകളും വേണ്ടി വരും.

ധാതു. കാരകകൃത്തിന്റെ രൂപം പല്ലിംഗം. സ്ത്രീ

ഉദാ - ഞാണ	ഞാണയ	ഞാണയൻ.	ഞാണച്ചി
ചതി	ചതിയ	ചതിയൻ(യൻ)	ചതിച്ചി
കോട	കോട	കോടൻ (പുനപുനകരുദ്ധം)	
ഉരുൾ	ഉരുള	ഉരുളൻ	ടി
തെണ്ടു	തെണ്ടി	തെണ്ടി	(ലിംഗഭേദമില്ല)
മൊണ്ടു്	മൊണ്ടി	മൊണ്ടി	ടി

'ഇ' എന്ന പ്രത്യയം നാമങ്ങളോടു സമാസിച്ച് ഉണ്ടാകും അധികം നടപ്പു്. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

മരംചാടി	മരത്തിൽ ചാടുന്നവൻ	—ൾ,—തു.
കാടോടി	കാട്ടിലേറുന്നവൻ,	—ൾ,—തു.
മീൻകൊല്ലി	മീനികൊല്ലുന്നവൻ,	—ൾ,—തു.
കാറ്റാടി	കാറ്റിലാടുന്നവൻ,	—ൾ,—തു.
വായാടി	വായകൊണ്ടാടുന്നവൻ,	—ൾ,—തു.

കൃതികൃത്തിൽ പരഞ്ഞതുപോലെ ധാതുരൂപം തന്നെ കാരകകൃത്തായി നടക്കുന്നതും ഉണ്ടു്. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

ധാതു.	അർത്ഥം	കാരകകൃത്തു.
വള	വളയുന്നതു	വള.
പിടി	പിടിക്കപ്പെടുന്നതു	പിടി
ഉരുൾ	ഉരുളുന്നതു	ഉരുൾ.
ചുരുൾ	ചുരുളുന്നതു	ചുരുൾ.

കൃതികൃത്തിനെത്തന്നെ ചിലപ്പോൾ കാരകകൃത്തിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചുകാണാം.

ധാതു.	കൃതികൃത്തു.	അനന്തരം.
ഉദാ—വേൾ	വേളി	വേൾക്കുപ്പെട്ടവർ
പകർ	പകർച്ച	പകർപ്പെട്ടതു
മറു	മറു	മറുപ്പെട്ടതു
യടു	യടു	യടുത്തുള്ള ഇടം

തലിതപ്രകരണം

135. തലിതങ്ങളിൽ പ്രധാനമായിട്ടു (1) തന്മാത്രം (2) തലപത്തു (3) പുരണി എന്നു മൂന്നുവക പ്രത്യയങ്ങളുണ്ടു്. സൗന്ദര്യം, സാമത്വം മുതലായ ഗുണങ്ങൾ ധർമ്മങ്ങൾ; ആ ഗുണങ്ങളുള്ള സുന്ദരൻ, സമത്വൻ മുതലായ ദ്രവ്യങ്ങൾ ധർമ്മികൾ. ഒരു ധർമ്മത്തെ കുറിക്കുന്നതു തന്മാത്രം; ഒരു ധർമ്മിയെ കുറിക്കുന്നതു തലപത്തു. ഇത്രാമത്തേതു എന്നു ഒരു സംഖ്യയെ പൂരിപ്പിക്കുന്നതു പുരണി.

ഉദാ—പുതു	-പുതു	} തന്മാത്രം
മേൽ	-മേൽ	
വേൾ	-വെൺ	
കര	-കരയൻ	} തലപത്തു്
മുപ്പ	-മുപ്പൻ	
മിടുക്ക	-മിടുക്കൻ	
ഒന്നു്	-ഒന്നാമൻ	} പുരണി
രണ്ടു്	-രണ്ടാമൻ	
പത്തു്	-പത്താമൻ	

136. A. ശുദ്ധഭേദകങ്ങൾക്കും ആകാരാന്തനിഷേധകങ്ങൾക്കും, കോയിലാദിഗണത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുള്ള ശബ്ദങ്ങൾക്കും 'മ' എന്നു തന്മാത്രപ്രത്യയം വരും.

ഭേദകം.	തന്മാത്രം.	ശബ്ദം	തന്മാത്രം
ഉദാ—പുതു	-പുതു	കോയിൽ	-കോയിമ
പഴ	-പഴമ	അടി	-അടിമ
വെൾ	-വെൺ	ആൺ	-ആണമ
വര	-വരയ്മ	ചേര	-ചേരയ്മ

കോയിലാദിഗണമാവിതു—കോയിൽ, ആൾ, അടി, തൊഴ, ആൺ, വെൺ (രണ്ടും വികല്പേന) ഇത്യാദി.

B. ശേഷം ശബ്ദങ്ങൾക്കെക്കെയും 'അം' എന്നു തന്മാത്ര പ്രത്യയം.

ഉദാ—മടയ	മടയത്തം
മണ്ട	മണ്ടത്തം
ചണ്ടി	ചണ്ടിത്തം
വിഡ്ഡി	വിഡ്ഡിത്തം

137. 'അ' എന്നു തദപൽപ്രത്യയം

	ശബ്ദം.	തദപത്ര പം.	പും.	സ്ത്രീ.
ഉദാ—	മടി	മടിയ	മടിയൻ	മടിച്ചി
	കര	കരയ	കരയൻ	മിടുക്കി
	മിടുക്	മിടുക്ക	മിടുക്കൻ	മിടുക്കി
	തടി	തടിയ	തടിയൻ	തടിച്ചി
	ചെറുമ	ചെറുമ	ചെറുമൻ	ചെറുമി

തദപൽപ്രത്യയത്തിന്നു 'അവിടെയുള്ള' 'അവിടെ ഉണ്ടാക്കിയ' ഇ ത്യാജ്യത്വങ്ങളും കാണാം. എങ്ങനെയെന്നാൽ—

തെക്കുള്ളവൻ, -ക, =തു =തെക്കൻ
 കോട്ടാരമുണ്ടാക്കിയതു =കോട്ടാരൻ
 കിഴക്കിന്നു വരുന്നതു =കിഴക്കൻ (കാറ്റ)

138. 'ആ' എന്നു പൂരണിതലിതം സംഖ്യാവാചി ശബ്ദങ്ങൾക്കു വരും.

സംഖ്യാ.	പൂരണി.	പും	നപും.
ഉദാ—ഒന്ന്	ഒന്നാമ	ഒന്നാമൻ	ഒന്നാമതു
രണ്ട്	രണ്ടാമ	രണ്ടാമൻ	രണ്ടാമതു
പത്തു്	പത്താമ	പത്താമൻ	പത്താമതു
നൂറ്	നൂറ്റാമ	നൂറ്റാമൻ	നൂറ്റാമതു

ഇതിൽ 'ഒന്നാമൻ' എന്നോ 'ഒന്നാമി' എന്നോ വരേണ്ടുന്ന സ്ത്രീലിംഗം ഉപയോഗിക്കാറില്ല. അതിലേക്കു പൂരണിതലി താന്തങ്ങളുടെ നപുംസകരൂപത്തിൽ 'എ' എന്ന വിഭക്ത്യാഭാസം ചേർത്തുണ്ടാക്കുന്ന രൂപത്തിൽ സ്ത്രീലിംഗം ചേർക്കുകയാണു പതിവ്. അങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്ന രൂപത്തിന്നു മൂന്നു ലിംഗവും വരും. എങ്ങനെ എന്നാൽ—

സംഖ്യ.	വിഭക്ത്യാഭാസം.	പും.	സ്ത്രീ.	നപും.
ഒന്നു	ഒന്നാമത്തേ	ഒന്നാമത്തേയൻ	ഒന്നാമത്തേയർ	ഒന്നാമത്തേതു

അഭിയാസം ൧൫.

താഴെ കാണുന്ന വാക്യങ്ങളിലെ ധാതുക്കളുടെ ലിംഗവ്യത്യാസവചനങ്ങളെ പറയുക —

1) കാമി.....കുറുപ്പുപ്രശ്നം തങ്ങളോട് തീടിനാൻ, —	മോഹ-
2) പാർവ്വതയുടെ മുഖമേറവും തെളിഞ്ഞുതെ.	മംഭാര-
3) ഉല്പലേക്ഷണ ഭൂതന്മാരവതോടു ചൊന്നാൻ,	ടി
4) ഏവം തത്ഭിന്നീചൊല്ലിയാർ.	ശ്രീ-കൃ-ച.
5) തിൻതിരുവടിചൊന്നവ കേൾപ്പാൻ.	കണ്ണശ്ശര-
6) വന്ദിച്ചുൻ ഗണനായകനാകിത വാതോർ കോതാടു...	കണ്ണശ്ശരമാ
7) ഇവിടെ വസിപ്പോമിന്നിവിതാമു.	ടി
8) പാശോധിപ്പൂരെ...വീണിക്കാ കേണിടുന്നേൻ	മയൂര-
9) ഘോരരൂപിണിയായ താടക വീണാനല്ലോ.	അല്പാ-രാമ-
10) ഭണ്ഡകാരയ്ക്കുവന്ന വാഴുന്നിതവർബലാൽ	ടി

അഭിയാസം ൧൬

താഴെ എഴുതുന്ന വാചകങ്ങളിലെ കൃതികൾ വിലധാതുക്കളോ, നാമധാതുക്കളോ, മുറ്റുവിതയോ, പറുവിതയോ, പേരെച്ചോ, വിതയെച്ചോ എന്നും തരം തിരിച്ചുപറയുക, അനുപ്രയോഗങ്ങളേയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുക.

1) എന്നാൽ കഥ പറഞ്ഞു രസിപ്പിക്കാതല്ല കാളിദാസൻ ഇതിൽ ഉദ്യമിച്ചിരിക്കുന്നത്.	
2) പേടിച്ചോടുംപടി തട്ടുതിരൊന്നുച്ചലിപ്പിച്ചിടേണം	
3) വണ്ടും ഞണ്ടും വടിവൊടു കളിക്കുന്ന കഥങ്ങളേയും	
4) നന്മവന്നീടുന്നാളേ തല്ലതുതോന്നിയിട്ടു —	ഭാര-
5) പറുലരൊച്ചകേട്ടുറങ്ങുതീടിനാൻ —	ടി.
6) രണ്ടുതരങ്ങൾക്കുടത്തുട്ടാ-
തടൻകോതതികൊത്തുകാൽ	ശ്രീ-കൃ-ച
7) ഞാൻ ഒരു ഗ്രന്ഥമെഴുതിവരുന്നു	
8) വെറുപോയവരല്ലാമിങ്ങനെ ചമഞ്ഞവാ-
രത്തെരക്കുകുടമതു ചിന്തിച്ചാൽ ചിത്രം ചിത്രം	
9) ശ്രീകൃഷ്ണനെപ്പോഴു വസിച്ചുരുളുന്നിടകിൽ
ശോകേനചെന്നു,	
10) പൊയല്ലല്ലെലിവുളയന്ന
കുതിരവേരുന്നെ നിസ്സംശയം.	

ആകാംക്ഷാകാണ്ഡം

കാരകപ്രകരണം

139. ആകാംക്ഷ എന്നാൽ ശബ്ദങ്ങൾക്കു അന്യോന്യമുള്ള ബന്ധമാകുന്നു. ഒരു ക്രിയയ്ക്കു നാമപദങ്ങളോടുള്ള ആകാംക്ഷ കാരകം. ഏതേതെല്ലാം കൂടി ഒരു ക്രിയയെ നടത്തുന്നുവോ അന്താതെല്ലാം ആ ക്രിയയുടെ കാരകങ്ങൾ എന്നു പറയപ്പെടുന്നു.

അപ്പുറന്റെ നിയോഗത്താൽ പരിന്നാലുവയ്ക്ക രാമൻ കാട്ടിൽ താമസിച്ചു എന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ 'രാമൻ' 'നി' 'യോഗം' 'വയ്ക്ക' 'കാട്ട' ഇതൊക്കെയും ഉണ്ടെങ്കിലേ 'താമസിച്ചു' എന്ന ക്രിയയ്ക്കു പൂർത്തി വരുന്നുള്ളു. അതിനാൽ രാമാദികളെല്ലാം 'താമസിക്ക' എന്ന ക്രിയയ്ക്കു കാരകങ്ങൾ.

140. കർത്താ, കർമ്മം, കരണം, കാരണം, സാക്ഷി, സ്വാമി, അധികരണം എന്നു കാരകങ്ങൾ ഏഴെണ്ണമുണ്ട്. ഇവയിൽ കർത്താവിനെ കർത്തരിപ്രയോഗത്തിൽ നിർദ്ദേശികയും, കർമ്മണിപ്രയോഗത്തിൽ പ്രയോജികയും; കർമ്മത്തെ കർത്തരിപ്രയോഗത്തിൽ പ്രതിഗ്രാഹികയും, കർമ്മണിപ്രയോഗത്തിൽ നിർദ്ദേശികയും; കാരണകാരണങ്ങളെ സ്വന്ത പ്രയോജികയും; സാക്ഷിയെ സംയോജികയും; സ്വാമിയെ ഉദ്ദേശികയും; അധികരണത്തെ ആധാരികയും കുറിക്കുന്നു. ഈ സംഗതിയെത്തന്നെ താഴെ പട്ടികയിൽ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

കാരകം.	വിഭക്തി.	പ്രയോഗം.
കർത്താ }	നിർദ്ദേശിക	കർത്തരിപ്രയോഗത്തിൽ
	പ്രയോജിക	കർമ്മണി "
കർമ്മം }	പ്രതിഗ്രാഹിക	കർത്തരി "
	നിർദ്ദേശിക	കർമ്മണി "
കരണം }	പ്രയോജിക	പ്രയോഗഭേദമില്ല.
കാരണം }		
സാക്ഷി	സംയോജിക	"
സ്വാമി	ഉദ്ദേശിക	"
അധികരണം	ആധാരിക	"

ഇതിൽ നിന്ന്, സംബന്ധിക ഒഴികെയുള്ള വിഭക്തികളെല്ലാം കാരകങ്ങളെ കുറിക്കുമെന്നു വരുന്നു. കൃതികൃത്തായിട്ട് നാമമായിപ്പോയ ക്രിയകളുടെ കർത്താവിനെ കാണിക്കുന്നതിന് സംബന്ധിക ഉപയോഗപ്പെടുന്നതിനാൽ ഈ വിഭക്തിയും സർവ്വമാകാരകമാകാത്തതെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഇനി കാരകങ്ങളാക്കി മറ്റുള്ള ലക്ഷണവും ഉദാഹരണവും—

141. ഏല്ലാ ക്രിയകളെയും ഫലം, വ്യാപാരം എന്നു രണ്ടുശമായിപ്പിരിക്കാം. നടക്കുക എന്ന ക്രിയയിൽ പാദപ്രക്ഷേപം (കാലകരം എടുത്തു മുന്നോട്ടു വയ്ക്കുക) വ്യാപാരവും, അതിനാലുണ്ടാകുന്ന ദേശാന്തരസംസ്കൃതം (മറ്റൊരിടത്തു ചെല്ലുക) ഫലവും ആകുന്നു. അതിനാൽ, അടിക്കുക എന്ന ക്രിയയിൽ ഒരു വസ്തുവിനെ മറ്റൊരുവസ്തുവിൽ ഘടിപ്പിക്കുവ്യാപാരം; അതിനാൽ ആ വസ്തുക്കൾക്കു തങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന സമ്മർദ്ദം ഫലം. ഇങ്ങനെ ഏല്ലാ ക്രിയകൾക്കും ഫലവ്യാപാരങ്ങൾ പറയാം. ഇതിൽ,

വ്യാപാരത്തിന് ആശ്രയമായ കാരകം 'കർത്താ'
ഫലത്തിന് ആശ്രയമായ കാരകം 'കർമ്മം'

ധാരാവിന്റെ അർത്ഥത്തെ രണ്ടുശമാക്കിയതിൽ പ്രധാനം വ്യാപാരമാകുന്നു. അത് ഏതു കാരകത്തെ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നുവോ അതു കർത്താ; ഫലം ഏതിനെ ആശ്രയിച്ചു നിൽക്കുന്നുമെന്ന് കർത്താ വിചാരിക്കുന്നുവോ അക്കാരകം കർമ്മം. ഫലവ്യാപാരങ്ങൾ രണ്ടും ഒരു കാരകത്തെ തന്നെ ആശ്രയിച്ചു നിന്നു എന്നു വരാം. അങ്ങനെ ഉള്ള ക്രിയയ്ക്ക് കർമ്മമില്ല; ഈ വക ക്രിയകളാണ് അകർമ്മകങ്ങൾ.

ഉദാ—(൧) രാമൻ നടക്കുന്നു.

(൨) ആശാൻ ശിഷ്യനെ വടികൊണ്ടു അടിച്ചു.

ഇതിൽ ൧-ൽ നടക്കുകയുടെ വ്യാപാരമായ പാദപ്രക്ഷേപവും ദേശാന്തരസംസ്കൃതപമായ ഫലവും രാമനെത്തന്നെ ആശ്രയിച്ചുനിൽക്കുന്നതിനാൽ 'രാമൻ' കർത്താ; കർമ്മമില്ല. ൨-ൽ വടിയെ ശിഷ്യരിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്നത് ആശാൻ ആകുന്നു; അതിനാൽ 'ആശാൻ' കർത്താ. കർത്താവായ ആശാൻ വിചാരം അടി ക്രിയയുടെ ഫലമായ വേദന എന്നു സാധാരണ നാം പറഞ്ഞുവരുന്ന സമ്മർദ്ദം ശിഷ്യരെ ആശ്രയിച്ചു നില്ക്കണമെന്നാകയാൽ 'ശിഷ്യൻ' കർമ്മം. സമ്മർദ്ദം വാസ്തവത്തിൽ ശിഷ്യരിലുണ്ടാകുന്ന

തുപോലെയെന്നു വടിയിലും ഉണ്ടാകും; എന്നാൽ അത് ആശാ
ന്നു വിവക്ഷിതമല്ല. അതുകൊണ്ട് വടി കർമ്മമാകുന്നില്ല. ഈ
മാതിരി സ്ഥലങ്ങളിൽ വടികൂടി കർമ്മമാകാതെയിരിപ്പാൻവേണ്ടി
യാണു് ലക്ഷണത്തിൽ 'കർത്താ ക്രിയാഫലം ഏതിനെ ആശ്ര
യിച്ചുനിൽക്കണമെന്നു് വിചാരിക്കുന്നുവോ' എന്നു പറഞ്ഞതു്.
ആശാന്നു നേരേമറിച്ച്, വടിയിൽ സമ്മർദ്ദം ഉണ്ടാകണമെന്നാ
യിരുന്നു വിചാരമെങ്കിൽ 'വടിയെ ശിഷ്യരെക്കൊണ്ടിച്ച്' എന്നു
പറയേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതു് അധികം സംഭവി
ക്കാറില്ല. അപൂർവ്വമായി സംഭവിക്കുന്നിടത്തു നാം വടിയെ കർമ്മ
മാക്കാറുണ്ട്. എങ്ങനെയെന്നാൽ—

വടിയെ തൂണിൽ അടിച്ചു് ഒടിക്കുന്നു.

142. ഒരു ക്രിയയെ നടത്തുന്നതിൽ കർത്താവിന്നു് ഉപകര
ണമായിട്ടു് ഏറ്റവും ഉപകാരപ്പെട്ട കാരകം 'കാരണം.'

ഉദാ—ആശാൻ വടിയാൽ (വടികൊണ്ടു്) ശിഷ്യരെ അടിക്കുന്നു.

ഇതിൽ സമ്മർദ്ദം ശിഷ്യരിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നതിന്നു ഉപകാ
രപ്പെടുന്നതു് വടിആകയാൽ അതു കാരണം. കരണാത്മത്തെ ക
രിക്കുന്നതിന്നു് പ്രയോജികാവിഭക്തിയേക്കാൾ നല്ലതു് 'കൊണ്ടു്'
എന്ന ഗതിയാകുന്നു. എങ്കിലും കവികൾ പ്രയോജികയേയും
ചിലപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ട്. എങ്ങനെ—'കർത്താവിനെ നാ
വിന്നാൽ നക്കി'—കേരളവർമ്മ രാമായണം.

143. തർക്കശാസ്ത്രപ്രസിദ്ധമായ ഫോളുതന്നെ 'കാരണം.'

ഉദാ—മൂലാൽ ഉഷ്ണം ശരിക്കുന്നു.

ഇതിൽ ഉഷ്ണശാസ്തിക്കു ഫോളു മഴയകയാൽ മഴ കാരണം.

144. കർത്താവിന്നു ക്രിയയെ നടത്തുന്നതിൽ എതിരാളി
യായി നിന്നു സഹായിക്കുന്ന കാരകം 'സാക്ഷി'.

ഉദാ—ശിവൻ ശക്തിയോടു ചേരുന്നു.

ഇവിടെ ചേരുക എന്ന ക്രിയയെ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിൽ ക
ർത്താവിന്നു് ഒരേതിരാളിയുടെ സഹായം ആവശ്യപ്പെടുന്നു; ആയ
തു് 'ശക്തി' ആകയാൽ 'ശക്തി' ഇവിടെ സാക്ഷി. കർത്താവിന്നു
എതിരാളി ആകയാൽ സാക്ഷിയെ കർത്താവുതന്നെ ആക്കുകയും
ചെയ്യാം. എങ്ങനെയെന്നാൽ—

ശിവൻ ശക്തിയായിച്ചേരുന്നു.

ശിവൻതാനും ശക്തിയും ഒരുമിക്കുന്ന വിധത്തിൽ ചേരുന്നുവെ
ന്നതാണു്. 'ആയി' എന്ന അപ്യയം ഈ മാതിരി അനന്വയത്തെ
ജ്ഞാതിപ്പിക്കുന്നു.

വേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ—

കുറയ്ക്കേണ്ടതല്ലെന്ന്
കണ്ടുവന്നതുകൊണ്ടു പുറകുനോക്കി
അവരോട് കഥയെ ധരിപ്പിച്ചു
മുഖം മറയ്ക്കുകയോടൊന്നു
സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടു വില്ലവർമ്മി.

145. A. കർത്താവ് കമ്മേറ്റിന്റെ ഉതകണമെന്നവിചാരിക്കുന്നുവോ അതോരകം 'സ്വാമി'

ഉദാഹരണങ്ങൾ ബ്രാഹ്മണൻ പത്രവിനെ കൊടുക്കുന്നു
ഇതിൽ ധാർമ്മികൻ പത്രവിനെ കൊടുക്കുന്നതു ബ്രാഹ്മണൻ ഉപകരിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തിൻപേരിലാകയാൽ 'ബ്രാഹ്മണൻ' സ്വാമി.

വേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ—

രോഗി തലയ്ക്കു് ഏറ്റു നേയ്ക്കുന്നു
വേലക്കാരൻ ചെടിക്കു വളമിടുന്നു
കുട്ടൻ ഭിത്തിക്കു വെള്ള തേയ്ക്കുന്നു
രാമൻ പുത്രൻ ധനം നേടുന്നു

B. വ്യധികരണവിധിയിൽ ഉദ്ദേശ്യമായ കാരകവും 'സ്വാമി'തന്നെ.

നാം ഏതിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നുവോ അതു ഉദ്ദേശ്യം; അതിന്റെ എന്തുണ്ടാകുന്നു എന്നു പറയുന്നുവോ അതു വിധേയം. ഇങ്ങനെ വാക്യത്തിൽ ഉദ്ദേശ്യം വിധേയം എന്നു രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ. 'കാക്ക കുറുത്തതാകുന്നു' എന്നു പറയുന്നിടത്തു നാം സംസാരിക്കുന്നതു കാക്കയെപ്പറ്റി ആകയാൽ 'കാക്ക' ഉദ്ദേശ്യം; കാക്കയെപ്പറ്റി പറയുന്ന 'കുറുത്തതാകുന്നു' എന്നതു വിധേയം. ഇതിൽ ഉദ്ദേശ്യമായ കാക്കയും, വിധേയമായ 'കുറുത്തതു' എന്നതു് ഒരേ വിഭക്തി (നിദ്ദേശിക)യിൽ ആകയാൽ ഇതു സമാനാധികരണമായ വിധി. വാക്യം 'കാക്കയ്ക്കു കുറുപ്പുണ്ടു്' എന്നാക്കിയാൽ അതു വ്യധികരണവിധി. ഇതിൽ ഉദ്ദേശ്യമായ 'കാക്ക' സ്വാമി.

വേറെ ഉദാഹരണങ്ങൾ—

രാമൻ പുത്രനുണ്ടായി
പുരയ്ക്കു തീപിടിക്കുന്നു
പഴുത്തിനു പാകം വരുന്നു
കരിമ്പിനു മധുരമുണ്ടു്

146 കത്താവു ക്രിയയ്ക്കു് ആധാരമായി കല്പിക്കുന്ന കാരകം അധികാരണം.

ഉദാ—പായിലിരിക്കുന്നു
കഴുത്തിൽ കരേറി
മെറുകയിൽ ചുംബിച്ചു.

ഇനി കാരകങ്ങൾക്കു പുറമേയും ചില അത്ഥങ്ങൾ വിഭക്തികൾക്കുള്ളവയെ ചൊല്ലുന്നു—

147. നിർദ്ദേശമത്വത്തിലും നിർദ്ദേശിക വരും. നിർദ്ദേശമെന്നാൽ ഒരു വസ്തുവിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്ക.

ഉദാ—രാവണൻ എന്ന രാക്ഷസൻ.
സിംഹം ഒരു മൃഗമാകുന്നു.
മുഖമാകുന്ന താരം.

ഇവയിൽ തടിച്ച പദങ്ങൾക്കു നിർദ്ദേശമത്വത്തിൽ നിർദ്ദേശിക.

148. അകമകക്രിയകൾക്കു അവയുടെ കൃതികൃത്തിലേ രൂപം കർമ്മരൂപം ചൊല്ലേണ്ടതാകുന്നു.

ഉദാ—ഞാൻ ഒരു ചാട്ടം ചാടി
അവൻ ഒരു കാട്ടം കാടി
ഇവൻ ഒരു വീഴ്ച വീണു.

149. തുല്യാത്ഥപദങ്ങളുടെ യോഗത്തിൽ സംയോജികയും ഉദ്ദേശികയും വരും.

ഉദാ—അവനോടുതുല്യൻ, അവനു തുല്യൻ.

A. ദിക്, ദേശം, കാലം, സംഖ്യ ഇവയ്ക്കു വ്യവസ്ഥചെയ്തു വോദം അവധിയാക്കി നില്ക്കുന്ന പദത്തിനു ഉദ്ദേശിക വരും.

ഉദാ—മേരുവിനു മേൽക്കു അസ്തമിക്കു കിഴക്കു —ദിക്
കള്ളനെ കഴുത്തിനു പിടിക്കുന്നു —ദേശം
പത്തു ദിവസത്തിനു മുമ്പു —കാലം
ബ്രഹ്മവിനു നാലാമൻ ദശമൻ —സംഖ്യ

B. കാലാലപാക്കളെ പരിച്ഛേദിക്കുന്നിടത്തു ആധാരമത്വത്തിലും ഉദ്ദേശികവരും.

ഉദാ—പത്തുമണിക്ക തപാൽ വരുന്നു —കാലപരിച്ഛേദം
ഓണത്തിനു ദാദശി വരുന്നു —
മുണ്ടു മുഴത്തിനു മുറിക്കുന്നു —അലപരിച്ഛേദം
പാതമൻ അടിക്കുകിൽ തിരിഞ്ഞുനോക്കുന്നു—

C. * പ്രയോഗിക്കാതെ തന്നെ അർത്ഥം സിദ്ധിക്കുന്ന പിൻവിനയച്ചത്തിന്റെ കമ്മത്തെ കുറിക്കുന്നതിനും ഉദ്ദേശിക വരും.

ഉദാ—വൃദ്ധിനു പോകുന്നു	—വൃദ്ധിക്കാൻ എന്നർത്ഥം.
ദിക്കുയ്ക്കു തെങ്ങിനടന്നു	—ദിക്കുവാങ്ങാൻ ടി
തപസ്സീന്ദാരംദിച്ചു	—തപസ്സുചെയ്യാൻ ടി
ചുതിനു തുരിഞ്ഞു	—ചുതുകുളിപ്പാൻ ടി

150. നിർദ്ദാരണമർത്ഥത്തിലും പ്രയോജികാധാരികകൾ വരും. നിർദ്ദാരണമെന്നാൽ കൂട്ടത്തിൽ നിന്നു ഒന്നിനെ വേർതിരിക്കുക എന്നർത്ഥം.

ഉദാ—	{ തുവലാലൊന്നുപറിച്ചു.
	{ തുവലിൽ ഒന്നു പറിച്ചു.
	{ ബ്രഹ്മസ്വപത്താലോഹരി
	{ ബ്രഹ്മസ്വപത്തിലോഹരി.
	{ രണ്ടാലൊന്നു
	{ രണ്ടിലൊന്നു

151. A. താരതമ്യം അർത്ഥത്തിലും ആധാരിക വരും.

ഉദാ—ഇതു അതിൽ ശതഗുണം നൂന്തം.
കൃഷ്ണതിൽ മൂന്നുമുസം മൂത്തതു വെളുത്തു.
എന്നിലും പ്രിയം ഭൂമിയോ വല്ലഭ.

B. ആധാരിക കാലപ്രകാരങ്ങളേയും കുറിക്കും.

ഉദാ—വെളിയുടെ രാജ്യഭാരത്തിൽ.
(ബലി രാജ്യംഭരിച്ചുകാലത്തു എന്നർത്ഥം)
ഉച്ചത്തിൽ പാടുന്നു.

(ഉച്ചപ്രകാരത്തിൽ എന്നർത്ഥം)

152. നാമങ്ങളുടെ തമ്മിലുള്ള സംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിന്നു സംബന്ധികാവിഭക്തി വരും.

ഉദാ—രാജാവിന്റെ ആൾ	സ്വസ്വപാമിദ്രാവസംബന്ധം.
വസിക്കുന്റെ ശിഷ്യൻ	ഗുരശിഷ്യഭാവ ടി
രാമന്റെ പുത്രൻ	പിതൃപുത്രഭാവ ടി
മരത്തിന്റെ കായ്	ജന്തുജനകഭാവ ടി
ജ്വതിന്റെ കാരണം	കായ്കാരണഭാവ ടി

ഇത്യാദി.

* പ്രയോഗിക്കാതെ അർത്ഥത്താൽ സിദ്ധിക്കുമെന്നുവെച്ചു വിട്ടുപോയ പദത്തിന്നു അർത്ഥസിദ്ധം (Eng. understood) എന്നു പേർ; ഉദാഹരണത്തിൽ പറിക്കാൻ ഇത്യാദികളെ അർത്ഥസിദ്ധം എന്നു പറയും.

കൃതികൃത്തു കൃതിയുടെ രൂപമാണെന്നിലും നാമമായിപ്പോകുന്നതിനാൽ അതിന്റെ കർത്താവിനെ കുറിക്കുന്നതിനും സംബന്ധിക്കുന്നതെന്നും.

ഉദാ—രാമന്റെ വരവു	രാമൻ വരുന്നതു എന്നു കർമ്മം.
കുട്ടികളുടെ കളി	കുട്ടികൾ കളിക്കുന്നതു ടി
അവന്റെ നോട്ടം	അവൻ നോക്കുന്നതു ടി
ഹനമാന്റെ ചാട്ടം	ഹനമാൻ ചാടുന്നതു ടി
ഇലകളുടെ ഇളക്കം	ഇലകൾ ഇളകുന്നതു ടി

കൃതികൃതപമായിരിക്കുന്ന കൃതി സകർമ്മകമായാൽ അതിന്റെ കർമ്മത്തെ കുറിക്കുന്നതിനും സംബന്ധിക്കുന്നതെന്നും.

ഉദാ—കുട്ടികൾക്കു പഠിച്ചതിന്റെ ഓർമ്മ വേണം. പഠിച്ചതിനെ ഓർക്കു എന്നു കർമ്മം.
 വ്യാകരണത്തിന്റെ അറിവു അത്യാവശ്യമാകുന്നു—വ്യാകരണത്തെ അറിക എന്നു കർമ്മം.
 ചോറിന്റെ ഉഴൺ ചോരൺ—ചോറിയെ ഉണ്ണുക ടി

എന്നാൽ മലയാളത്തിലെ കൃതികൃതപങ്ങളുടെ കർമ്മത്തെ കുറിക്കുന്നതിന് ഇങ്ങനെ സംബന്ധിക ഉപയോഗിക്കുന്നതു അപൂർവ്വമാണ്. സംസ്കൃതയാതൃക്കളിലാകട്ടെ ധാരാളവുമാണ്. ബാലിയുടെ വധം; ഇംഗലാണ്ടിന്റെ സ്മരണം. കാര്യത്തിന്റെ ജ്ഞാനം ഇത്യാദി അപ്പോൾ സകർമ്മകൃതികളുടെ കൃതികൃത്തുപയോഗിക്കുന്നിടത്തു് അതിന്റെ കർത്താവിനേയും കർമ്മത്തേയും സംബന്ധിക കൊണ്ടു് കുറിക്കേണ്ടതായിവരുന്നു. അങ്ങനെ വരുന്നിടത്തു കർത്താവിനെ കുറിക്കുന്നതിനു് ഉദ്ദേശിക്കയെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടു കർമ്മത്തിനു സംബന്ധിക ഉപയോഗിക്ക എന്നാണേല്പാട്ടു്. രാമനുള്ള വ്യാകരണത്തിന്റെ അറിവു ഇത്യാദി.

153. ദിക്കു്, ദേശം, കാലം, പ്രകാരം, പരിമാണം ഇവ അർത്ഥമായുള്ള ശബ്ദങ്ങളെ വിഭക്തി ഒന്നും കൂടാതെയും പ്രയോഗിക്കാം.

ഉദാ—തെക്കു, വടക്കു, കിൾ, മേൽ—ദിക്കു്
 മന്നിക്കാലും തിറഞ്ഞ കീർത്തി—ദേശം
 ൧൦൭൭-മാണ്ടു മീനമാസം ൨൯-നെ—ഏഴുതിയതു—കാലം
 അപ്രകാരം, അതിനണ്ണം, ആ വിധം—പ്രകാരം
 നാഴിയരി, ഒരുനാഴികവഴി—പരിമാണം

സമാസപ്രകാരം

154. പദങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർക്കുകയാകുന്നു സമാസം. അതോ ന്യൂനംബന്ധത്തെ കുറിക്കുന്നതിനു വിഭക്തി മുതലായ പ്രത്യയങ്ങളെ ചേർത്ത് ഒരു വാചകമല്ലെന്നതിനു പകരം ആ വാചകത്തിനു വേണ്ടുന്ന ശബ്ദങ്ങളെ ഒന്നായി കൂട്ടിച്ചേർത്ത് പറഞ്ഞാൽ സമാസമായി. ഏതെല്ലാം പദങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർന്നു ഒരു സമാസമുണ്ടാകുന്നുവോ ആ പദങ്ങളെല്ലാം ആ സമാസത്തിന്റെ 'ഘടകങ്ങൾ' എന്നു പറയുന്നു. രണ്ടു പദം ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന സമാസത്തിൽ ഒന്നാം പദം പൂർവപദം; രണ്ടാം പദം ഉത്തരപദം; മൂന്നുപദം ചേർന്ന സമാസത്തിൽ ഒന്നാംപദം പൂർവപദം; രണ്ടാംപദം മധ്യപദം; മൂന്നാംപദം ഉത്തരപദം. മൂന്നിലധികം പദം ചേർന്ന സമാസത്തിൽ ഒന്നാംപദം രണ്ടാംപദത്തെ അപേക്ഷിച്ച് പൂർവപദം; രണ്ടാംപദം മൂന്നാംപദത്തെ അപേക്ഷിച്ച് പൂർവപദവും, ഒന്നാംപദത്തെ അപേക്ഷിച്ച് ഉത്തരപദവും ആം. ഇങ്ങനെ നട്ടുവിലുള്ള പദങ്ങൾ എല്ലാം ചിലപ്പോൾ പൂർവപദവും ചിലപ്പോൾ ഉത്തരപദവും വിവക്ഷിച്ചോലെ ആകും. സമാസത്തിന്റെ അർത്ഥത്തെ വിവരിക്കുന്ന വാചകത്തിനു വിഗ്രഹം എന്നു പേർ.

ഉദാ—	സമാധാന തലവേര പാമരക്കണ്ണൻ പിടിതപട്ടക	വിശ്വ ഹരം. തലയിലെ വേര താമരപൊലുള്ള കണ്ണുള്ളവൻ പിടിയിൽ പെട്ടക
------	--	--

155. ഘടകപദങ്ങളുടെ ജാതിഭേദം പ്രമാണിച്ചു സമാസങ്ങളെ ആറായി വിഭജിക്കാം.

1. ക്രിയാംഗം ക്രിയയോടു —കൊണ്ടാടുക, രക്ഷിച്ചു കൊൾക
2. നാമം ക്രിയയോടു —കൈവെടിയുക, നിലയില്ല
3. നാമാംഗം നാമത്തോടു —പെററമ്മ, കെട്ടിയ പെൺ
4. നാമം നാമാംഗത്തോടു—തേയോലും വാണി
5. നാമം നാമത്തോടു —പൊൻകുടം, തലവരയെ
6. ഭേദകം നാമത്തോടു —വെൺചാമരം, ചെമ്പരത്തി.

156. ഘടകപക്ഷങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം പ്രമാണിച്ചു സമാസങ്ങളെ താഴെ കാണിക്കുന്നപ്രകാരം വിഭജിച്ചിരിക്കുന്നു—

1. പൂർവ്വഭാരതപ്രധാനം (അപ്പയിലോസ്) ഉപജമി.
(ഫരിയുടെ സമീപം എന്ന പൂർവ്വഭാരതം പ്രധാനം)
2. ഉത്തരഭാരതപ്രധാനം തൽപുഷ്പങ്ങൾ—തലവേദം.
(തലയിലെ വേദന എന്ന ഉത്തരഭാരതം പ്രധാനം.)

A. " കുന്ദധാരയൻ — നീലക്കുറു

(നീലമായ കാർ എന്നു ഉത്തരപദാർത്ഥം പ്രധാനം.)

B. „ (ഭിഗു) — ത്രിലോകി

(മൂന്നുലോകങ്ങൾ എന്നു ഉത്തരപദാർത്ഥം പ്രധാനം.)

3. അന്യപദാർത്ഥപ്രധാനം ബഹുവ്രീഹി — താമരക്കണ്ണൻ

(താമരപോലുള്ള കണ്ണുള്ളവനെ അന്യപദാർത്ഥം പ്രധാനം.)

4. സ്വപദാർത്ഥപ്രധാനം ഭഗവദ് — അച്ഛ മമ്മാർ

(അച്ഛനുമമ്മയും എന്നു എല്ലാ പദാർത്ഥവും പ്രധാനം)

ഇവയിൽ അവ്യയീഭാവനം ഭിഗുവും സംസ്കൃതത്തിലെ ഉള്ളി; അതിനാൽ ആണ് അവയെ വലയത്തിനകത്തിട്ടിരിക്കുന്നത്. അവയ്ക്കു മാത്രം ഉദാഹരണവും സംസ്കൃതപദമാണെന്നു നോക്കുക. കർമ്മധാരയെന്നു ഭിഗുവും തൽപുരുഷാൻറ ഉൾപിരിവുകളെ ആകുന്നുള്ളു. 'ഷോഡാസമാസഃ സാക്ഷേപാൽ' എന്ന സമാസപ്രകൃതപദം സ്ഥൂലദൃഷ്ട്യാ ചെമ്പിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

157. (1) എല്ലാ വിഭക്തികളുടേയും ഗതികളുടേയും വിഭക്ത്യാഭാസങ്ങളുടേയും അർത്ഥത്തിൽ ഒരു പൂർവ്വപദം ഉത്തരപദത്തോടു സമാസിച്ച് തൽപുരുഷനാണുകൊ.

ഉദാ —

അർത്ഥം	സമാസം	വിഗ്രഹം
നിർദ്ദേശിക	ഭേദമറവുക	ഭേദം ആവുക
പ്രതിഗ്രാഹിക	പാക്കുചെട്ടി	പാക്കിനെ വെട്ടുന്നതു
സംയോജിക	പന്തൊക്ക	പന്തിനേറുകയെന്നതു
ഉദ്ദേശിക	കൊടികരം	കൊട്ടിക്കുള്ള മരം
പ്രയോജിക	ഇഴുട്ടിപ്പെട്ടി	ഇഴുട്ടിയാലുള്ള പെട്ടി
സംബന്ധിക	മരപ്പൊടി	മരത്തിന്റെ പൊടി
ആധാരിക	മരക്കേററം	മരത്തിൽ കേറുക
വിഭക്ത്യാഭാസം	'എ'തലവേദന	തലയിലെ വേദന
ഗതി-'നിന്ന'	താഴ്മിങ്ങി	താഴിൽനിന്നു തീങ്ങി

ഇവയ്ക്കു 'നിർദ്ദേശികാതൽപുരുഷൻ' 'പ്രതിഗ്രാഹികാതൽ പുരുഷൻ' 'വിഭക്ത്യാഭാസതൽപുരുഷൻ' 'ഗതിതൽപുരുഷൻ' ഇത്യാദി പേരുകൾ.

(2) സമാനാധികരണമായ വിശേഷണം വിശേഷ്യത്തോടു ചേർന്നുണ്ടാകുന്ന തത്പുരുഷൻ 'കർമ്മധാരയൻ' എന്നുപേർ.

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
ഉദാ—കൊന്നതെങ്ങു് പൊണ്ണത്തടിയിൻ നീലക്കരിമ്പു്	കൊന്നയായ തെങ്ങു് പൊണ്ണയായ തടിയിൻ നീലമായ കരിമ്പു്

(3) ഒന്നു മറ്റൊരു തന്നെ എന്നു അർത്ഥം അർത്ഥത്തിൽ രണ്ടു വിശേഷ്യങ്ങൾ തങ്ങളിൽ സമാസിക്കുന്നതു 'രൂപകതൽ പുരുഷൻ'.

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
ഉദാ—അടിമലർ മയക്കുരുന്ന് മൊഴിമധു	അടിതന്നെയൊക്കുന്ന മലർ മയം ,, കുരുന്ന് മൊഴി ,, മധു

(4) പ്രയോഗിക്കാതെ തന്നെ അർത്ഥംകൊണ്ടു സിദ്ധിക്കുന്നതായ മദ്ധ്യമപദം ലോപിച്ചിട്ടുള്ള തത്പുരുഷൻ 'മദ്ധ്യമപദ ലോപി.'

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
ഉദാ—വെണ്ണകുഴ്ന്ന തീവണ്ടി മഞ്ഞുതൊപ്പി	വെണ്ണപ്രിയയായ കുഴ്ന്ന തീയോലാടിക്കുപ്പെടുന്നവണ്ടി മഞ്ഞിനെ തടുക്കുന്നതൊപ്പി

(5) മുൻവിനയെച്ചവും, ധാതുവും ക്രിയയോടു സമാസിക്കുന്നതു 'ക്രിയാതൽപുരുഷൻ.'

ഉദാ—ചെയ്തുകൊൾകു;	പറഞ്ഞുപോയി;	തേച്ചുകുളി.
തിറകുക;	അരക്കല്ല;	എരിതേങ്ങാ.

(6) കാരകം ക്രിയയോടു സമാസിക്കുന്നതു 'കാരകതൽ പുരുഷൻ'.

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
ഉദാ—തപസ്സിരിക്ക വേളികഴിക്ക തേയോലും	തപസ്സിൽ ഇരിക്ക വേളിയെ കഴിക്ക തേൻ ലിക്കുന്ന

158. (1) 'അതുളളവൻ,-ര,-തു' എന്നു അന്യപദാർത്ഥം പ്രധാനമായിട്ടു വിശേഷണം വിശേഷ്യത്തോടു സമാസിക്കുന്നതു 'സാധാരണബഹുവ്രീഹി.'

സമാസം.	വിഗ്രഹം.
ഉദാ—മധുരമൊഴി താൻമുഖൻ രണ്ടുവിധം തെടുക്കുണ്ണി	മധുരമായ മൊഴിയുള്ളവൻ-ര, തു. താൻ മുഖമുള്ളവൻ രണ്ടു വിധങ്ങളോടുകൂടിയതു തെടുത്ത കണ്ണുള്ളവൻ

(2) ഉപമാവാചകമായ മധ്യമപദമുള്ള ബഹുവ്രീഹി 'ഉപമാഗഭ്'.

ഉദാ—

സമാസം.

വിഗ്രഹം.

കണ്ഠതേർമിഴി

കണ്ഠത്തിന്നു തേരായ മിഴിയുള്ള

വണ്ടാർതൊഴും കുമ്പി

വണ്ടുകൾ തൊഴുന്നതായ കുമ്പുള്ളവർ

(3) ഉപമാവാചകമായ മദ്ധ്യമപദം ലോപിച്ചതു 'ഉപമാലുപ്തം'.

ഉദാ—

സമാസം.

വിഗ്രഹം.

മതിമുഖി

മതിയെപ്പോലുള്ള മുഖമുള്ളവർ

താമരക്കണ്ണൻ

താമരപോലെയുള്ള കണ്ണുള്ളവൻ

(4) ഉപമാനാപദം ലോപിച്ചതു 'ഉപമാനലുപ്തം'.

ഉദാ—

സമാസം.

വിഗ്രഹം.

പേടക്കണ്ണി

പേടയുടെ കണ്ണുപേടകളെ കണ്ണുള്ളവർ

ഇവിടെ പേടയുടെ കണ്ണു ആകുന്ന ഉപമാനം ലോപിച്ചിരിക്കുന്നു.

159. (1) അതും ഇതും എന്നു സമച്ചയമത്വത്തിൽ സാധാരണ നാമങ്ങൾ സമാസിക്കുന്നതും (2) അതോ ഇതോ എന്നു വികല്പം അത്വത്തിൽ സംഖ്യകൾ സമാസിക്കുന്നതും 'ഭേദാദർ'.

ഉദാ—

സമാസം.

വിഗ്രഹം.

൧) അച്ഛതമ്മമേൻ

അച്ഛനും അമ്മയും

ആന കുതിര തേൻ കാലാളുകൾ

ആനയും കുതിരയും തേനും കാലാളുകളും

൨) രണ്ടു മൂന്നു

രണ്ടോ മൂന്നോ

പത്തു നൂറു

പത്തോ നൂറോ

ശ്രദ്ധഭേദങ്ങൾ നാമത്തോടു ചേർന്നുള്ള കർമ്മധാരയൻ * നിത്യസമാസമാകുന്നു.

ഉദാ—നന്മുത്തു, പുതിലാപ്പു, കാരിരപ്പു, ചെങ്കുത്ത, തിരുമുഖം; തുരമി ഇത്യാദി

ഇവയിൽ നൽ മുതലായ ഭേദങ്ങളെ ഒരിക്കലും പിരിച്ചു പ്രയോഗിക്കാറില്ല.

* യിത്രം അതിത്രം എന്നു ഒരുമയിൽ വിഭാഗംകൂടി സമാസത്തിന്നു ചെമ്പും സമാസിച്ചല്ലാതെ വിഗ്രഹിച്ചുപയോഗിച്ചുകൂടാത്തതു നിത്യസമാസം; അതിയാതി വിഗ്രഹിച്ചും ഉപയോഗിക്കാവുന്നതു അതിത്യസമാസം.

160. സമാസങ്ങൾക്കു രണ്ടുവിധം വിഭാഗം പറഞ്ഞതിന്നു പുറമെ ഒരുവിധം വിഭാഗം കൂടിയുണ്ടു്. സമാസഘടകങ്ങളായ നാമങ്ങൾക്കുള്ള ലിംഗവചനപ്രത്യയങ്ങൾക്കു ലോപമുള്ളതു് ചുറ്റും ലോപമില്ലാത്തതു് അച്ചു്. ശുദ്ധമലയാളപദങ്ങളെക്കൊണ്ടുള്ള സമാസം മിക്കതും അല്പപ്രമാണിരിക്കും; സംസ്കൃതപദം ചേർന്നുള്ളതു് പ്രായേണ ലുപ്തമാകുമ്പോൾ.

ഉദാ—

അല്പപ്രമാണം	{ ഉന്മർക്കോൻ—വചനത്തിന്നു ലോപമില്ല.	
	ദേവകൾ ദേവൻ	”
	ഉണ്ണൻതിരുവടി—ലിംഗത്തിൽ	”
	കളങ്ങൻ	”
ലുപ്തം	{ മണവതിയേതം—ലിംഗവചനങ്ങൾക്കു ലോപം.	
	കാട്ടാളവീരൻ —	”
	അലർത്തപരിത്ഥാപം	”

ഇനി സമാസം സംബന്ധിച്ചു ചില പ്രക്രിയകളുള്ളവയെ ചൊല്ലേണ്ടതുണ്ടു്.

161. സംബന്ധികാതൽപുരുഷനിൽ പൂർവ്വപദം വ്യഞ്ജനാന്തവും ഉത്തരപദം വ്യഞ്ജനമുടിയും ആയിരുന്നാൽ അവയുടെ മദ്ധ്യേ ‘ഇൻ’ എന്നു ആഗമം ചേർക്കണം.

ഉദാ— സമാസം വിഗ്രഹം.

കുന്നിൻമകൾ	കുന്നിന്റെ മകൾ
കാറിൻമകൻ	കാറിന്റെ മകൻ

പ്രത്യു—(ഉത്തരപദം വ്യഞ്ജനമുടിയല്ലെങ്കിൽ)

മെത്തുക	മെത്തിന്റെ അകം
കാലടി	കാലിന്റെ അടി

(പൂർവ്വപദം വ്യഞ്ജനാന്തമല്ലെങ്കിൽ)

തീക്കുത്ത	തീയുടെ കുത്ത
കൈവിരൽ	കൈയുടെ വിരൽ

(സംബന്ധികാതൽപുരുഷനല്ലെങ്കിൽ)

കാട്ടുപോത്തു	കാട്ടിലെ പോത്തു
പാക്കയെടി	പാക്കിയെ യെട്ടുന്നതു്.

A. പൂർവ്വപദം ഓഷ്ഠ്യ ആകാത്തതായിരുന്നാലും ഇൻ ആഗമം വേണം. എന്നാൽ ഇതിൽ ഇകാരം ലോപമില്ലാത്തതു് ‘ൻ’ എന്നു മാത്രമെ സാധാരണ ഉപയോഗിക്കാറുള്ളു്.

ഉദാ—കായം(വ്യ്)+പു=കായവിൻപു=കായംപു.

മാ(വ്യ്)+കാ=മാവിൻകാ=മാങ്കാ=മാങ്ങാ.

പിലാ(വ്യ്)+മുട്ട=പിലാവിൻമുട്ട്=പിലാമുട്ട്.

പ്രത്യു—(ആകാശം താലവ്യമെങ്കിൽ)

മാങ്ങാ + കരി = മാങ്ങാക്കരി.

തിരുവാ + മൊഴി = തിരുവാമൊഴി.

162. 'തിരു' എന്നതിന്നു ദ്രവ്യം പരമായാൽ 'തു' എന്നാ ദേശം.

ഉദാ. - തൃപ്പാദം, തൃക്കൈയ്, തൃശ്ശൂർ.

പ്രത്യു—തിരുവോണം, തിരുമുഖം, തിരുനാൾ.

അഭ്യാസം ൧൭

താഴെ കാണുന്ന വരികളിൽ നിന്ന് സമസ്ത പദങ്ങളെ തിരഞ്ഞെടുത്തു വിശദിപ്പിച്ചു അവ ഏതേതു സമാസങ്ങൾക്കു ഉദാഹരണങ്ങളാണെന്നു പറക.

൧. കോടക്കാർ കൊണ്ടിരുളിയല്ലിയാമ്പരം.
൨. ഉമ്പർക്കോണ്ടയ കൊമ്പനായുടെ കുടവും.
൩. തിയിൽപ്പതിപ്പാൻ തുനിയുന്നൊരിയൽ-
പാറയ്ക്കുതൂലും മലമ്പതപ്പോൾ.
൪. ചന്ദ്രോദയംപാഞ്ഞെഴുമഴിപ്പോലെ.
൫. മങ്ങാത്തിളംചെന്തളിർ കാതിൽ നിന്നും,
൬. ഇരിക്കഴിഞ്ഞീല നമുക്കിനെയും
മനക്കണ്ണിൽ ഭയമുണ്ടെന്തിനും.
൭. ബാണാസുരന്റെ സുതയങ്ങുകയെന്നുപേരും-
മേണാങ്കുറിംബമുഖി കയ്യകയന്നെങ്ങനാൾ.
൮. കണ്ടാർ കിരാവിലതിരുലാതെ ദൈവതത്വം-
വണ്ടാർമണിക്കുഴലി പിന്നെയുണ്ടാൻ കേണാൾ.
൯. കാർമുകിൽ വർണ്ണത്തന്നായകാത്തിക-
ണ്ടായാലർനാരിമാരെന്നപോലെ.
൧൦. അഗ്നിശകടംതന്നിൽ കരേരിദ്രതം.
൧൧. തേതോലും വചനങ്ങൾ മീ പഠകടോ തൃപ്പാദപങ്കേതമം.
൧൨. കൊണ്ടാടത്തക്കത്രപം തലിദമുപനതം.
൧൩. നിറകുളമുണ്ടെന്നാലും
കാകൻ കുടോദകം കുടിക്കുന്നു.
൧൪. വിളക്കുവെച്ചു മണിഭിത്തിത്തോറും.
൧൫. പത്തുവരവസുന്ദരാംഗികൾ വിളക്കെടുത്തു പീഠകേമുദം.
൧൬. വണ്ടിൻ പോതക, കേതകീസുമമതിനുള്ളത്തിലുളോരുതേൻ
൧൭. കണ്ണയിർതുകിത ദേവകീതന്നുടെ
൧൮. തന്നുടെ രൂപം നേരെ കാട്ടിയാൻ മഹാഗിരി-
സന്നിഭം ദശാനനം വിംശതിമഹാഭജം.
൧൯. ഏൻതോഴക്കയൽവാഴിനക്കുമുടിത്തിങ്കൾകിടാവിൻതിലും-
വാടുംമേടകളോടുമുഖമുഖകണ്ണാണുപോകേണ്ടതും

- ൨൦ ഉയർന്നി രത്തനാജപലകണ്ഡപായം
 പ്രവൃത്തതത്തോരവധാരവധിമുഖം
 ൨൧ തിപ്പോലപ്പലക്കുശ്ശാമവിഗ്രഹൻ
 തിപ്പോലപ്പലക്കുശ്ശാമവിഗ്രഹൻ

സാമാന്യവിധിപ്രകരണം

163. ആകാഷയെന്നു വല്ലാലെത്താണെന്നു മുൻ വിവരിച്ചിട്ടില്ലേ. ശബ്ദങ്ങൾക്കു തമ്മിലുള്ള ആകാഷയുടേ എല്ലാം പൂർത്തിയാക്കുന്ന വിധത്തിൽ ഒരു സംഗതിയെ വിവരിക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിനു വാക്യം എന്നു പേർ എല്ലാ വാക്യങ്ങളേയും രണ്ടലമാക്കി പിരിക്കാം. * ആഖ്യ എന്നും ആഖ്യാത മെന്നും. നാം ഏതിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുന്നുവോ ആ വസ്തു ആഖ്യയാകുന്നു, ആ വസ്തുവിനെപ്പറ്റി നാം എന്തു സംസാരിക്കുന്നുവോ ആ സംഗതി ആഖ്യാതം ആകുന്നു. ഇപ രണ്ടും ചേർന്നിട്ടത്രേ വാക്യം ഉണ്ടാകുന്നതു്.

ഉദാ - (വിളിപ്പവച്ചു കളിച്ചുതടക്കയാൽ പരാപരികാശിടയാക്കാത്ത രാമൻ)

{ (പള്ളിക്കൂട്ടത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ വാദ്ധ്യാരുടെ പ്രാദേശം) }

ഇവിടെ ഒറ്റവലയത്തിലുള്ള ഭാഗമത്രയും ആഖ്യ; ഇരട്ട വലയത്തിലുള്ള ഭാഗം ആഖ്യാതം.

കത്താവായി നിൽക്കുന്ന നാമമോ നാമസദൃശമായ മറ്റൊന്നോ തന്നെയാണു് ആഖ്യയാകുന്നതു്. സർവ്വനാമങ്ങളും, വാക്യ

* മുമ്പ 145 (B) ഇൽ ഉദ്ദേശ്യം എന്നും വിധേയം എന്നും പറഞ്ഞതു തന്നെ ആണു് ഇതു ആഖ്യ, ആഖ്യാതമെന്നുള്ള വിഭാഗം. എന്നാൽ സമാനാധികരണവിധിയിലേ ഉദ്ദേശ്യത്തേയേ ആഖ്യയെന്നു പറയാറുള്ളു. വ്യധികരണവിധിയിലേ ഉദ്ദേശ്യത്തെ ആഖ്യയെന്നു പറയാറില്ല. തിദ്ദേശികാവിഭക്തിയിലേ ആഖ്യ ഇരിക്കുമുള്ളു; ഉദ്ദേശ്യം ഉദ്ദേശികാവിഭക്തിയിലും വരും എന്നു കുറേക്കൂടി വിശേഷ്യമായ നാമത്തെ മാത്രം ആണു് ഉദ്ദേശ്യം എന്നു പറക; ആഖ്യ ആകട്ടെ വിശേഷണവിശിഷ്ടമായ കർത്താമഥമാകുന്നു. ആഖ്യ ആഖ്യാതമെന്ന വിഭാഗം പൂർവ്വകരണത്തിനു പ്രത്യേകമാ യുള്ളതാണു്; ഉദ്ദേശ്യവിധേയവിഭാഗം സർവ്വശാസ്ത്രസാധാരണമാകുന്നു. വിശേഷണാംശം വിളിപ്പുള്ള ആഖ്യ അല്ലെങ്കിൽ ഉദ്ദേശ്യം അല്ലെങ്കിൽ അനുവാദ്യം എന്നുപറയുന്നതു വാക്യത്തിന്റെ കത്താവു തന്നെ; വിശേഷണാംശം, വിളിപ്പുള്ള ആഖ്യാതം അല്ലെങ്കിൽ വിധേയം ക്രിയാപദം തന്നെ. അപോജാതരൂപിക കത്താ ക്രിയാപദം എന്നു പേരുകളെ ആണുപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഉദ്ദേശ്യത്തിനു അനുവാദ്യമെന്നും പേരുണ്ടു്.

അദ്ദേഹം നാമപോലെ കർത്താവു മുതലായ കാരകങ്ങളായി വരവു ന്നതിനാലാണ് 'നാമസദൃശമായ മറ്റൊന്നു' എന്നു പറഞ്ഞത്.

ഉദാ—പതു പല്ലുതിന്നുന്നു —നാമം
അവൻ പസ്സുകു വായിക്കുന്നു —സർവ്വനാമം
ഭൂമി ചലിക്കുന്നതു യഥാർത്ഥമാണു —വാക്യം

ഇവിടെ 'പതു' 'അവൻ' 'ഭൂമി ചലിക്കുന്നതു' എന്നിവ കർത്താക്കളാകുന്നു.

ആഖ്യാതമായി വരുന്നത് ക്രിയയുടെ മുറുവിന രൂപമാകുന്നു.

ഉദാ—ഉത്താഹികൾ സൂക്ഷിക്കുന്നു
കുട്ടികൾ കളയാ പായരുത്
ഇത്തരം തമൈ തുണയ്ക്കട്ടെ —ഇത്യാദി.

ക്രിയകളുടെ നട്ടവിനയെച്ചരൂപം ആഖ്യാതമായിട്ടും ആഖ്യാതമായിട്ടും പ്രയോഗിക്കുമാറുണ്ട്.

ഉദാ—ദൂതരെക്കളെ പല്ലു ശാസ്ത്രത്തിൽ വിധിയല്ല —ആഖ്യ.
ആയോ! വേഷം ധരിച്ചുകഴിഞ്ഞെങ്കിൽ ഇങ്ങോട്ടു വരികതന്നെ —ആഖ്യാതം.

164 ആഖ്യയും ആഖ്യാതത്തിനും ചേർച്ചപോലെ പരിപ്ലവങ്ങൾ ചെയ്യാം. പരിപ്ലവമെന്നാൽ പരിവാരമെന്നർത്ഥമാകുന്നു. മുൻ കാണിച്ച ഉദാഹരണത്തിൽ "വിട്ടിൽ വല്ല കളിച്ചു നടക്കയാൽ പടം പരിപ്പാൻ ഇടയാകാഞ്ഞു" എന്നതു 'രാമൻ' എന്ന ആഖ്യയുടെ പരിപ്ലവമാകുന്നു. "പള്ളിക്കൂടത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ വാഗ്യാരുടെ പ്രഹരം" എന്നതു 'എറു' എന്ന ആഖ്യാതത്തിന്റെ പരിപ്ലവമാകുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ, വിശേഷണപദങ്ങളെല്ലാം ഒന്നിച്ചു കൂട്ടിയതുതന്നെ പരിപ്ലവമായ് തീരുന്നത്. പേരും നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു; വിനയെച്ചം ക്രിയയെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ആഖ്യയായ കർത്താവൊഴികെ ശേഷം കാരകമെല്ലാം ക്രിയയുടെ വിശേഷണമാകുന്നു. ഗതിയും അപ്രകാരം തന്നെ. സംബന്ധികയും, 'എ' എന്ന വിഭക്ത്യാഭാസവും നാമത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

ഉദാ—രാമന്റെ അച്ഛൻ വരുന്നു
ജലത്തിലെ പോളകൾ ചലിക്കുന്നു

ഭേദകം നാമത്തിന്റേയും ക്രിയയുടേയും വിശേഷണമാകും

ഉദാ:—പെരുവീരൻ

—നാമവിശേഷണം

മുഖംകുറുപ്പുവിയ്യൂ

—ക്രിയാ "

166. 'അവുക' എന്ന അഭേദക്രിയയുടേയും, 'എൻ' എന്ന നിരൂപകക്രിയയുടേയും, പേരെച്ചങ്ങളായ 'ആയ' 'എന്ന' ഈ രണ്ടും വിശേഷണ വിശേഷ്യങ്ങളാകുക തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മധ്യേ പ്രയോഗിക്കുന്നു.

ഉദാ—ആയതായ രാജൻ

പഞ്ചലനം മതസ്തം

രാവണൻ എന്ന രാക്ഷസൻ

166. അഭേദ-ക്രിയയായ 'ആവുക'-യ്ക്കു രണ്ടു കർത്താവു വരും. (1) ആദ്യം പ്രയോഗിക്കേണ്ടുന്ന പ്രധാന കർത്താവു; ഇതിനു അനുവാദ്യകർത്താവ് എന്ന് പേർ. (2) പുറകെ പ്രയോഗിക്കേണ്ടുന്ന അപ്രധാനകർത്താവു; ഇതിനു വിധേയകർത്താവ് എന്ന പേർ.

ഉദാ—കൃഷ്ണൻ ഒരു ഇടയച്ചെറുകൻ ആകുന്നു

ഇവിടെ കൃഷ്ണൻ അനുവാദ്യകർത്താവ്; ഇടയച്ചെറുകൻ വിധേയകർത്താവ്. രണ്ടുപേരുമൊന്നുതന്നെ എന്ന് അഭേദം 'ആകുന്നു'-വിന്റെ അർത്ഥം.

167. 'ഉം' എന്ന വടകന്തിപാതത്തെ ഉപയോഗിക്കുന്നത് ഒരേ തരത്തിലും വിഭക്തിയിലുമുള്ള പദങ്ങളെ അല്ലാതെ വിജാതീയങ്ങളെ സമുച്ചയിക്കുന്നതിൽ പാടുള്ളതല്ല. 'ഒ' എന്ന വികല്പാത്മത്തിന്റെ പ്രയോഗത്തിലും ഇതിനുമണ്ണു തന്നെ.

ഉദാ—കണ്ടനും ചാത്തനും കേളിയും വന്നു

സമർത്ഥനും യുവാവുമായ വാല്യൻ

കുട്ടികൾ അവിടെ ഉണ്ടാകയും, ഇഴമരണസ്സാത്രം ചൊല്ലുകയും ചെയ്തും.

പ്രത്യേകം—അന്നു കൃഷ്ണൻ ഗോവിന്ദൻ മുതലായവർ ഇന്നു അവിടെ ഇവിടെ വരുകയും, വെള്ളപ്പൊക്കം കാണാൻ എന്നു ക്ഷണിച്ചതിൽ അന്ന് സമ്മതിക്കാഞ്ഞിട്ട് അവർ തിരികെ പോയിരിക്കുന്നു.

168. വാക്യത്തിൽ മനസ്സുപോലെ കത്തുകൾമുക്രിയാദികളെ ക്രമേണാദി പ്രയോഗിക്കാം.

ഉദാ—ഹനുമാൻ	സീതയെ	കണ്ടു
ഹനുമാൻ	കണ്ടു	സീതയെ
സീതയെ	ഹനുമാൻ	കണ്ടു
സീതയെ	കണ്ടു	ഹനുമാൻ
കണ്ടു	സീതയെ	ഹനുമാൻ
കണ്ടു	ഹനുമാൻ	സീതയെ

എന്നാൽ, പ്രാധാന്യത്തിനുവേണ്ടി കർതൃകർമ്മക്രിയാദികളിലൊന്നിനെ ആദ്യം പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്.

ഉദാ—കുതിരകൊടുക്കുവാൻ ദേവിയെ— അധ്യം. നാ.
രാജസന്ദർശനം— വഴം. പൂ.

എങ്കിലും, ചില പദങ്ങൾക്കു പൊതുപദപ്രയോഗമുണ്ട്. ഗതി എന്നു വിഭക്തിയുടെ അർത്ഥത്തെ * വിളക്കുന്നുവോ ആ വിഭക്തിക്കടുത്തു ചിന്നാലെ തന്നെ പ്രയോഗിക്കണം.

ഉദാ—വടികൊണ്ടിട്ടു

പ്രാക പ്രയോഗത്തിനും അനുപ്രയോഗത്തിനും ഉള്ള പൊതുപദപ്രയോഗം അവയുടെ അർത്ഥത്തിനു അനുരൂപമാകുന്നു. വിശേഷണം ഏതുമാതിരിയായിരുന്നാലും താൻ വിശേഷിപ്പിക്കുന്ന വിശേഷ്യത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിൽക്കണം എന്നാണു പതിവ്.

ഉദാ—ആ കറുത്ത കാള ചത്തുപോയി
വേഗം പറന്നിടുന്നു

169. A. ലിംഗം പുരുഷൻ വചനം എന്ന് ഈ മൂന്നും പ്രയോഗിക്കുന്നപക്ഷം കുർത്താവിനും ക്രിയയ്ക്കും യോജിച്ചിരിക്കണം.

ഉദാ—ഞാൻ വന്നേൻ	ഞങ്ങൾ വന്നോം
തീ വന്നായ്	നിങ്ങൾ വന്നിർ
അവൻ വന്നാൻ	അവർ വന്നർ
അവൾ വന്നാൾ	

B. വിശേഷണവും വിശേഷ്യവുമായി നിൽക്കുന്ന നാമങ്ങൾക്കും ലിംഗവചനങ്ങളിൽ പൊരുത്തം വേണം.

ഉദാ—കിഴവൻ ശങ്കരൻ
തടിച്ചതായ സ്ത്രീ
മടിയന്മാരായ പുത്രന്മാർ
മടിയരായ പുത്രർ

C. സ്വന്താമതിനും അതു പരാമർശിക്കുന്ന നാമത്തിനും തമ്മിൽ പൊരുത്തം വേണം.

* ഗതി ഒരു നാമത്തെ കിഴക്കി അതിന്റെ അർത്ഥത്തിൽ ഭേദം ചെയ്യുന്നതിന്നു 'വിളക്കുക' എന്നു പേർ.

ഉദാ—താമൻ എവിടെ? അവനെ വിളിക്കൂ
സീത ജനകന്റെ മകളാകുന്നു; അവളെ താമൻ വേട്ട
എന്റെ പുസ്തകം കളഞ്ഞുപോയി; അതിൽ പല കത്തുകളും ഞാൻ
സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു

വചനപ്പെരുത്തൽ വിഷയത്തിൽ സമുഹവാചികളായ നാ
മങ്ങളെ വ്യക്തിപ്രമാണിച്ചു, ബഹുവചനമായും സമുഹത്തിനു
ള്ള ഏകതപം പുസ്തകരിച്ചു ഏകവചനമായും ഗണിക്കാം.

ഉദാ—ചേട്ടിച്ചമണ്ടിയാർട്ടു പട്ടക്കനമശേഷവും
തായകൻ പിന്നെയവനെ തയിച്ചുനഗ്രപെരുത്തൻ
പടവരുണരവനെ കേട്ടപ്പോൾ തന്നെ അതിനെപ്പേടിച്ചു ജനങ്ങളെ
ലും ഓടിക്കളഞ്ഞു.

സംസ്കൃതശബ്ദങ്ങളെ മലയാളത്തിലൊട്ടുതു പ്രയോഗിക്കു
മ്പോൾ അവയുടെ സംസ്കൃതഭാഷയിലെ ലിംഗനിയമത്തെ ഒറ്റ
നിക്കേണ്ടതില്ല. ചിലർ സ്ത്രീലിംഗത്തിൽ മാത്രം ആദരിയ്ക്കുന്നു.

ഉദാ:—

സംസ്കൃതം.	മലയാളം.
ഉന്നതോപക്ഷിഃ -	ഉന്നതമായ പക്ഷിം
മധുരവാക്	{ മധുരമായവാക്ക്
	{ മധുരമായ വാക്ക്

നപുംസകവിശേഷങ്ങളിൽ ബഹുവചനത്തിന് ഏകവ
ചനം പ്രയോഗിച്ചാൽ മതിയാകും.

ഉദാ—യോഗ്യമായ കാരണങ്ങൾ
വീരമായ കൃത്യങ്ങൾ

170. രണ്ടു നാമങ്ങൾ അന്യോന്യം അഭേദന അനപയി
ക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലും പ്രാധാന്യേന വിവക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒന്നിനു
മാത്രം ആചര്യപ്പെട്ട വിഭക്തി ചേർത്താൽ മതിയാകും.

ഉദാ—നിരുവിതാളർ മഹാത്മാവു മൂലംനിരുതാളരെ രാജ്യഭാരം.

ഒരു നാമത്തെ സംഖ്യകൊണ്ടോ മറ്റോ വിവരിപ്പാനായി
മറ്റൊരു നാമം പ്രയോഗിക്കുന്നിടങ്ങളിൽ ആ നാമത്തിൽ രണ്ടി
ലും വിഭക്തി വികല്പമായിട്ടു ചേർക്കാം.

ഉദാ—അവരുടെ രണ്ടുപേരുടേയും വാര്യം

യോജന അല്ലെങ്കിൽ അനധൗം

171. പല ജാതികളിലുമുള്ള പുഷ്പങ്ങളെ ഒരു ചെടിയിൽ തെരുത്ത് ഒരു പുമാല ചമയ്ക്കുമ്പോലെ പല ഇനങ്ങളിലുമുള്ള പടങ്ങളെ സന്ധിതാൽ ഇരുപുറവും കൂട്ടിച്ചേർത്ത് ഒറ്റയായ് തോന്നത്തക്ക നിലയിൽ ഒരു ശബ്ദപ്രവാഹത്തെ നാം ഉച്ചരിക്കുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ പ്രവാഹരൂപമായി കേൾക്കുന്ന ശബ്ദപരമ്പരയ്ക്കു സംഹിതയെന്നുപേർ. സംഹിത വൃത്തവ്യവസ്ഥയുള്ള പദ്യങ്ങളിലും പാട്ടുകളിലുമേ അധികം പ്രധാനമായി ശോഭിച്ചു കാണൂ. ഗദ്യരൂപവാക്യങ്ങളിൽ പ്രായേണ സന്ധി വിവക്ഷിക്കാറില്ലാത്തതിനാൽ സംഹിതയ്ക്കു ശൈലിപ്രം കാണാം. അതിനാൽ ഒരു വാക്യം കേട്ടാൽ അതിലെ പദങ്ങളെ സന്ധിബന്ധങ്ങളിൽ നിന്നു വേർപടുത്തുകയാകുന്നു ചെയ്യാകരണൻ ആദ്യം ചെയ്യേണ്ടുന്ന പ്രവൃത്തി. ഈ ക്രിയയ്ക്കു പദശ്ലോഭമെന്നു പേർ. ഉദാഹരണം:—

സംഹിത.

“ചെറുപ്പകാലങ്ങളിലുള്ള ശീലം
മറക്കുമ്പോൾ മാനുഷനുള്ള കാലം?”

പദശ്ലോഭം.

ചെറുപ്പകാലങ്ങളിൽ, ഉള്ള, ശീലം, മറക്കും, ഓ, മാനുഷൻ, ഉള്ള, കാലം.

പദശ്ലോഭം ചെയ്യാൽ പിന്നീടു പദങ്ങളെ തരംതിരിക്കണം; അതാവിട്ട്, നാമമൊ ഭേദകമൊ കൃതിയൊ നിപാതമൊ എന്നു വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി നാമമെങ്കിൽ അതിന്റെ വിഭക്തി; കൃതിയെങ്കിൽ അതിന്റെ അംഗാഗിഭാവകാലപ്രകാരം; ഇത്രാദി വിചാരണ ചെയ്തുകൊണ്ടു. ഇതിനു ജാതിവിഭാഗം എന്നു പേർ. ഇതിനുശേഷം പദങ്ങളുടെ അന്ത്രോന്ത്യാകാരങ്ങളെ വിവരിച്ചു കാണിക്കണം. ഈ ക്രിയയ്ക്കു അനധൗം എന്നു പേർ. അനധൗം അറിയുന്നതോടുകൂടി വാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥബോധവും ഉണ്ടാവുന്നു. മുൻകാണിച്ച ഉദാഹരണപാദങ്ങളിലെ ജാതിവിഭാഗവും അനധൗവും:—

ചെറുപ്പകാലങ്ങളിൽ—രൂപകസമാസം: സാമാന്യനാമം: യപുസകം: ആധാരികാ: ഖണ്ഡ: “ഉള്ള” എന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ഉള്ള—അഗക്രിയ; ഉള്ളിന്റെ പേരെച്ചു; അലിംഗം; ശീലത്തിന്റെ അംഗം.

ശീലം—ഗുണാമം; നപും; ലുപ്തപ്രതിഗ്രാഹിക; ഏക; മറക്കം എന്ന ക്രിയയുടെ കർമ്മം.

മറക്കം—അഗക്രിയ; ഭാവി; അലിംഗവ്യവസ്ഥയാലായ 'മറക്കു' എന്നതിന്റെ ആഖ്യാതം.

ഓ—ചോദ്യവിപാതം; മറക്കം എന്ന ക്രിയയെ ചോദ്യരൂപമേകുന്നു.

മാനവിൻ—സാമാന്യനാമം; പുല്ലിം; നിദ്ദേശിക; ഏക; 'മറക്കം' എന്നതിന്റെ കർത്താവ്.

ഉള്ള—അഗക്രിയ; ഉള്ളിന്റെ പേരെച്ചു; അലിംഗം; കാലത്തിന്റെ അംഗം.

കാലം—സാമാന്യനാമം; നപും; ലുപ്തഗ്രാഹിക; ഏക; 'മറക്കം' എന്ന ക്രിയയിൽ ചേരുന്നു.

മേൽ കാണിച്ചപ്രകാരം ഒരു വാക്യത്തിലെ പദങ്ങൾക്കു ജാതിവിഭാഗവും അനപയവും കാണിക്കുന്ന സമ്പ്രദായത്തിന് 'വ്യാകരിപ്പ്' എന്നു ഒരു പേർ പറയാറുണ്ട്. വ്യാകരിപ്പിന് വിശേഷാൽ ഉദാഹരണങ്ങൾ—

വ്യാകരിപ്പ്

൧. ഈ പ്രസ്താവനയിൽ ഇത്രമാത്രമല്ലാതെ എനിക്കു മറ്റൊന്നും പ്രസ്താവിക്കാൻ ഉതരായി തോന്നുന്നില്ല.

- 1) ഈ—സർവ്വാമം, വിവേചകം, 'പ്രസ്താവനയിൽ' എന്നതിനെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു.
- 2) പ്രസ്താവനയിൽ—A ക്രിയനാമം B നപുംസകലിംഗം ആധാരിക്കുകയ്ക്ക്, 'പ്രസ്താവിക്കാൻ' എന്ന ക്രിയയിൽ അനപയിക്കുന്നു.
- 3) ഇത്രമാത്രം—പാരിമാണികദേകം നാമോപസര്യംഗികപ്പെട്ടത്, 'അല്ലാതെ' എന്ന വിനയച്ചത്തിന്റെ കർത്താ.
- 4) അല്ലാതെ—'അല്ല' എന്ന നിഷേധക്രിയയുടെ മുൻവിനയച്ചം, തൻ വിനയച്ചത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടത്, 'ഇത്രമാത്രം' എന്ന കർത്താവിൽ അനപയിക്കുന്നു.
- 5) എനിക്കു—ഉ: സർവാമം, സംധാരണലിംഗം (ഇവിടെ പുല്ലിംഗം) സംവന്ധിക്കുകയ്ക്ക് 'തോന്നുന്നില്ല' എന്ന ക്രിയയുടെ സ്വാമി.
- 6) മറ്റൊന്നും—സർവാമം, അപ്യയനം (ഇവിടെ സർവാമികദേകമായി പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു), 'ഒന്നും' എന്നതിന്റെ വിശേഷണം.

- 7) ഒന്ന്—സഖനാമം, വിവേചകം 'തോന്നിപ്പ' എന്നതിന്റെ കർമ്മം.
- 8) ഉം—സമുച്ചയവിപരണം കേവലവിപരതയോപശ്ചോദിക്കപ്പെട്ടത്.
- 9) പ്രസ്താവിക്കുന്നു—കൃതി, കേവലം, കാരണം, സകർമ്മം, പിൻവിനയം ഉം, 'ഉള്ള' എന്ന അഗ്രന്ഥിയുടെ അംഗം.
- 10) ഉള്ളിൽ—നാമം, ഭൂമിയിൽ, നവം, നിർദ്ദേശിക്കുകയ: 'ആയി' യുടെ വിധേയകർത്താ.
- 11) ആയി—കൃതി, കേവലം അകാരിതം, അകർമ്മം, മുൻവിനയം, 'അതന്നെ' എന്നതിന്റെ അംഗം.
- 12) തോന്നുന്നു—കൃതി, കേവലം, അകാരിതം, അകർമ്മം, അംഗി (മുൻ വിന) 'അം' എന്ന കർത്തവ്യനോടു യോജിക്കുന്നു.
- 13) ഇല്ല—കൃതി, കിഷേധകം, വിവരം, അലിംഗം, നിർദ്ദേശം, വിപരതാപോ രൂപ ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടത്, 'അതന്നെ' എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

൨. അദ്ദേഹത്തിന്റെ (റനേഡയുടെ) സവിശേഷമായ വിദ്യാഭ്യാസവും അദ്ദേഹത്തിനു താൻ പഠിച്ച കാളേജിലെ സീ നിയർഫെല്ലോ എന്ന സ്ഥാനത്തെ സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു.

- 1) അദ്ദേഹത്തിന്റെ—സമാന്തരം: (സഖനാമംപോലെ പ്രയോഗിച്ചു വരുന്നു), പുല്ലിംഗം, സംവത്സരം, ഏകവ: 'ചതു'യെ സംവത്സരിക്കുന്നു.
- 2) സവിശേഷം—ദേഹം, വിഭാവനം, സ്ത്രീലിംഗം, ഏകവ: 'ചതു'യെ വി ശേഷിപ്പിക്കുന്നു.
- 3) ആയ—വിപരതം, 'സവിശേഷം' 'ചതു' എന്നിവയെ സംവത്സരിപ്പി കുന്നു.
- 4) വിദ്യാഭ്യാസവും—വിഭക്തിയാഭാസനാമം, സമാന്തരം: സ്ത്രീ ലിംഗം (ഭാഷയിൽ അലിംഗം), നിർദ്ദേശിക, ഏകവ: സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തു എന്നതിന്റെ കർത്താ.
- 5) അദ്ദേഹത്തിന്—ഉദ്ദേശിക്കാവിടേക്കി, 'കൊടുത്തു' എന്നതിന്റെ സ്വരൂപം.
- 6) താൻ—സഖനാമം, സ്വപാദി, പുല്ലിംഗം, നിർദ്ദേശിക, ഏകവ: 'അ ദ്ദേഹത്തെ പരമേശ്വരനോടു; 'പഠിച്ചു' എന്നതിന്റെ കർത്താ.
- 7) പഠിച്ചു—കൃതി, കേവലം, കാരണം, സകർമ്മം, ഭൂതപേരെയും, 'കേളേ ജിനെ' വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.
- 8) കോളേജിലെ—സമാന്തരം: അലിം: ആധാരികാഭാസം, ഏകവ: 'സീ നിയർ ഫെല്ലോ' എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.
- 9) സീനിയർ ഫെല്ലോ—സമാന്തരം: സമാന്തരലിംഗം, നിർദ്ദേശം ഏകവ: 'സ്ഥാനത്തെ' എന്നതിലെ സ്ഥാനത്തോടു സമാനാധികരണം.
- 10) എന്ന—അധ്യയം, 'ഫെല്ലോ' 'സ്ഥാനം' ഇവയുടെ അഭേദത്തെ കാണി കുന്നു.

- 11) സ്ഥാനത്തെ—സാമന്തന്മാ, നവസക, പ്രതിഗ്രാഹിക, ഏകവചന, 'കൊടുത്തു' എന്നതിന്റെ കർമ്മം.
- (12) സമ്പാദിച്ചു—കൃതി, കേവലം, കാരിതം, സകർമ്മം, മുൻവിനയച്ചു, 'കൊടുത്തു' എന്നതിന്റെ അർത്ഥം.
- (13) കൊടുത്തു—കൃതി, കേവലം, കാരിതം, സകർമ്മം ഭൂതം. കർത്തവ്യ യോഗം, നിർദ്ദേശകപ്രകാരം, 'ചെയ്തു' എന്ന കർത്താവിൽ ചേരുന്നു.

൩. ഉണ്ടാകാ ചെറുകാരാ ചിലനുമയമൊ! സത്പ
[മേ നില്പവർക്ക]

- (1) ഉണ്ടാകാ—കൃതി, 'ആകാ' എന്ന പൂരകാണുപ്രയോഗം കേവലം, അ കാരിതം, അകർമ്മം, ശീലഭാവി, കർമ്മം, നിർദ്ദേശകപ്രകാരം, 'കാരാ' എന്ന കർത്താവിൽ ചേരുന്നു.
- (2) ചെറുകാ—ഭേദം, പാരിശാണിക, 'കാരാ' എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.
- (3) കാരാ—സാമന്തന്മാ: അഭിഗാ. നിർദ്ദേശിക, ഏകവ. 'ഉണ്ടാകാ' എന്നതിന്റെ കർമ്മം.
- 4) ചില — സാമന്തന്മാകൾക്കും, സമയത്തെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.
- 5) സമയം—സാമന്തന്മാ: അഭിഗാ, ഏകവ. ലുപ്താധാരിക, 'ഉണ്ടാകാ' എന്നതിനോടേയയിരുന്നു.
- 6) അയോ—സംസ്കൃതപ്രാജ്ഞപക്തിപാതം ആശയത്തെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു.
- 7) സത്പഥം—കർമ്മശയൻ സാമന്തന്മാ: അഭിഗാ, ആധാരിക (സംസ്കൃതസപ്തമി) ഏകവ: 'ചില' എന്നതിന്റെ അധികരണം.
- 8) നില്പവർ—പേരെച്ചന്മാരും, സാധാരണഭിഗാ, ഉദ്ദേശിക, ബഹു: ഉണ്ടാകും എന്നതിന്റെ സ്വാഭാവി.
- 9) ഉം—സമയയതിപാതം തില്പവർ എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.

൪. താന്താൻനിരന്തരം ചെയ്യുന്നകർമ്മങ്ങൾ
താന്താനനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നവരും.

- 1) താന്താൻ—(താൻ താൻ പീഡയിൽക്കുടിയിരുത്തി) സർവ്വം: സ്വാഭാവി, സാധാരണഭിഗാ, നിർദ്ദേശിക, ഏകവ: 'ചെയ്യുന്ന' എന്നതിന്റെ കർമ്മം.
- 2) നിരന്തരം—സംസ്കൃതയ്യതം 'ചെയ്യുന്ന' എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.
- 3) ചെയ്യുന്ന—കൃതി, കേവലം, അകാരിതം, സകർമ്മം, നിർദ്ദേശികപ്രകാരം വർത്തമാനപരമെച്ചം കർമ്മം എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.
- 4) കർമ്മങ്ങൾ—സാമന്തന്മാ. നവം ലുപ്ത പ്രതിഗ്രാഹിക ബഹുവ. അനുഭവിച്ചിട്ടു എന്നതിന്റെ കർമ്മം.
- 5) താന്താൻ—(1) ചോലെ അനുഭവിച്ചിട്ടു എന്നതിന്റെ കർമ്മം.

- 6) അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്—കൃതി കേവലം (ഭേദകാണുപ്രയോഗ സാഹിത്യം) സകലം പഠനവിധിയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്നതും കർത്തൃപ്രയോഗം താൻതാൻ എന്ന കർത്താവിനോടു യോജിക്കുന്നു.
- 7) എന്ന്—അവ്യയം, ഘടകം, താൻതാൻ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് വരു എന്നിവയെ ഘടിപ്പിക്കുന്നു.
- 8) ഏ—അവധാരക വിപര്യയം.
- 9) വരു—കൃതി, കേവലം, അകാശം, അകലം, അവധാരകഭാവി, കർത്തൃപ്രയോഗം. നിർദ്ദേശികപ്രകാരം താൻതാൻ അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന അംഗം (നാമം) വാക്യത്തോടു അനുബന്ധിക്കുന്നു.

അഭ്യൂഹം മവ.

താഴെ എഴുതിയ വാക്യങ്ങളെ പൂർത്തിയാക്കുക.

൧. ഇരുണ്ടതിനെ ഒന്നിതു? ഫന്ത്! തോക്കുവിൻ
 കരങ്ങിട്ടു നൂ കരപത്രമെന്നപോൽ
 ഇടയ്ക്കിടെപ്പൊന്തി മനപംക്തിയാ -
 ലുകുക്കിവാങ്ങാമൊരു ചെമ്പുപാളിയെ.
൨. മനതളിരിതികരുതിമരമിപ്പനന്തൻമന്ദം. മഹാമസംപൂക്കുതോക്കുംവിയെഴ
 അന്തിയാവളരുകികളരുമധികതാനുമവുമുളളതമായോരൊരിശ്ശേരിവച്ചുതും
 അതുതൊടുസുദൃശമപലപലചരക്കിലങ്ങഞ്ചുരുകൂടും പ്രാ മനംകണ്ടിതു
൩. ഖിന്നംപാരം വിശക്കുന്നവനുണ്ടോ
 അന്നമെന്നിയേ മറ്റൊന്നിൽ കെതളുക?
൪. നിപ്പവല്ലനമന്തത്തിൽ നൃപക്കേരം ഭയങ്കരൻ
 തപിപ്പിക്കുംപാമല്ലമുപേക്ഷിച്ചെങ്കിൽമുറമുറ.
൫. ചെല്ലവേനിയുംകേൾ തതപ്പാൻ തൊണ്ണൂറ്റൊന്നു
 യുളളവാനിടൻ സംബ്ര പ്രത്യേകമറിവായായ്.
൬. ചെല്ലുംപോലും പ്രതിഭിനമവൻ ഫന്ത്! മെല്ലെന്നൊരൊറ്റം
 കല്ലുംപൊക്കി സ്വകരമതിയാൽ വച്ചുതില്ലനുമലത്തിൽ.
൭. വല്ലഭനുപേക്ഷിച്ചുവല്ലതെ തടക്കുമ്പോൾ
 വല്ലഭിപ്പിച്ചൊരുതരക്കുതിരുവുണ്ടായ് വരും
 അല്ലലും പതക്കുഴയ തീർമെന്നതേവത്ര
 വല്ലഭുവവും കാലംചെല്ലുമ്പോൾ കുറഞ്ഞുപോം.
൮. വഞ്ചനമനുജമായിട്ടവതരിച്ചിരിക്കുന്ന
 വഞ്ചിവല്ലയെറിയിരുടെ കൂപയ്ക്കിരിപ്പൻ
 വഞ്ചികയായ് വന്നുവുണ്ടൊന്നെന്തി ചൂറ്റിച്ചുവെഴുംകോലം
 വഞ്ചിപ്പട്ടുണ്ടാക്കേണമെന്നതളിച്ചെച്ചു.
൯. ഉണ്ടാക്കി നൃപതിക്കു ഭാരവും തളച്ചുവു -
 മൂണ്ടാമോ ജലമെന്നതിരിഞ്ഞുപോക.

- ൧൦ മൂന്നാഞ്ചിടംകാലുകുതിച്ചു മുട്ടി-
വലത്തുകാലിക്കലണച്ചുകൊണ്ടു
വളച്ചുവില്ലേടൊരുകോണിലപ്പോ-
ളയുവയോങ്ങുന്നതുമങ്ങുപാത്താൻ.

അഭ്യാസം ൧൯.

താഴെക്കാണുന്ന വാക്യങ്ങളുടെ പദപ്ലൂരേഖയ്ക്കു പങ്ങളുടെ അന്ത്യോന്ത്യംകൊണ്ടു കാണ്ക; അവയിൽ കാരകങ്ങളെയും പറക:—

- 1) ചങ്ങാതിമാരോടൊരുമിച്ചു മദം
മങ്ങാതവണ്ണം മധുസൂതൻതാൻ
നാലഞ്ചുഗേഹങ്ങളിൽനിന്നുശേഷം
പാലുംകവന്നൊതുളുജിച്ചുപോന്നാൻ,
- 2) കത്തനദീപിക വിളക്കിൽനിന്നുപോലെ
തൂലിക്കുമായവളുവന്നുചകിന്നുരായി.
- 3) താത്രിചാരികളായ രാഘവാദികൾതമ്മെ
മൗത്താണുധാരണപുറം പ്രാപിപ്പിച്ചു.....
- 4) ഗോകുലന്മാരികൾ കേഴാതെ നിന്നപ്പോൾ
കോകങ്ങൾ കേണ തുടങ്ങിച്ചെമ്മേ,
- 5) വ്യാകരണം ഒരു ശാസ്ത്രമാകുന്നു.

അപോലോരം

172. അനേകം ഉപവാക്യങ്ങളെ കൂട്ടിക്കെട്ടിച്ചമച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു പ്രധാനവാക്യത്തെ അറിച്ചു തരം തിരിക്കുകയാകുന്ന അപോലോരം എന്ന ക്രിയ. ഒരു നാമത്തിന്നു തുല്യമായ വാക്യം നാമവാക്യം; ദേവകത്തിന്നു തുല്യമായതു ദേവവാക്യം; ഒരു പ്രധാന വാക്യത്തിന്റെ അംഗമായതു അംഗവാക്യം; പല അംഗങ്ങളുള്ളതായ പ്രധാനവാക്യം അംഗിവാക്യം. ഇത്യാദി വിഭാഗങ്ങൾ ശബ്ദങ്ങൾക്കു പറഞ്ഞതുപോലെ വാക്യങ്ങൾക്കും വരും. അംഗവാക്യങ്ങളില്ലാത്ത ഒരു വാക്യത്തിന്നു ചുണ്ണിക എന്നു പേർ.

ഉദാ—1) രാമൻ വരുന്നു

2) അക്രമേണിയോഗിച്ചാതകാലും ദേവകീസുതൻ

173. അംഗവാക്യങ്ങളുടേയും അംഗിവാക്യങ്ങളുടേയും
ചേർച്ചകൊണ്ടുളവാകുന്ന വാക്യം സംക്ഷിപ്തം.

ഉദാ—1) [ബാലകൃഷ്ണൻ പരാക്രമം തുടൻപോൾ] ജരസന്ധൻ ഓടി
[അയി ഞാൻ ധാരതെക്കണ്ടുചെയ്തോ—]
രപരധം സകലം ക്ഷമിക്കുവേണം.

ഇവയിൽ കോഷ്ഠാന്തർഗ്ഗതഭാഗങ്ങൾ അംഗവാക്യങ്ങൾ ആകുന്നു. അംഗക്രിയകളായ പാഠവിനകളാൽ ഉണ്ടാകുന്ന വാക്യങ്ങൾ അംഗവാക്യങ്ങളായിട്ടെ വരൂ. എന്നാൽ പാഠവിനക്കും മുറുവിനക്കും കർത്താവു ഒന്നുതന്നെ ആയിവരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ വാക്യഭേദത്തിനു പ്രതിതി ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഒട്ടേറെയെന്നാൽ—

ഞാൻ വീട്ടിൽ ചെന്നാൽ ഉടൻ കുളിച്ചു ഭുജിപ്പാൻ പോകും
അതിനാൽ ഇവയിൽ അംഗമായി നിൽക്കുന്ന ഭാഗത്തെ ഒരു വാക്യമെന്നു ഗണിക്കുകയെ ആവശ്യമില്ല. ഈ മാതിരിയിൽ ഒരു മുറുവിന കൂടാതെ അന്യോന്യപദങ്ങളായി നിൽക്കുന്ന പദങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിനു ഒരു വാചകം എന്നു പേർ. വാചകത്തിനു ഒരു മുറുവിനയുടേയും ആവശ്യമില്ല. “തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെണ്ടിലെ നിയമനിർമ്മാണസഭയുടെ നടപടികൾ” ഇത്യാദികൾ വാചകങ്ങൾ തന്നെ.

174. സമപ്രധാനങ്ങളായ വാക്യങ്ങളുടെ (ചുണ്ണികളുടേയോ സംക്ഷിപ്തങ്ങളുടേയോ) യോഗംകൊണ്ടുളവാകുന്നതു ഒരു മഹാവാക്യം.

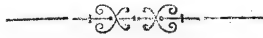
ഉദാ—൧) ഇപ്പന്തുക ‘കേരളപാണിനീയ’മെന്ന പുകരണഗ്രന്ഥത്തിന്റെ സംക്ഷേപമുണ്ട്; എന്നാൽ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ചില ഭേദഗതികളും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്; അതുകൊണ്ട് ഇതു കുറേമിടി ഉപയോഗമുള്ളതാകുന്നു.

൨) “ദേവത്തിൽനിന്നുതമതാകുമോരോ-

വാകുനന്ദാഗാമിമലംഭജിപ്പാൻ,
ചോകത്തിലിളച്ചുപുറമലിയിൽവെന്ത-
മാകാമൊഴിത്തുപമങ്ങകുറിന്നാം.”

൩) “ഗുരുപാലമഹിമകൊക്കിനുള്ളിൽ
സമസംവന്ന മുക്കുന്തെഗ്രാമിച്ചാൻ;
ഭവാനസമതമാതദംഗം
വഹിയാഞ്ഞുനന്നുസന്തുജിച്ചാൻ.”

൧) “ഈമൊമ്മൊപാചമുരപ്പോയ്” ഞൻ
മൊയൊമോക്കിടി! തി ക്കമിക്കുന്നു;
ഇമാശ്രിതകർമ്മനന്കയുണകേൾ
മൊത്തുകൾക്കത്തമകുണ്ണമേ!”

അപോലോരസപ്രദായം

ചുണ്ണിക:—

(1) ഏഡ്വേർഡ് ചക്രവർത്തി ഇൻഡ്യാസാമ്രാജ്യത്തെ ഭരിച്ചുവരുന്നു.

കത്തം—ഏഡ്വേർഡ് ചക്രവർത്തി

കമ്മം—ഇൻഡ്യാസാമ്രാജ്യത്തെ

ക്രിയാപദം—ഭരിച്ചുവരുന്നു.

(2) പ്രസിദ്ധനായ കല്പകഭട്ടർ മനുസ്മൃതിയുടെ അതി പ്രാധാന്യമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം ചമച്ചു.

കത്തം—കല്പകഭട്ടർ കർത്തവ്യവിശേഷണം—പ്രസിദ്ധനായ

കമ്മം—വ്യാഖ്യാനം; കർമ്മവിശേഷണം—മനുസ്മൃതിയുടെ അതി-

ക്രിയാപദം—പ്രാധാന്യമായ, ഒരു ചമച്ചു.

൨. സങ്കീർണ്ണകം:—

1) ഖലനാർ ധുത്തമെണ്ണകിൽ ഫലം സാധുക്കളാണിടം.

വക്യം.	ഭാഗ്.	കത്തം	കർത്താവി ശേഷ ണം.	കമ്മം.	കമ്മവി ശേഷ ണം.	ക്രിയാ പദം.	ക്രിയാ വിശേഷ ണം.
(൧) ഖലനാർ ധുത്തമെണ്ണകിൽ	അംഗം; ഭേദം— (൧) ക്കത്ത നിടം എന്ന് തിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു	ഖലനാർ	“	ധുത്ത	“	ചെയ്തു	ആകിൽ (൧) ക്ക വേരുന്നു
(൨) ഫലം സാധുക്കളാണിടം	അംഗി	സാധുക്കൾ	“	ഫലം	“	ആണി ടം	“

2) പഞ്ചസംഭവകഥമുണ്ടായിട്ടുള്ളതും പഞ്ചലോചനൻ ചിരിച്ചുകിട്ടിയതും.

വക്യം	ജാതി	കത്തം	കത്തം വിശേഷണം	കഥം	കഥ വിശേഷണം	ക്രിയാ പദം	ക്രിയാവിശേഷണം
(a) പഞ്ചസംഭവകഥമുണ്ടായിട്ടുള്ളതും	അംഗം; ഭേദകം (b) ൽ അരുളിച്ചെയ്ത എന്തിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു	പഞ്ചസംഭവൻ	,,	പൂർവ്വകഥയുമായി ഒത്തുനോക്കണം	,,	ഉണ്ടായിട്ടു്	ഇതും; അതുനേരം (b)-ൽ ചേരുന്നു
(b) പഞ്ചലോചനൻ ചിരിച്ചുകിട്ടിയതും	അംഗി	പഞ്ചലോചനൻ	,,	അടിയീൽ പറയുന്നവ	,,	അരുളിച്ചെയ്തു	ചിരിച്ചു

3) ശ്രാന്തരായ് തണൽമരത്തെയെന്നിയെണഞ്ഞുപാമ്പർമുവീടവേ സ്വപ്നമോദമൊടുക്കത്തു കരുതുന്നതിന്നുപലതും ശുഭം.

വക്യം	ജാതി	കത്തം	കത്തം വിശേഷണം	കഥം	കഥ വിശേഷണം	ക്രിയാ പദം	ക്രിയാവിശേഷണം
(a) ശ്രാന്തരായ് പാമ്പർ മുവീടവേ	അംഗം; ഭേദകം (d) ൽ കരുതുന്നു എന്നതിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു	പാമ്പൻ	,,	,,	,,	മരുവീടവേ	ശ്രാന്തരായ്; തണൽമരത്തെയെന്നിയെണഞ്ഞു
(b) സ്വപ്നമോദമോ ശുഭം	അംഗി	മരുത്തൻ	അങ്ങ	ശുഭം	പലതും	കരുതുന്നു	സ്വപ്നമോദമൊടു; അതിന്നു

ന. മഹാവാക്യം:—

1) രാവണൻ സീതയേ കട്ടാൻ; രാമൻ ബന്ധിച്ചിതണ്ണിയെ.

വക്യം	ജാതി	കത്തം	കത്തം വിശേഷണം	കഥം	കഥ വിശേഷണം	ക്രിയാ പദം	ക്രിയാവിശേഷണം
(a) രാവണൻ സീതയേകട്ടാൻ	അംഗി	രാവണൻ	,,	സീതയെ	,,	ബന്ധിച്ചിതു	,,
(b) രാമൻ ബന്ധിച്ചിതണ്ണിയെ	അംഗി	രാമൻ	,,	അണ്ണിയെ	,,	ക്രിയാ പദം	,,

മനുഷ്യസംഭരിയാകിയ കയ്യക മേയത്തിൽ വിവാഹമടുത്തു.
കമലവിഭോചനയാളെതിനാൽ ഭവിയതിലിന്നൊരുപുരുഷനുമില്ല.

വാക്യം	ജാതി	കർത്താ	കർത്താവി ശേഷ ണം	കർമ്മം	കർമ്മ വി ശേഷ ണം	ക്രിയാ പദം	ക്രിയാവിശേഷ ണം
[a] മനുഷ്യ... വിവാഹമടു ത്തു	അംഗി	വിവാ ഹം	”	”	”	അടുത്തു	മനുഷ്യ സംഭരിയാകിയ മേയത്തിൽ
[b] കമലവി ഭോചനയാളെപുരുഷ നുമില്ല	അംഗി	പുരു ഷൻ	ഉം,- ഒരു	”	”	ഇല്ല	കമലവിഭോചന യാളെ നീനാൽ; ഭവിയതിൽ; ഇന്നു

3 വടക്കുകിഴക്കിൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ തെക്കുള്ള വിഭാഗം, ഇവ
ദിക്കിൽ തിരിച്ചുവരുന്നവയെ വടക്കുള്ളവർ പരിശോധിച്ചു അഭിപ്രായങ്ങളെ
അന്വേഷം ഗ്രഹിച്ചു ഉഭയസമ്മതപ്രകാരം ഒരു വ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്തണം.

(1076 മേടത്തിലെ ഭാ-പോ.)

വാക്യം	ജാതി	കർത്താ	കർത്താവി ശേഷ ണം	കർമ്മം	കർമ്മ വി ശേഷ ണം	ക്രിയാ പദം	ക്രിയാവിശേഷ ണം
[a] വടക്കുകി ഴക്കിൽ ഉണ്ടാ ക്കപ്പെടുന്ന പുസ്തകങ്ങളെ തെക്കുള്ള വി ഭാഗം പരിശോ ധിച്ചു ഒരു വ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്ത ണം	അംഗി	വിഭാ ഗം	തെക്ക ുള്ള	വ്യവ സ്ഥ	ഒരു	ഏർപ്പെടു ത്തണം	വടക്കുകിഴക്കിൽ.. പുസ്തകങ്ങളെ പരിശോധി ച്ചു; അഭിപ്രായ ങ്ങളെ അന്വേഷം ഗ്രഹിച്ചു; ഉഭയസ മ്മതപ്രകാരം
[b] ഇവ ദി ക്കിൽ..... വടക്കുള്ളവർ ഒരു വ്യവസ്ഥ ഏർപ്പെടുത്ത ണം	അംഗി	1-അവ ർ, അഥ വാ 2-വടക്ക ുള്ളവർ	1-എക്ക ിൽ വടക്കുള്ള 2-എക്കിൽ,	വ്യവ സ്ഥ	ഒരു	ഏർപ്പെടു ത്തണം	(3) പോലെ

— സി-ഭാഗം.

237

— 33-4210-21-380.

— 1962

(b)(7) - (D),

REF ID: A66000

— 370 —

— 16 —

— ആർക്കിം.

Page 101.

൨. ഈ മസം ൧൦-൩൦ സ്ഥലത്തെ ഇടവിലിമാളിന്റേപ്പറ്റി എ. നോറോണി
 ന്റെ ഓരോ വാർഷികയോഗം കൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന ആ അവാസരത്തിൽ ബി എന്ന
 ആൾ ഒമ്പതുവർഷം വായിക്കാമെന്ന ഏർപ്പാടും ചെയ്തിരിക്കുന്നതിനാലും
 അന്നു മറ്റു പല മിമാന്മാരും സഭയെ തങ്ങളുടെ സന്നിധ്യംകൊണ്ട് അ
 ലങ്കരിക്കുമെന്നുള്ളതുവിചിത്തവും, നിങ്ങൾക്കു് വരണമെന്നും അപേക്ഷിക്ക
 യും ചെയ്യുകൊള്ളുന്നു.

ഉപയോഗിച്ച അനവധിയിൽ സന്ദേഹത്തിന് ഇടകൊടുക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുക എന്ന സമ്പ്രദായം ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും നാം ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ഉപായമാകുന്നു. ഭാഷയിൽ ഇതേവരെ ഇതു നടപ്പായിക്കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. സംഹിതയുടെ അന്യാദൃശമായ ഭാവവും താമിത്തം സംസ്കൃതത്തിൽ ചിഹ്നം ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിന് വളരെ അസൗകര്യങ്ങളുണ്ട്; എങ്കിലും ബോധമായിലും മറ്റും അച്ചിട്ട സംസ്കൃതപുസ്തകങ്ങളിൽ ഇതിന്റെ ചിഹ്നസമ്പ്രദായം ഉപയോഗിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. ഭാഷയിൽ ഏറെ സൗകര്യക്കുറവു കൂടാതെ അടയാളങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുവുന്നതിനാൽ അച്ചുകൂടക്കാർ ഇതിനൊന്നിലും ഈ വിഷയത്തിൽ ദൃഷ്ടിവയ്ക്കേണ്ടതാണ്.—

ചിഹ്നങ്ങളാവിതു:—

(൧) അക്ഷരം. (.)-ഇത് ഒരു അല്പമായ നിരൂപണലിനേക്കുറിക്കുന്നു. വായിക്കുന്ന സമയം ഒരു തോട്ടിയിട്ട് ഒടുക്കിയാലെന്ന് പോലെ നിരർത്ഥമായി പറയുന്ന സ്വരം ഒരു തടയണം എന്ന ഈ ചിഹ്നം കാണിക്കുന്നു.

(൨) ബിന്ദു. (.)-നിശ്ശേഷമായി നിരൂപണമെന്നു ഭിക്ഷിലാൺ ഇതിനെ ഉപയോഗിക്കേണ്ടതാണ്. എല്ലാ പ്രധാന വാക്യങ്ങളുടേയും അവസാനത്തിൽ ഈ അടയാളമിടണം.

(൩) രോധിനി. (;) ഇതിനെ അല്പവിരാമങ്ങളിൽ ഉപയോഗിക്കണം. മറ്റാവകുങ്ങളിൽ ഉള്ള ഉപവാക്യങ്ങളെപ്പേർ തിരിക്കയും മറ്റുമാണു ഇതിന്റെ കൃത്യം.

(൪) ഭിത്തിക. (:)-ഇതു ഒരു ഇടബ്ഭിത്തിപോലെ സമനിലയിലുള്ള തുണി ഭാഗങ്ങളെ വേർപെടുത്തുന്നു.

(൫) വലയം. (-)-ഇതു ഒരു വാക്യത്തെയോ വാചകത്തെയോ പദത്തെയോ മറ്റൊന്നിന്റെ മദ്ധ്യേ അതിനോടു വ്യാകരണസമ്മതമായ സംബന്ധംകൂടാതെ ചേർക്കുന്നു. ഇതിന് അകത്തുവരുന്ന ഭാഗത്തിന് ഗർഭവാക്യം എന്നു പേർപെടാറും.

(൬) കോഷ്ഠം. []-ഇതു വലയപോലെ തന്നെ. ഗർഭവാക്യത്തിനകത്തു വേറെ ഗർഭവാക്യം വരുന്ന ഭിക്ഷിലും മറ്റും ഉപയോഗം.

(൭) ഉല്പരണി. “”-ഇതു ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ വാക്കുകളിൽനിന്നു വേറെയുള്ളവയുടെ വാക്കുകളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിന്നു ഇതിനെ ഒറ്റയായിട്ടും ഉപയോഗിക്കാം.

(൮) കാക. (?) - ഇ ചോദ്യത്തെ കാണിക്കുന്നു.

(൯) വിഷേപണി. (!) ഇതു വിസ്താരം മുതലായ ചിത്ത വിഷേപങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. പ്രാക്ഷേപങ്ങളുടേയും സംബോധനയുടേയും പിന്നിൽ ഈ ശോഭിക്കും.

(൧൦) ശ്രവച. (-) - ഇതു ഒരു പദത്തെ രണ്ടു വരികളിലായി മുറിച്ചു എഴുതേണ്ടിവന്നാൽ ഒന്നാം വരിയുടെ ഒടുവിൽ ചെമ്പ്രേണ്ടതു്. ഒരു ചങ്ങല ഇട്ടു പൂട്ടിയതുപോലെ പദത്തിന്റെ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളേയും ഇതു തുടർക്കുന്നു. സമാസമദ്ധ്യത്തിലും മറ്റും ഇതിനെ ഉപയോഗിക്കാം.

(൧൧) രേഖ. (—) - സംക്ഷേപിച്ചു പറഞ്ഞതിനെ വിവരിക്കുന്നു എന്നും മറ്റും ഇതു കുറിക്കുന്നു.

(൧൨) വിശ്ലേഷം. (?) - മറ്റൊരു തന്നെ വരിയുടെ മുകളിൽ ചേർക്കേണ്ടതു്. ഇതു നിൽക്കുന്നതിന്റെ മുമ്പും പിമ്പും ചില അക്ഷരങ്ങൾ ചേർത്തിട്ടുപോയിട്ടുണ്ടു്; അതിനാൽ വാസ്തവത്തിൽ ഇവയുടെ വേർപാടുന്ന വേർപാടിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഉദാ: — നല്ലൊന്നും = നല്ലവണ്ണം കേട്ടു് = കേട്ടുകേളു് — ഇത്യാദി.

(൧൩) പ്രശ്ലേഷം. (f) - ഇതു സംസ്കൃതത്തിലെ ചിഹ്നമാകുന്നു. ഏ-ഒ- ഇത്യാദികളെ അധികം നീട്ടണമെന്നു കാണിക്കുന്നു. രാമോ (f) സ്ത്രീ = രാമോഅസ്ത്രീ.

നിരൂപകകാണ്ഡം

ശബ്ദോൽപത്തിപ്രകരണം

—(1)—

മലയാളം ഊഹിതകാണ്ഡത്തിൽ ചേർന്ന ഒരു ഭാഷാശാസ്ത്രം. ഈ കാണ്ഡത്തിൽ മലയാളത്തിന്റെ പുറമേ തമിഴ്, തെലുങ്ക്, കണ്ണടകം, തുളു എന്നീ നാലു പ്രധാനഭാഷകളുണ്ടു്. ഇവയിൽപ്പെട്ട മലയാളത്തിന്നു തമിഴിനോടേണു് അധികം കോജിപ്പു്. പഴയ മലയാളത്തിൽ ഉള്ള കൃതികൾക്കു കഥയിൽ നിന്നു ഏറെ വ്യത്യാസം ഇല്ലാത്തതന്നെ പറയാം. തമിഴിനോടുള്ള ഈ അധികമായ ചേർപ്പിനിടത്തു മലയാളത്തെ ചിലർ തമിഴിന്റെ ഒരു ഉപഭാഷയായിത്തന്നെ ഗണിക്കാറുണ്ടു്. ആദികാലത്തെ കവികൾ തങ്ങളുടെ കൃതികളിൽ തമിൾപദങ്ങളെയും രൂപങ്ങളെയും ധാരാളം പ്രയോഗിച്ചിരുന്നു. മലയാളികൾക്കു തമിഴോടുള്ള സംസ്ർഗ്ഗം ചുരുങ്ങുക മലയാളഭാരത സാഹിത്യവിദ്യാഭ്യാസം പ്രബലപ്പെട്ടതുകൊണ്ടു് പെട്ടെന്നോടുകൂടി മലയാളഭാഷയിൽ വളരെ ഭേദഗതികൾ സംഭവിച്ചു. ക്രിസ്തുപദങ്ങളുടെയും പുരുഷപദനപ്രത്യയങ്ങൾ കൂടേണു് കലരിച്ചു; സംസ്കൃതപദങ്ങളെ കവികൾ ധാരാളം ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി; സംസ്കൃതപദങ്ങളിലുള്ള അതിവലം-ഉദാഹരണം-ഉത്തരവണ്ണങ്ങളെ ഏഴുതിക്കുണിക്കുന്നതിന്നു തമിഴിലെ അക്ഷരമാല മഹിഷകാശനെ വന്നതിനാൽ സംസ്കൃതത്തിലെ അക്ഷരമാലയെത്തന്നെ മലയാളത്തിലേക്കു സ്വീകരിച്ചു; കവിതകളെല്ലാം സംസ്കൃതം ഇടകലൻ മണിപ്രവാളമായിച്ചമഞ്ഞു; അക്ഷരവ്യക്തിവില്പാത്ത ഭാഷയെന്നു തമിഴിന്റെനേരെ ഒരു വെറുപ്പും തുടങ്ങി. ഇരുവിധം പണ്ടു തമിഴിനോടായിരുന്ന സ്ഥാനം ക്രമേണ സംസ്കൃതത്താൽ ആക്രമിക്കപ്പെട്ടു. എങ്കിലും മലയാളാചാര്യന്മാർക്കു ഇന്നും തമിൾ വ്യാകരണത്തോടല്ലാതെ സംസ്കൃതവ്യാകരണത്തോടു ഒട്ടും കോജിക്കുന്നില്ല. ഭണിപ്പുവാളുകവികൾ ആവശ്യമുണ്ടായിട്ടും ഇല്ലാതേയും സംസ്കൃതപദങ്ങളെ സ്വതന്ത്രമായി കോരിവാരിച്ചൊഴിവാക്കുണ്ടെങ്കിലും ആ പദങ്ങളുടെ രൂപനിഷ്പത്തികമെല്ലാം തമിൾ-മറകളെത്തന്നെ അനുസരിക്കുന്നു. സംസ്കൃതത്തിന്റെ ആക്രമം മലയാളഭാഷയുടെ നിമുണ്ടുവിനെ അല്ലാതെ വ്യാകരണത്തെ ഇതേവരെ ബാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു തന്നെ പറയാം. 'ആ നൈഷധനോടു' എന്നതിന്നു പകരം 'അവനോ

ട് നൈഷധനോട്" എന്നു സന്ധ്യതരീതി (തന്നെ നൈഷധേന) അനുസരിച്ചു വിശേഷണങ്ങൾക്കു വിശേഷ്യത്തോടു ലിംഗവിഭക്തിവചനങ്ങളിൽ പൊരുത്തംചെയ്യാൻ ചില കവികൾ ആരംഭിച്ചുനോക്കിയതു ഫലപ്പെട്ടില്ല. അതിനാൽ സ്ഥലദ്രവ്യീതിൽ മലയാളത്തിലെ സന്ധ്യതപദാധിക്യം കണ്ടു് ഈ ഭാഷ സംസ്കൃതത്തിന്റെ ഒരു ഉപഭാഷയാണെന്നു ഭൂമിച്ചുപോകരുത്.

മലയാളത്തിലെ ശബ്ദങ്ങളെ ആഗമം പ്രകാശിച്ചു രണ്ടുവകയായിപ്പിരിക്കാം. (൧) തമിൾ, തെലുങ്കു മുതലായ * സ്വസുഭാഷകളിൽനിന്നു ഏകപ്പെട്ടവ ആയൊ അവയോടു സമം തന്നിരിക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പൊതുസ്വത്തായൊ ഉള്ള ശബ്ദങ്ങൾ ആഭ്യന്തരങ്ങൾ. (൨) ദ്രാവിഡകുടുംബത്തിന്നു പുറമേ ഉള്ള സംസ്കൃതം, ഈഗ്ലീഷ്, ഓറബി മുതലായ വൈദേശികഭാഷകളിൽനിന്നു സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടവ ബാഹ്യങ്ങൾ. ഈ രണ്ടുവക ചൊന്നതിൽ ആഭ്യന്തരം എന്ന ഒന്നാഹുതത്തിന്നു സ്വന്തം, സാധാരണം, ഭേദ്യം എന്നു മൂന്നു ഉൾപിരിവുകളുണ്ടു്. (൧) മറ്റു ദ്രാവിഡഭാഷകളിൽ കാണാതെ മലയാളത്തിൽ മാത്രം നടപ്പുള്ള ശബ്ദങ്ങൾ സ്വന്തം. (൨) പൊതുസ്വത്തായി മറ്റു ദ്രാവിഡഭാഷകളിലും തുല്യമായുള്ളവ സാധാരണം. (൩) മലയാളത്തിൽ തന്നെ ചില ഭേദങ്ങളിൽ മാത്രം നടപ്പുള്ളവ ഭേദ്യം. ബാഹ്യം എന്ന രണ്ടാഹുതത്തിന്നു രണ്ടു ഉൾപിരിവുകളുണ്ടു്. (൧) വണ്ണങ്ങൾക്കു ഭേദമാണു് ചെയ്യാതെ മൂലഭാഷയിൽ ഇരിക്കുന്നതുപോലെ തന്നെ എടുക്കപ്പെടുന്നതു തത്സമം. (൨) മൂലഭാഷയിൽനിന്നു ഏകത്തു സ്വഭാഷാശീതി അനുസരിച്ചു അക്ഷരങ്ങൾക്കു വികാരം വരുത്തിട്ടുള്ളതു തത്ഭവം. തത്ഭവത്തിന്നു വീണ്ടും രണ്ടു വിഭാഗം ആവശ്യമുണ്ടു്. മൂലഭാഷയിലുമുള്ള രൂപം പ്രകൃതി. പ്രസ്തുതഭാഷയിൽ ഭേദപ്പെട്ടത്തിട്ടുള്ള രൂപം വികൃതി. ഈ വിഭാഗങ്ങളെ എല്ലാം താഴെ കാണിക്കുന്ന പട്ടിക സംക്ഷേപിക്കുന്നു—

1. ആഭ്യന്തരം	{	(1) സ്വന്തം	
		(2) സാധാരണം	
		(3) ഭേദ്യം	
2. ബാഹ്യം	{	(1) തത്സമം	{ (a) പ്രകൃതി.
		(2) തത്ഭവം	{ (b) വികൃതി.

* സ്വസുഭാഷകൾ=Sister languages.

ശബ്ദോൽപ്പത്തിപ്രകരണം

൧൩൭

ഉദാ:-

അഭ്യന്തരം.

സ്വരം	സാധാരണം	ഭേദം
പനി (=ജപരം)	മഴ തമിക്; കണ്ണാടകം	അപ്പ
മുണ്ട (=വസ്ത്രം)	മാടം ടി	താപ്പ
അണ്ടി	വടി ടി	തൊഴുത്തു
	പണം ടി	പൊററ
പോററി	ഗഡു കണ്ണാ; തുള; തെല്ലംക	കരിക്കറ
	കവടി തമിൾ; കണ്ണാ തുള	കരിങ്കണ്ണി
വേള (=കഴുത്തു)	ചിപ്പി തമിൾ; കണ്ണാ	കരിങ്കന്നൽ
	തെല്ലംക	പഴുതാര

ബാഹ്യം.

തദ്ദേശം		തത്സമം
പ്രകൃതി	വികൃതി	
ശാസ്ത്രം	ചാത്താൻ	സുഖം
ശ്രാദ്ധം	ചാത്താ	ഭൂഖം
അംബ	അമ്മ	സന്ദേശം
അംബ	ചമ്പ് ഗംബ്	വിരഹം
ഭാഷാഗുരം	ചങ്ങാറ്റം, ഭാഷാരം	വേദന
കൃഷ്ണൻ	കണ്ണൻ	വിശ്വാസം
സീതാ	ചിത്ത	സംപത്തു്
സുബ്രഹ്മണ്യൻ	തൃപൻ, രണിയൻ	അപത്തു്
ജനം	കുറം	പ്രവേശം
ജനം	ചാത്ത	വിശ്വാസം
ദ്രോണി	തോണി	സഭ
സന്ധ്യ	അന്തി	ആലോചന
ഉപാദ്ധ്യായൻ	വെളുതൻ	രാജം
രാജാ	അരമൻ	മന്ത്രി
അധികം	ഉതിരം	പ്രഭ
ഭൂതം	പുതു്	ധനം
നാഡി	നാഴി	ഭാരിത്രം
മേണി	മേണി	സ്നേഹം
ഹിതം	ജനം	ജയ
പിശാചം	പേ	ജീവൻ
പലകം	പല്ലം	ആശ്ചര്യം
ജനം	നകം	മനസ്സു്
പക്ഷം	പക്ഷം	വിശ്വാസം
കുന്തളം	കുന്തൻ	ഭാസ്
Lantern	കുന്തൻ	സ്വേദം } ഇഷ്ടി
Collector	കുന്തൻ	ജെല്ലിപെട്ടൻ
Judge	കുന്തൻ	
Hearing	ജെല്ലി	
Report	ഇരക്കി	
Record	റെപ്പർ	
Hospital	റിക്കാട്ടു്	
Apothecary	അസ്സൽ	
Engineer	അസ്സൽ	
Superintendent	അസ്സൽ	
Cinzel (Port)	ഇഞ്ചിനീയർ	
France	സുപ്രെന്റ്	
	ചിത്തൻ	
	പാക്കി	

